

ดาบฟ้า พานรก

เล่ม 4 (จบ)

น.นพรัตน์

ดาวฟ้า ผ่านรก

เล่ม 1 (ฉบับ)

บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด

1776 - 1788 ถนนพระรามที่ ๕ แขวงเกษมราษฎร์

คลองเตย เขตพระโขนง กทม. 10110

โทร. ๙๑๙ - ๐๒๙๕, ๒๔๙ - ๐๒๕๐

ประเภทนวนิยายกำลังภายใน

ดาวฟ้า ผ่านรก

มอँगมัย ประพันธ์

น.นพรัตน์ แปล

ภาพปก "ริ้ม"

พิมพ์ครั้งแรกเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2534

จัดรูปเล่ม เลิศชัย ฮวดวิจิตร

จัดจำหน่ายโดย สยามทูเนลส์.

โทร. 281-2052

บทที่ 22

ลอบฆ่าแลกข่าวคราว

วันที่สิบสี่ของการชุมนุมวิจารณ์ดาบ ฟามีคร์ม เมฆ
ปกคลุม

บนท้องถนนเรียบเย็นวังเวง

แต่การค้าของร้านน้ำเต้าหู้ของฮ็อกว่ทูกลับกึกกักกว่าเดิม

ใช่เป็นเพราะอากาศหนาว ทุกผู้คนคิดรับประทานน้ำเต้าหู้เพิ่มความ
อบอุ่นหรือไม่?

เชียวไหนจ้อส่งข่าวมาแล้ว...ดาบขุนพลก็วยอุ้ยปลอดภัยไร้เรื่องราว

ทุกผู้คนพอทราบข่าว ล้วนยินดีปรีดา หัวตัวเอี้ยเพื่อฉลองข่าวดีนี้

ยังกำนัลเงินให้แก่เชียวไหนจ้อเป็นเงินเหรียญสองพวง

จากนั้นปากไวโอวโป๊ยปรากฏกายขึ้น

สีหน้าของโอวโป๊ยในวันนี้ ทั้งไม่ลึงโลด และไม่ท้อแท้ เพียงแต่

คืนตื่นกว่ายามปกติอยู่บ้าง

คนที่มันเสาะหาข่มเป็นแป๊ะเทียนแซ

มาตรว่าแป๊ะเทียนแซมักหยอกล้อมันเล่น แต่มันพอมีปัญหา
บุคคลที่ยอมสนทนากับมัน มีแต่แป๊ะเทียนแซคนเดียว

โอวโป๊ยทรุดนั่งลง ส่อแก้วหูก็ส่งน้ำเต้าหูที่ร้อนกรุ่นมาขามหนึ่ง
โอวโป๊ยก็ก้มหน้าค้มน้ำเต้าหู

ลูก้าที่มาค้มน้ำเต้าหู มีอยู่ส่วนหนึ่งชำระบัญชีจากไปแล้ว

โอวโป๊ยเงยหน้าซ้ำๆ กวาดมองผู้คนภายในห้องเที่ยวหนึ่ง ค่อย
ขยับกายเข้าใกล้แป๊ะเทียนแซ กล่าวเบาๆ ว่า

“พวกท่านเคยได้ขึ้นขี่มั่งกรดาเดี๋ยวฮ้อฮังหรือไม?”

แป๊ะเทียนแซผงกศีรษะกล่าวว่า

“นามนี้คล้ายมีความทรงจำอยู่บ้าง”

“กรรยาของเจ้าผู้นี้เป็นหญิงงามแดนกังหนำ เรียกว่ากุหลาบคำ
ชิงบุ๋นก็”

“นามของสตรีนางนี้ ก็คล้ายเคยได้ขึ้นขี่คนเอ๋ยถึง”

โอวโป๊ยก้มหน้าค้มน้ำเต้าหูค่อ พอเงยหน้าขึ้นใหม่ กลับไม่กล่าว
แม้สักคำเดียว แต่ล้วงตัวแลกเงินจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง

เป็นตัวของร้านแลกเงินเทียนเฮง ซึ่งอยู่ที่เมืองหลวงประจำ
มณฑล มูลค่าหน้าตัวคือหนึ่งพันตำลึง

สำหรับกับโอวโป๊ย เงินหนึ่งพันตำลึงเป็นสมบัติที่มีมูลค่าไม่น้อย
รายหนึ่ง

ตัวแลกเงินฉบับนี้มาจากที่ใด?

โอวโปยโชนแสดงตัวแลกเงินออกมา?

เป๊ะเทียนแถมองดูตัวแลกเงินฉบับนั้นอย่างตื่นตระหนก คล้ายกับในชีวิตเพิ่งพบเห็นตัวแลกเงินมูลค่ามหาศาลปานนี้

เป๊ะเทียนแซทราบว่า โอวโปยต้องมุงหวัง และยินดีที่พบเห็นปฏิกิริยาของเขาเช่นนี้

จริงดั่งคาดหมาย โอวโปยพอเห็นสีหน้าของเป๊ะเทียนแซ บังเกิดความพึงพอใจยิ่ง โนม่น้ำมากล่าวว่า

“เห็นหรือไม่ หนึ่งพันตำลึงถ้วน ขอเพียงพวกเราทำงานเรื่องหนึ่งตัวแลกเงินฉบับนี้จะเป็นของพวกเรา”

เป๊ะเทียนแซกล่าวอย่างตะลึงลานว่า

“พวกเรา?”

“ใช่แล้ว พวกเราทั้งสองแบ่งกันคนละครึ่ง”

“เงินจำนวนมากเช่นนี้ เป็นผู้ใดหยิบยื่นให้?”

“เป็นโง้วกงจื้อ (คุณชายแซโง้ว)”

“เม่งเซี่ยนน้อยโง้วไฉ้?”

“ถูกต้อง”

เป๊ะเทียนแซกล่าวว่

“เป็นเรื่องใดตั้งรางวัลถึงเพียงนี้ คงมิใช่ให้พวกเราไปฆ่าคนกระมัง?”

“ข่อมมิใช่ เพียงให้เสาะหาคนผู้หนึ่งเท่านั้น”

“เสาะหาเก็งเสี่ยวเอี้ย (นายน้อยแซเก็ง) ที่หายสาบสูญนั้นหรือ?”

“มิใช่”

“อย่างนั้นเสาะหาผู้ใด?”

“กุหลาบดำซิงบุ้นก็”

กรากครั้งนี้เป๊ะเทียนแซไม่^๕ได้สร้างเป็นดินตระหนก ทั้งนี้เพราะครั้งนี้เขาไม่ต้องเสแสสร้าง

เป๊ะเทียนแซงงันวูป ค่อยตะกุกตะกักว่า

“โอวเฮียท่านไม่...ไม่ได้ล้อเล่นกระมัง?”

“คนล้อเล่นได้ ตัวแลกเงินยังล้อเล่นได้หรือ ตัวแลกเงินของร้านแลกเงินเทียนเฮง หรือยังแปลกปลอมได้?”

เป๊ะเทียนแซกล่าวถามว่า

“สตรีนางนั้นก่อนหายสาบสูญพักอยู่ที่ใด?”

“โรงเคี่ยมเจ็ดดาว”

“พักอยู่รวมกับเม้งเซี่ยนน้อยและพวก?”

“ถูกต้อง”

“นี่เป็น^๕เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อใด?”

“เมื่อคืนนี้”

เป๊ะเทียนแซลอบผงกศีรษะ ทั้งนี้เพราะเรื่องเวลาคดต้องจองกัน ตอนนั้นเม้งเซี่ยนน้อย เท้าบินล่ำวิญญาณ มังกรตาเดียวและพวกซุ่มอยู่ตะแวงทางหลวงนอกเมือง ภายในโรงเคี่ยมคงหลงเหลือกุหลาบดำซิงบุ้นก็นางเดียว

เป๊ะเทียนแซขบคิดแล้วกล่าว

“ในห้องพักโรงเคี่ยมมีร่องรอยการต่อสู้ ตลอดจนการขจัดขึ้นดินร่นหรือไม่?”

“ไม่มี”

“และไม่มีข้าวของใดสูญหาย?”

“ถูกต้อง”

เป๊ยะเทียนแซ่ความจริงคิดตาม “สตรีนางนี้ใช่หนีตามบุรุษไปหรือไม่?” แต่แล้วสะกดกลักริ้นไว้ ทั้งนี้เพราะคำถามนี้สุดที่โหวปเป๊ยะจะตอบได้

โหวปเป๊ยะกล่าวอีกว่า

“ผู้แซ่ฮ่อรรยาสูญหาย บุนเค้นจนคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง สารรูปน่ากลัวนัก”

ประการนี้เป๊ยะเทียนแซ่สามารถคาดคำนวณได้

มังกรดาเคียวฮ่อฮั้งนับเป็นชนชาวธรรมอย่างสมบูรณ์แบบบุคคลเช่นนี้พอไม่สมมาดปรารถนา ไม่ว่าเรื่องราวใด ล้วนกระทำได้

แต่บุคคลเช่นนี้แม้ถือการฆ่าคนวางเพลิงเป็นเรื่องปกติธรรมดา บางครั้งกลับมีคุณธรรมบุญล้น สมมุติเช่นเมื่อคืน มันเป็นคนแรกที่ยอมวางมือจากจี้มั่วจ้อ เพื่อให้ทำบันล่าววิญญาณ นำไปแลกกับข้าวคราวของหลานชาย นับเป็นตัวอย่างอันดี

หนึ่งเดียวที่มังกรดาเคียวผู้นี้ผิดแผกจากผู้คนทั่วไปคือ มีฤทธิ์หึ่งหวงรุนแรงยิ่ง

มันห้ามมิให้ผู้อื่นมองดูสตรีของมัน ขามนี้จากรูปการณแสดงว่า กุหลาบคำซิงบุนก็อาจหนีตามบุรุษไป ความรู้สึกของมังกรดาเคียว นับเป็นที่คาดคำนวณได้

โหวปเป๊ยะกล่าวด้วยสีหน้ามุ่งหวังว่า

“เล่าดีท่านสามารถนึกหาวิธีหรือไม่?”

แป๊ะเทียนแซงกสิระะกล่าวว่

“วิธีการย่อมมี แต่เรื่องนี้ไม่อาจรีบร้อน ข้าพเจ้าต้องปลีกเวลา
ไปสืบเสาะตามที่ต่างๆ ดู”

“ไม่ได้ พวกเราไม่มีเวลามากมายปานนั้น”

“เม่งเซี่ยนน้อยบีบคั้นนักหรือ?”

“ถูกแล้ว มันกำหนดให้เราแจ้งข่าวแก่มันก่อนฟ้ามีดคำ ไม่เช่นนั้น
จะรับเงินจำนวนนี้กลับไป”

แป๊ะเทียนแซงค่อยทราบว่ ตอนแรกที่โอวโป๊ยเข้ามา โฉนกับ
สิระะคิมนำเต้าหู้

ที่แท่นกำลังใคร่ครวญว่ เงินรางวัลหนึ่งพันตำลึงนี้ จะแบ่งให้
แก่ผู้^๔อื่นหรือไม่

สุดท้ายมันตกลงใจเปิดเผยต่อแป๊ะเทียนแซ เพราะเม่งเซี่ยนน้อยให้
เวลาน้อยเกินไป

แป๊ะเทียนแซทั้งขุนเคื่องทั้งขบขัน จงใจมวดคิ้วกล่าวว่า

“เท่าบินล่ำวิญญาณเฒ่าแซ่เก็งมิใช่พักอยู่กับพวกมันหรือหรือ
แม้กระทั่งเฒ่าแซ่เก็งก็ไม่มีความคิดอ่านใด?”

โอวโป๊ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“วันนี้เฒ่าผู้^๕นี้ดูไปไม่ต่างกับคนตาย ยังแสดงความคิดอ่านอัน
ใดได้ หากว่ามันมีความคิดอ่าน หลานชายของตัวเองคงไม่หายสาบสูญ
แล้ว”

แป๊ะเทียนแซลอบผงกสิระะอีกครา เขาคาดเดาไม่ผิด เก็งเสียชีวิต

นั่นคงจบสิ้นเสียแล้ว

โอวโปิยเห็นแป๊ะเทียนแซสงบปากคำไว้ ต้องเร่งรัดว่า
“เป็นอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซผงกศีรษะกล่าวว่า

“ตกลง ข้าพเจ้าจะสับเสาะในบัดดล หลังการชุมนุมในวันนี้
พวกเราพบกันที่รังร้อน”

โอวโปิยค่อยซุกเก็บตัวแลกเงิน กำชับว่า

“เล่าดีเร่งมือไว้ เงินห้าร้อยตำลึงมิใช่จำนวนเล็กน้อย ต่อให้ท่าน
รับปลูกสร้างเวทีวิจารณ์ดาบอีกสิบหลัง ก็ไม่แน่ว่าจะได้กำไรมากมาย
ปานนี้”

แป๊ะเทียนแซยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบ”

.....

อากาศวันนี้แม้ไม่ดี บนลานกว้างเจ็ดดาวยังกริกกรีน
ดุจเดิม

แต่หัวข้อสนทนาในวันนี้มิใช่จิมว้อจ้อ หากแต่เป็นซากศพบนทาง
หลวงทั้งสามซาก

ในซากศพทั้งสามซาก ทั้งหมดเพียงจดจำออกว่า ซากหนึ่ง
คือดาบบุปผาบินจ้ออู้

ดาบบุปผาบินถูกผู้ใดฆ่าทิ้ง?

แต่คดีฆาตกรรมในร้านขายกล้วยของปิงตัวนี้กลับไม่มีผู้ใดเอ่ย

ถึง

เดี๋ยวจนแป๊ะเทียนแซกสุรามาสองสาม ค่อยถามเบาๆ ว่า
“ท่านบังเกิดความสนใจต่อการหายสาบสูญของสตรีนางนั้นจริงๆ”

แป๊ะเทียนแซกสุราอีกหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ขอเพียงเป็นเรื่องเกี่ยวกับสตรี ข้าพเจ้าล้วนบังเกิดความสนใจ”
เขากล่าวเสริมว่า

“โดยเฉพาะสตรีเช่นกุหลาบคำซิงนั่นก็”

เดี๋ยวมองดูแป๊ะเทียนแซก ถามว่า

“ท่านมีความมั่นใจว่า สามารถสืบทราบร่องรอยของสตรีนาง
นั้น?”

“ไม่มี”

“ท่านเมื่อไม่มีความมั่นใจ โฉนรับปาก?”

“ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ผู้อื่นผิดหวัง”

“อย่างนั้นรอสักครู่ท่านจะว่ากล่าวกับผู้อื่นอย่างไร”

“เรีออสักครู่ ข้าพเจ้ารอสักครู่ค่อยนึกถึง?”

เดี๋ย้แทบบังเกิดโทสะพุ่งขึ้น แต่แล้วระงับจิตใจ เปลี่ยนเป็นถาม
ว่า

“เมื่อคืนท่านบอกว่า จะกลับแกลังก่อกวานบุคคลที่ข้าพเจ้านึกไม่
ถึงคนหนึ่ง ท่านคิดเริ่มเมื่อใด?”

“เริ่มในบัดดล”

เดี๋ย้ตั้งงันวบ จึงกล่าว

“คนผู้นั้นอยู่ที่ใด?”

“ข้าพเจ้ากำลังรอคอยมันอยู่”

เดียดึงงันอีกครา กล่าวว่า

“คนที่ท่านคิดกลั่นแกล้งก่อวน จะเสนอตัวมาให้ท่านจัดการ?”

“สามารถกล่าวเช่นนั้น”

“หากกล่าวให้ถูกต้องกว่านี้ สมควรกล่าวอย่างไร?”

“สมควรกล่าวว่า บุคคลที่ข้าพเจ้าคิดลงมือครั้งนี้ มิต้องให้ข้าพเจ้าลงมือ”

เดียดึงงันตามองรอบข้าง กล่าวว่า

“คนที่ท่านรอคอยจะมาเมื่อใด?”

“มาแล้ว”

เดียดึงงันวูบใหญ่ คนอยู่ที่ใด?

ขามนี้มีคนจำนวนมากเดินมาทางด้านนี้ และก็มีคนจำนวนมากเดินผ่านที่นี่ไป เป็นผู้ใดเดินมาหาพวกเขา

เดียดึงงันไม่ออก

ขณะที่เดียดึงงันมวดคิ้ว คิดตามไถ่ให้กระจ่างชัด เป๊ะเทียนแซพลัก กวักมือต่อชายขราสวมเสื้อเก่าขาดที่ขายหัวไซเท้าผู้หนึ่งว่า

“หาบหัวไซเท้ามาดู”

เดียดึงงันอีกครา มิได้

หรือว่าบุคคลที่เป๊ะเทียนแซรอคอย เป็นชายขราสวมเสื้อเก่าขาดที่ขายหัวไซเท้าผู้นี้?

ชายขราสวมเสื้อเก่าขาดหาบหัวไซเท้า เดินเข้ามาช้าๆ

เป๊ะเทียนแซรอจนชายขรานั่นวางหาบลง ค่อยซืมมือไปยังหัวไซ

เท้าภายในหีบ กล่าวว่

“ท่านให้ราคาเท่าใด?”

เตี้ยได้รับฟังจนมีนงงสงสัย ราวกับถูกจับมัดไปในหมอกควันหนา-
ทึบ

เมื่อซื้อของผู้อื่น โฉนดามผู้อื่นตั้งราคาเท่าใด

หัวไซเท้าหีบนี้ที่แท้เป็นของผู้ใด? ผู้ใดเป็นผู้ซื้อ ผู้ใดเป็นผู้ขาย?

แต่กล่าวไปประหลาดนัก ชายชราสวมเสื้อเก่าขาด กลับทอดถอน
ใจกล่าวว่า

“แป๊ะเล่าดีไม่รวบรัดธรรมดาจริงๆ เลื่อมใส เลื่อมใสนัก”

แป๊ะเทียนแซกถามมองเตี้ยดีแวบหนึ่ง อัมพลางกล่าวว่า

“ตัวซื้อเสียของจอมดาบสลาตัน ย่อมมิใช่ชนชั้นรวบรัดธรรมดา”

ชายชราสวมเสื้อเก่าขาดพลันย่อกายลง หีบหัวไซเท้าขึ้นมา
กำหนึ่ง เงยหน้าขึ้นถามว่า

“ท่านเรียกราคาเท่าใด?”

นี่เป็นการซื้อขายที่แปลกประหลาดรายหนึ่งจริงๆ

คนขายเตรียมตั้งราคา คนซื้อเตรียมต่อรองราคา ทั้งสองฝ่าย
กลับป็นหน้าจิงขัง ไม่กล้าลังกำลังล้อเล่น

แป๊ะเทียนแซกมีอันใดให้ขายได้?

ต่อให้มีสิ่งของขาย โฉนไม่ทันดูสินค้า ก็ต่อรองราคาก่อน?

ชายชราสวมเสื้อเก่าขาดนี้เป็นใคร?

ที่มันคิดซื้อจากแป๊ะเทียนแซกเป็นสิ่งที่ของใด?

แป๊ะเทียนแซกอัมพลางกล่าวว่า

“ไม่เรียกราคาแม่สักเหรียญเดียว”

เคียดจิ้งจอกอีกครา

นี่นับเป็นการซื้อขายอันใด?

ที่น่าประหลาดที่สุด ยังคงเป็นสีหน้าของชายชราสวมเสื้อเก่า
ขาด หลังจากที่ได้ยินคำพูดของแป๊ะเทียนแซ

มันพอฟังว่า แป๊ะเทียนแซไม่เรียกราคาแม่สักเหรียญเดียว กลับ
หน้านัวกึ่งขมวด คล้ายกับแป๊ะเทียนแซเรียกราคาหนึ่งร้อยหมื่นก็ปาน
แป๊ะเทียนแซข้มพลางถามว่า

“ต้องการใคร่ครวญดูก่อนหรือไม่?”

ชายชราสวมเสื้อเก่าขาดขบคิดเล็กน้อย พลันผงกศีรษะกล่าวว่า

“ตกลง เรายอมรับแล้ว เพียงหวังเล่าดีท่านอย่าได้สร้างความ
ลำบากแก่เราเกินไป”

แป๊ะเทียนแซยื่นมือรับหัวไซเท้ากำนั้นมา บิดหัวไซเท้าท่อนหนึ่ง
กักกิน ทางหนึ่งกล่าวว่า

“อย่าได้เหลียวหน้าไปชมดู เป็นเผ่าชราที่สวมหมวกเก่าขาด
ขายเม็ดแดงไม่ว่ายี่สงนั้น”

ชายชราสวมเสื้อเก่าขาดกล่าวว่า

“ให้ลงมือในบัดดลหรือ?”

“ขอเพียงพวกท่านรอได้ ข้าพเจ้าย่อมไม่นำพา”

ชายชราสวมเสื้อเก่าขาดผงกศีรษะ รับเงินสามเหรียญที่แป๊ะ-
เทียนแซหยิบยื่นให้ หาบหัวไซเท้าจากไปอย่างรีบร้อน

เคียดใช้สายตาส่งชายชราสวมเสื้อเก่าขาดจากไปไกล ค่อยเบือน

หน้ากลับมาซ้ำๆ กล่าวว่า

“พวกท่านเล่นทายปริศนาอันใดกันแน่?”

เป๊อะเทียนแซกด์กินหัวไซเท้าอีกคำหนึ่ง พलगกล่าว

“นิสสัยเดิมของท่านยังไม่เปลี่ยนแปลง”

“นิสสัยเดิมอันใด?”

“ที่สมควรรับฟังไม่ฟัง ที่สมควรมองดูไม่ดู ไม่ทราบว่าคุณ
เจี๋ยหูเมื่อใด เบิกตาขามใด ปิดปากลงเวลาไหน”

.....

ท้องฟ้ามีดกรีมจุจเดิม

ผู้คนบนลานกว้างเจ็ดดาว ยิ่งชุมนุมยิ่งมาก แต่ละคนดูไปวุ่นวาย
ยิ่ง เพียงแต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันวุ่นวายอันใด

ชายชราสวมเสื้อเก่าขาด หาบหัวไซเท้าไปหยดที่เบื้องหน้าชาย
ฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้น ลักษณะท่าทางคล้ายกรรมกรสี่คน

ชายฉกรรจ์เหล่านั้นมีอยู่คนหนึ่งซื้อหัวไซเท้าคำหนึ่ง ชายชราสวม
เสื้อเก่าขาดรับเงินแล้วหาบจากไป

จากนั้นชายฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้นผู้หนึ่งลุกขึ้นยืนซ้ำๆ ทาง
หนึ่งกัดหัวไซเท้า ทางหนึ่งเดินเข้าหาชายชราที่ขายเม็ดแดงไมถั่วยี่สง
ซึ่งอยู่ที่ห่างไปคนหนึ่ง

มันหยดก้นที่ข้างกายชายชรานั้น ไม่ทราบกล่าววาจาใด จากนั้น
ทั้งสองกริดวาดมือหุ่บเถียงขึ้นมา

เดี๋ยงดีแม้ไม่ได้ยินว่า ทั้งสองหุ่บเถียงว่าอะไร แต่ดูจากท่าทำไม้

ทำมือของทั้งสอง คาดว่าคงตกลงราคาไม่ได้

เห็นชายชรา นั้นหลับตาลง สันนิษฐานไปมา คล้ายกับบอกว่า
“ราคานี้ขายไม่ได้ ท่านหากดำนิว่าแพง ก็ไม่ต้องซื้อไป”

ชายฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้นซื้อมือไปที่ตะกร้าของชายชรา นั้น
อีกมือหนึ่งคบไหล่ของชายชรา คล้ายเป็นความหมายว่า

“มิใช่เราดำนิว่าแพง ท่านสมควรดูว่าสิ่งของท่านสมราคานี้
หรือไม่”

ชายชรา นั้นเงยหน้าขึ้น คล้ายคิดกล่าวอะไร สุดท้ายเหลืออกตา
ขึ้น ก้มศีรษะลงอย่างเจิบงัน คล้ายกับยินยอมขายตามราคาที่ชาย
ฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้นต่อรองไว้แล้ว

แต่ชายฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้นมีนิสัยประหลาดยิ่ง ชายชรา
ยินยอมขาย มันกลับไม่ต้องการซื้อ โบกมือแล้วหันกายไป ชั่วพริบตา
ก็หายลับกับกลุ่มคน

พลันได้ยินแป๊ะเทียชนแซดอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“พรรคเหี้ยวคำยังมีมือคืออยู่...”

เดี๋ยงดีถูกใจคิด คิดมองไปที่ชายชรา นั้น

เห็นชายชรา นั้นยังก้มศีรษะต่ำ นั่งกับที่ไม่เคลื่อนไหว

เดี๋ยงดีค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้ภายใต้การลงมืออย่างหนักหน่วง
ของชายฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้น ชายชรา นั้นได้ละทิ้งตะกร้าอาหารขบ
เคี้ยว ลงสู่ปรกพไปแล้ว

นี่เป็นเรื่องราวใด?

เดี๋ยงดีเพิ่งงงงันจบ ได้ยินแป๊ะเทียชนแซกล่าวราวพึมพำกับตัวเอง

ว่า

“ผู้ที่ลงมือก่อนเป็นเท้าบินล่าวิญญูณกับเม่งเซี่ยนน้อยและพวก ผู้ที่ได้ตัวไปเป็นผู้เผ่าเจ็ดก้าวกับสองพี่น้องแซ่เซียงกัว ตอนนั้นรถม้าขับไปทางเมืองหลวงประจำมณฑล ยามนี้อาจพักอยู่ที่เมืองฮวยแกจิบ...

เดี๋ยงดีหันกายไป พอดีเห็นชายฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้นผู้หนึ่งเดินผ่านข้างกายไป เขามองปราดเดียวก็จดจำออกว่า มันเป็นหนึ่งในสี่ชายฉกรรจ์สวมเสื้อแขนสั้นเมื่อครู่

ยามนี้แม้มิต้องให้เป๊ะเทียนแซอธิบาย เดี๋ยงดีก็ทรวว่าเป็นเรื่องราวใด

พรรคเหยี่ยวดำให้ความคุ้มครองจี้มั่วจ้อ แต่แล้วจี้มั่วจ้อถูกชิงตัวไปอย่างลึกลับ ภายหลังสืบทราบว่าเป็นเทียนแซเคยปรากฏกายที่ร้านขายเกี้ยวของปิงตัวเนี้ย จึงมาสอบถามเป๊ะเทียนแซว่า จี้มั่วจ้อตกไปในเงื้อมมือผู้ใด สุดท้ายเป๊ะเทียนแซว่าฉวยโอกาสนี้ ให้พรรคเหยี่ยวดำกำจัดคนผู้หนึ่งให้แก่เขา ซึ่งคือชายชราขายเม็คแดงโมถั่วยี่สงนั้น

ชายชราสวมเสื้อเก่าขาดที่ชายห้วยไชเท้าเมื่อครู่ อาจเป็นหัวหน้าพรรคเหยี่ยวดำกังไชลัวปลอมแปลงมา

ยามนี้ เดี๋ยงดีเพียงขบคิดไม่เข้าใจว่า ชายชราที่ถูกฆ่าเป็นใคร? เป๊ะเทียนแซไยต้องรังควานชนชั้นต่ำด้อยเช่นนี้?

เดี๋ยงดีมองดูเป๊ะเทียนแซ หวังว่าเป๊ะเทียนแซสามารถธิบายข้อสงสัยข้อนี้

เป๊ะเทียนแซยิ้มพลางกล่าวว่า

“ต้องการทราบว่าชายชรา นั้นเป็นใครกระมัง?”

เตี้ยดีสงบบปากคำไว้ เขาเริ่มเปลี่ยนนิสัยเดิมของตัวเอง ตามคำ
“ชี้แนะ” ของแป๊ะเทียนแซ

เงี้ยวสุดบึ้ง

เบิกตากลมกว้าง

ปิดปากให้สนิท

แป๊ะเทียนแซผงกศีรษะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ประเสริฐ ท่านเรียนรู้อวดเรื้อย แต่ข้าพเจ้ากล้าท้าพนันว่า
ขอเพียงข้าพเจ้าบอกว่ายชราท่านเป็นใคร ท่านต้องร้องออกมาแน่นอน”

พลางบิดหัวไขเท้าท่อนหนึ่งยื่นส่งให้ กล่าวว่า

“คังนั้นเพื่อเป็นการป้องกัน ท่านทางที่ดีก็มัดหัวไขเท้านี้เอาไว้”

เตี้ยดีไม่กล่าวอะไร รับหัวไขเท้ามามัดไว้ นึกอยู่ในใจ

“เล่นลวดลายอื่นเถอะ เตี้ยดีในวันนี้ต่างกับเตี้ยดีเมื่อกาลก่อนมาก
นัก”

แป๊ะเทียนแซโน้มหน้ามา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายังไม่บ่งบอกว่าเฒ่าผู้นั้นเป็นใคร แต่จะบอกสาเหตุที่แก่น
มันต่อท่าน ข้าพเจ้าแก่นมันที่หอบขี้มผ้าห่มเก่าขาดที่เต็มไปด้วยตัวหมัด
แก่พวกเราสองผีน”

เตี้ยดีเบิกตาก้าง

“เฒ่าแซไฉ่วหรือ?”

เขาแม้ไม่ได้ส่งเสียงร้องออกมา แต่ก็ฟันหัวไขเท้าแน่นจากปาก
แทบกระแทบถูกจมูกของแป๊ะเทียนแซ

แป๊ะเทียนแซเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยงจากหัวไขเท้าท่อนนั้น ยิ้ม

พลางกล่าวว่า

“ใช่มีรสคุณเดียวไปหรือไม่?”

เตี้ยดีปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

“เฒ่าแซ่ไฉ้วเป็นคนเคาะเกราะบอกโมงยาม มีความเป็นอยู่แค้น
แค้น ขัดขวางแผนการโคของท่าน?”

แป๊ะเทียนแซ่พลันสลายรอยยิ้ม ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“นี้ได้แต่โทษว่าเฒ่าแซ่ไฉ้วดีต่อข้าพเจ้า บิดถือข้าพเจ้าเป็นเช่น
บุตรหลาน มาครว่ามันเองแทบไม่มีข้าพเจ้าสารกรอกหม้อ แต่ขอเพียงมีของ
รับประทาน ต้องไม่ลืมเลี้ยงข้าพเจ้า...”

เตี้ยดีลืมหันตาคกลมกว้างกล่าวว่า

“เนื่องด้วยมันดีต่อท่าน ท่านจึงคิดฆ่ามัน?”

“ไม่ เฒ่าแซ่ไฉ้วที่ข้าพเจ้าเอ่ยถึง มิใช่เฒ่าแซ่ไฉ้วผู้นี้”

เตี้ยดีกลอกตาคลบหนึ่งจึงกล่าว

“ท่านหมายความว่า เฒ่าแซ่ไฉ้วตัวจริงถูกรู้คนทำร้ายถึงแก่ชีวิต
เฒ่าแซ่ไฉ้วในตอนนี้เป็นตัวปลอม?”

แป๊ะเทียนแซ่ผงกศีรษะ กล่าวอย่างสะทกสะท่อน

“ถูกแล้ว เรื่องราวอาจเกิดขึ้นในระหว่างฤดูใบไม้ผลิกับฤดูร้อนปี
นี้ ตอนนั้นข้าพเจ้าประจวบกับออกจากเมืองเจ็ดดาวไป”

“นอกจากท่านแล้ว ผู้อื่นล้วนไม่ล่วงรู้เรื่องนี้?”

“คาดว่ามีผู้คนล่วงรู้ ทั้งนี้เพราะเฒ่าผู้นี้ มีหน้าตาคาบคล้าย
เฒ่าแซ่ไฉ้วอยู่แล้ว บวกกับผ่านการลอกเลียน ไม่ว่ากิริยาท่าทางล้วนคล้าย
คล้าย แม้แต่ข้าพเจ้ายังแทบถูกตบตา ผู้อื่นย่อมยิ่งยากสังเกตพิรุณออกได้”

เคียดเคี้ยวว่า

“อย่างนั้นท่านพบเห็นความลับนี้ได้อย่างไร?”

“ถามได้ประเสริฐ สมมติเช่นพวกเราทั้งสองมีกิจธุระต้องแยกจากกัน หนึ่งปีให้หลังพบกันใหม่ ท่านพลันเรียกหาข้าพเจ้าเป็นแป๊ะเล่าตัวอย่างเกรงอกเกรงใจ ถามไถ่ว่าข้าพเจ้าทำงานที่ใด ท่านพอฟังมีความรู้สึกอย่างไร?”

เคียดเคี้ยวคิดแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว มันฆ่าแป๊ะแซโอ้ว แต่ไม่ล่วงรู้ว่าท่านกับแป๊ะแซโอ้วมีความผูกพันเป็นส่วนตัว...”

เอ่ยถึงตอนนี้พลันขมวดคิ้ว เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“ท่านเมื่อล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงเจ้าผู้นี้ โฉนดะกอดคอกันถึงตอนนี้ ก้อยลงมือ?”

แป๊ะเทียนแซกล่าว

“ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าต้องการทราบ ว่า เจ้าผู้นี้ทำร้ายชายชราที่ยากไร้ คนหนึ่งด้วยเจตนาใด?”

“ตอนนี้ท่านทราบแล้วหรือไม่?”

“ยังไม่ทราบชัด แต่ตอนนี้สถานการณ์บีบบังคับ ไม่อาจปล่อยให้เจ้าผู้นี้มีชีวิตสืบไป”

“เพราะเหตุใด?”

แป๊ะเทียนแซกล่าว

“ในความคาดคิดของข้าพเจ้า เจ้าผู้นี้อาจเป็นพวกเดียวกับชายฉกรรจ์กลุ่มหน้าชุดดำนั้น ตอนแรกมันฆ่าแป๊ะแซโอ้ว แสดงว่าล่วงรู้

แต่แรกว่า เลี้ยวหาเอี้ยกิดจัดการชุมนุมวิจารณ์ดาบ ดังนั้นต้นสังกัดของมัน จัดส่งมันล่องหน้ามาประจำที่เมืองเจ็ดดาว ข้าพเจ้าที่สะกดดอกกลั่น ก็สืบเนื่องจากสาเหตุนี้ ข้าพเจ้ากิดยืมมือเฒ่าผู้นี้พิสูจน์ว่า ข้าพเจ้าเป็นคนเสเพลจรจัดผู้หนึ่ง”

“ตอนนี้สภาพการณ์เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซแค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“สุดท้ายกลับตรงกันข้าม ข้าพเจ้าพบว่าเจ้าผู้นี้ลอบจับตาคุณความเคลื่อนไหวของข้าพเจ้าตลอดเวลา”

“ฝ่ายตรงข้ามเมื่อระแวงสงสัยต่อท่าน ตอนนี้เฒ่าผู้นี้พลันถูกฆ่าตาย พวกมันใช้ระแวงสงสัยว่าเป็นการลงมือของท่านหรือไม่?”

“หากให้พวกมันไม่ระแวงสงสัย ย่อมทำไม่ได้ แต่ก่อนหลังที่เจ้าผู้นี้ถูกฆ่า พวกเราล้วนนั่งอยู่ที่นี้ไม่เคลื่อนไหวก็เป็นความจริง”

“ผู้ใดสามารถเป็นพยานให้แก่ท่าน?”

แป๊ะเทียนแซบ้วนปากไป กล่าวว่า

“พยานมีมากมายยิ่ง”

เดียดีเบือนหน้าไป พบว่าทางด้านนั้นมุงเต็มไปด้วยผู้คน ส่งเสียงอึกทิกุ่นวาย แสดงว่าการตายของเฒ่าแซโ้วตัวปลอมถูกพบเห็นแล้ว

ที่หายากยิ่งคือ จิ้งกัวงหมู่ตึกเจ็ดดาว ฉายาขวัญพยับกัมเกียยังก็เผยโฉมขึ้น

จากกันนานวัน ขวัญพยับกัมหน้าตาซุบซิดอิดโรย ใต้ชอกแขนยังขุ่นไม่เท่าด้านหนึ่ง

แป๊ะเทียนแซกล่าวเบาๆ ว่า

“ใกล้ถึงเวลาแล้ว ท่านขึ้นเวทีไปเถอะ ข้าพเจ้าจะไปสนทนากับ
จิ้งกัวยักษ์นั้น”

กล่าวจบ เดินเข้าหาขวัญพยัคฆ์

เป๊ยะเทียนเซทักทายขวัญพยัคฆ์อย่างขี้มเข้ม ขวัญพยัคฆ์ถึงเลเล็กน้อย จากนั้นกระซิบบอกว่า มันต้องจัดการเรื่องหลังของเต่าเซอิ้ว รอให้
การชุมนุมในวันนี้ยุติลง มันจะเลี้ยงสุราเป๊ยะเทียนเซที่รุ่มร้อน

.....

จอมดาบที่ขึ้นเวทีในวันนี้ เป็นลำดับที่สิบหก ฉายาดาบ
พิศวาสฉิ่งเงิ

หากไม่นับเตี้ยเตี้ยเข้าไป ในสิบแปดจอมดาบที่มีชีวิตอยู่ กล่าวได้ว่า
ดาบพิศวาสอายุเขว้ที่สุด และหล่อเหลาที่สุด

ดาบพิศวาสดูไปเพ็งมีอายุยี่สิบเศษ ผิวขาวสะอาด หน้าตาหมด
จด ทำทางสุภาพเรียบร้อย นับเป็นเทพบุตรในฝันของอิสตรีทั่วไป

หากมิใช่ผู้คนบรรจุชื่อดาบพิศวาสอยู่ในสิบแปดจอมดาบ ดาบ
พิศวาสผู้นี้ต้องถูกเพิ่มชื่อไปในสี่กั๊กใหญ่ผู้นี้ลุ่มแน่นอน

เพียงแต่ดาบพิศวาสแม่หล่อเหลา แต่การแสดงออกไม่โดดเด่นแต่
อย่างไร

สุดท้ายมันเดินตามเส้นทางของดาบปีศาจ...ประกาศสละสิทธิ์

หนึ่งเดียวที่แตกต่างคือ ก่อนที่มันจะประกาศสละสิทธิ์ ยังกล่าว
ขกข่องดาบขุนพลที่ขึ้นเวทีเมื่อวาน มันเห็นว่าผู้ที่ฝึกปรีอเพลงดาบ สมควร
จดจำคำพูดของดาบขุนพลให้ขึ้นใจ

สุดท้ายมันบอกว่า การเข้าร่วมการชุมนุมวิจารณ์คาบของมันครั้งนี้ มาตรฐานไม่ได้ครอบครองคาบเจ็ดดาว แต่มีโอกาสรับฟังความเห็นอันสูงส่งของคาบขุนพล ก็ไม่เสียที่ที่เดินทางมา

วาจาประดานี้แม้ไม่ได้สร้างความเข้าใจให้แก่การชุมนุม แต่ก็ได้รับเสียงปรบมือไม่น้อย

จากนั้นการชุมนุมยุติลงท่ามกลางเสียงปรบมือ กลิ่นมนุษย์หนุ่มเนืองไปยังรังร้อน

.....

โอวโป๊ยเป็นแขกคนแรกที่มายังรังร้อนประจำวันนี้

การชุมนุมวิจารณ์คาบเพิ่งเริ่มขึ้นไม่นาน มันก็รู้คมาที่นี้ จีบของที่นั่งที่ดี นอกจากตั้งสุราเนื้อแพะสามชุดแล้ว ยังซื้ออาหารว่าง จากร้านของฉั่วเท้าเดีย(เดียคอเอียง) มาสองห่อใหญ่

น่าเสียดายที่ แขกที่มันคิดเลียงดูในวันนี้สร้างความผิดหวังแก่มันยิ่งตอนที่แป๊ะเทียนแซเดินเข้ามาจากนอกห้องโถง ที่ด้านหลังนอก จากตามติดด้วยเดียค์แล้ว ยังมีขวัญพยัคฆ์เกียยังซึ่งใช้ไม้เท้ายันกาย

โอวโป๊ยหน้าแปรเปลี่ยนไป มันขอมไม่กล้าเข้าไปช่วงชิงแขกจากขวัญพยัคฆ์

แป๊ะเทียนแซหยุดยืนอยู่กลางห้องโถง กวาดตามองรอบข้าง พลันหันไปกล่าวกับเดียค์ว่า

“เซียวเดีย ท่านนั่งเป็นเพื่อนกับโอวเซียก่อน ข้าพเจ้ากับเกียจังก๊วง จะเข้าไปสนทนาที่ด้านหลัง”

เดียดีพอฟัง นับเป็นที่ไฝฝืนอยู่แล้ว

เขาแม้ไม่ต้องการคบค้ากับโอวปีย แต่หากนำไปเปรียบกับ
ขวัญพยัคฆ์ ยังน่าคบหากว่า โดยเฉพาะสถานที่เช่นตึกหลัง เขาไม่ต้องการ
ช่างเท้าเข้าไป

ดังนั้นเดียดี ไม่รอให้แป๊ะเทียนแขกกล่าวจบ ก็เดินไปที่โต๊ะของ
โอวปีย

ขวัญพยัคฆ์รอนจนเข้าสู่ตึกหลัง ก่อยเหลือวหน้ามาถามว่า

“ท่านมีกำหนดนัดกับผู้แซ่โอว?”

แป๊ะเทียนแขกผงกศีรษะกล่าวว่า

“กาลก่อนข้าพเจ้าเลี้ยงสุรามันหลายครั้ง มันรู้สึกกระดาก ขอเลี้ยง
คอบสักมือ คิดไม่ถึงประจวบกับจิ้งกัวงมีเรื่อง ได้แต่รอนน้ำใจของมันแล้ว”

ขวัญพยัคฆ์ฟังว่าเป็นการเลี้ยงธรรมดา ก็ไม่ได้ถามต่อ

ชามันเล่าเชียวเข้ามาต้อนรับขับสู้ด้วยตัวเอง ขวัญพยัคฆ์ก็ถามว่า

“วันนี้เชียวกิมฮวยมีแขกหรือไม่?”

เล่าเชียวโน้มกายกล่าวว่า

“เรียนเกี้ยเอี้ย (นายแซ่เกี้ย) ไม่มี”

ขวัญพยัคฆ์ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ประเสริฐ พวกเราจะไปที่ห้องของเชียวกิมฮวย”

เชียวกิมฮวย (บุปผาทองน้อย) ก็เป็นคณิกาบริสุทธ์ เป็นโกวเนี้ย

หมายเลขสามของรังร้อน

รูปโฉมของนางเป็นรองอีนี้อยก้นนุ้ยหงส์อยู่บ้าง แต่มีรูปกาย
อ่อนแอ ขวนให้ประทับใจ

นางพอเห็นแขกที่มาทั้งสองชุดตา รีบออกมาต้อนรับ กล่าวว่า
“เกี้ยเอี้ย เป๊ะเอี้ย เป็นลมอันใดหอบท่านทั้งสองมา?”

เป๊ะเทียนเซสอีกเข้าไปหนึ่งก้าว กระซิบที่ข้างหูนาง เชียวกิมฮวย
ถึงกับหยิกเป๊ะเทียนเซสอย่างหนักหน่วง กล่าวอย่างขมขื่นว่า

“ท่านเลวยิ่ง”

เล่าเชียวชมดูจนหัวร่อออกมา

แต่ขวัญพยัคฆ์มีความในใจหนักอึ้ง ปลอบให้เป๊ะเทียนเซสขอล้อ
กับเชียวกิมฮวย เดินเข้าห้องไปแต่ผู้เดียว

เล่าเชียวขอตัวไปจัดสุราอาหาร

ห้องโถงหน้าของรังร้อน เพียงจำหน่ายสุราและเนื้อพะ แต่เมื่อเข้า
สู่ตึกหลัง ก็ไม่มีข้อจำกัด ขอเพียงท่านมีเงิน ต่อให้เป็นโต๊ะสุราโอชะ
ปานใดล้วนจัดหามาได้

เชียวกิมฮวยติดตามเข้าห้อง นั่งลงที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ประทิน
โฉมใหม่

ที่ว่าประทินโฉมใหม่ แท้ที่จริงเป็นการหลีกเสี่ยง

นี่เป็นกฎของรังร้อน แขกที่มาซึ่งที่นี่หากมีจำนวนมากกว่าสองคน
แสดงว่ามาหาหรือเรื่องราว ในสภาพเช่นนี้ โกวเนี้ยทั้งหลายต้องรองนแขก
หรือเรียกหา ค่อยเข้าไปนั่งเป็นเพื่อน

เป๊ะเทียนเซสเดินช้าๆ เข้าไปทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับขวัญพยัคฆ์
ถามว่า

“จังก้วงมีคำสั่งใด ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ไม่มีผู้คนบอกได้อย่างเต็มที่”

ขวัญพยัคฆ์ผงกศีรษะช้าๆ พุ่งตากล่าวกับเป๊ะเทียนเซสว่า

“ฟังว่าเล่าดีท่านมีไมตรีคบหากับเผ่าเงาพิษไถ่ว้อจื่อ?”

แป๊ะเทียนแซ่ยกไห่ล่กล่าวว่

“ข้าพเจ้าไหนเลยมีคุณสมบัติเช่นนั้น เพียงแต่ได้รับเกียรติจากท่าน
ผู้เฒ่า ขอมสนทนากับพวกเราสองซื่อเฮียตี้”

“เราสามารถไหว้วานเล่าดีท่านเรื่องหนึ่งหรือไม่?”

“เรื่องอันใด?”

“เรากิดขอให้เล่าดีท่านไปขอคำรับยาจากท่านผู้เฒ่า”

“คำรับยา”

ขวัญพยัคฆ์ทอดถอนใจกล่าวว่

“เรื่องราวถึงขั้นนี้ เราไม่ต้องปิดบังเล่าดีท่าน ก่อนหน้านี้เพราะ
จี้ม่วจื่อนั้น เราพลาดพลั้งถูกเก็งบ้อเซี่ยเตะใส่เท้าหนึ่ง สุดท้าย...รับ
บาดเจ็บ...สาหัสยิ่ง”

“รับบาดเจ็บที่ใด?”

ขวัญพยัคฆ์หน้าแดงวูบ กล่าวว่

“ที่...ที่จุดชีวิตนั้น”

ตำแหน่งที่ทำให้บุรุษสูงใหญ่เช่นขวัญพยัคฆ์ต้องหน้าแดง เป็น
ตำแหน่งใด แม้ไม่ตามไถ่ก็ทราบได้

แป๊ะเทียนแซ่ถามอย่างจริงจังว่

“เส้นเอ็นขาดไปหรือไม่?”

“ขาดนั้นไม่ขาด แต่ว่า...แต่ว่า...”

แป๊ะเทียนแซ่ผงกศีรษะรับ เป็นความหมายเข้าใจว่าหนักหนาสาหัส
ที่ใด ขบคิดแล้วกล่าว

“ท่านไปหาเส็งพอจื้อ (คนขาเป๋แข็งแรง) หรือไม่?”

“ไปหาแล้ว ไม่มีประโยชน์ มันบอกว่ามันไม่เคยเห็นอาการเช่นนี้มาก่อน”

“อย่างนั้นจึงกังวลเห็นว่า เฒ่าเงาพิชสามารถรักษาท่านได้?”

“ถูกแล้ว ด้วยความรู้ทางการแพทย์ของเฒ่าผู้นี้ ย่อมไม่เป็นปัญหาต่อมัน”

แป๊ะเทียนแซงกสิริชะ นั่งครุ่นคิดไม่กล้าว่าจา

เขาขอมทราบว่าโรคเล็กน้อยเพียงนี้ไม่เป็นปัญหาต่อเฒ่าเงาพิชเพียงแต่เฒ่าเงาพิชขอมรักษาหรือไม่?

ประการสำคัญคือ ขวัญพยัคฆ์ที่ถูกแก๊งบ้อเซี้ยเคาะใส่เท้าหนึ่ง เพราะสืบเนื่องจากการวางแผนของเขา ต้องการให้เจ้าผู้นี้รับความเจ็บปวดบ้าง อย่างนั้นเขามีเหตุผลใดบรรเทาความเจ็บปวดของเจ้าผู้นี้?

ขวัญพยัคฆ์เห็นแป๊ะเทียนแซงนั่งครุ่นคิดรีบกล่าวว่า

“พวกเราคบหากันมานานวัน เราผู้แซ่เกี้ยเป็นคนเยี่ยงไร ท่านสมควรทราบกระจางดี ขอเพียงเล่าดีที่ท่านทำงานครั้งนี้ เราขอมไม่ให้ท่านลำบากสูญเปล่า...”

แป๊ะเทียนแซงทอดถอนใจกล่าวว่า

“กังวลเข้าใจผิดแล้ว ปัญหาอยู่ที่เฒ่าผู้นั้น หาได้เกิดจากข้าพเจ้าไม่”

“ประการนี้เล่าดีวางใจ ท่านสามารถบอกต่อเฒ่าผู้นั้นว่า ขอเพียงรักษาโรคของเราทุกเลาหายดีเราเกี้ยยังจะตอบแทนมันอย่างงาม”

“เฒ่าผู้นั้นไม่อาจล้อเล่นได้ จึงกังวลรับปากเช่นนี้ ไซ้คำนี้ถึงผล

สุดท้ายหรือไม่?”

“เราทราบ เล่าที่ท่านเพียงถ่ายทอดบอกตามนี้”

แป๊ะเทียนแซ่คอยรับคำ ขวัญพยัคฆ์ล้วงตัวแลกเงินมูลค่าห้าร้อย
มาถึงฉบับหนึ่งวางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

“น้ำใจเล็กน้อยนี้ เล่าดีนำไปดื่มสุราก่อนหลังจากสำเร็จธุระ จะ
สมนาคุณอีกเท่าตัว”

ยามนั้น สุราอาหารยกมาแล้ว

ขวัญพยัคฆ์พลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

“เรายังมีกิจธุระในหมู่ติก ต้องไปก่อนก้าวหนึ่ง คำสุราอาหารนี้
เราจะชำระให้แก่เล่าเชียวเอง เล่าดีท่านกับเชียวกิมฮวยค่อยๆ ดื่มกินเถอะ”

แป๊ะเทียนแซ่ไม่ได้เห็นขวัญ เจ้าทราบมาก่อนที่โรคภัยจะทุเลาหายดี
จึงกว้างใหญ่ผู้นี้ ไม่มีความกระตือรือร้นสนใจต่อสภาพเช่นนั้น

ขวัญพยัคฆ์จากไปแล้ว ทิ้งเงินไว้ห้าร้อยค่าถึง และสุราอาหาร
โต๊ะหนึ่ง แป๊ะเทียนแซ่รู้สึกว่างงานครั้งนี้ยังไม่เลว

เชียวกิมฮวยเดินเข้ามา กล่าวอย่างขมขื่นว่า

“เพิ่งส่งอาหารมา เกือบเย็นจากไปแล้ว?”

แป๊ะเทียนแซ่ขมพลาถกล่าวว่า

“เขาบอกว่าถูกกิดถึงเรื่องหนึ่ง ต้องกลับหมู่ติกไปสั่งการ”

“อย่างนั้นสุราอาหารเย็นซิดแล้วจะทำอย่างไร?”

“เขาไม่แน่ว่าจะมาหรือไม่ พวกเราไม่ต้องรอคอยเขา ไซ้แล้ว
ท่านออกไปยังห้องโถงด้านหน้า เชื้อเชิญโอวโป๊ยเอี้ยกับซื่อด้ข้าพเจ้าเข้ามา”
ไม่นานให้หลัง โอวโป๊ยกับเตี้ยด้ก็เข้ามา

โอวโป๊ยพอเข้าห้อง รีบกวาดตามอง กล่าวด้วยสีหน้าไม่สบายใจว่า

“เกียจกั้วงเสาะหาท่านทำอะไร?”

แป๊ะเทียนแซ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“เขาไหนเลยเสาะหาข้าพเจ้า?”

“ไม่เสาะหาท่าน เสาะหาผู้ใด?”

แป๊ะเทียนแซ้มมือไปยังเคี้ยวดี กล่าวว่า

“เสาะหาฉัน”

เขายิ้มพลางกล่าวสืบท่อ

“เลี้ยวซาเอี้ยบอกว่า ในจอมดาดทั้งหลายมีแต่ชื่อดีเราไม่ได้รับการต้อนรับขับสู้จากหมู่ตึกเจ็ดดาว ดังนั้นส่งเกียจกั้วงมาจัดโต๊ะสุราในที่นี้เลี้ยงต้อนรับจอมดาดสลาดันของพวกเรา”

โอวโป๊ยฟังครู่รู้สึกมีเหตุผล ค่อยคลายใจลง พอนั่งเรียบร้อย จึงถามว่า

“เรื่องที่พวกเราสนทนากันเมื่อเช้าวันนี้เป็นอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซ้มตอบว่า โอวโป๊ยหมายถึงเรื่องใด

หากให้แป๊ะเทียนแซ้มตอบคำถามนี้ตามความสัตย์ โอวโป๊ยคงขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น

ทั้งนี้เพราะนับแต่แป๊ะเทียนแซ้มออกจากร้านน้ำเต้าหู้ของฮ้อกั๋ว ก็ไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้อย่างจริงจัง

แป๊ะเทียนแซ้มกศิระรับ ใช้ตะเกียบคีบกับส่งเข้าปาก ขบเคี้ยวช้าๆ ทางหนึ่งทำท่ากรุ่นคิด

ซึ่งความจริง เขากำลังกรุ่นคิดจริงๆ

กุหลาบคำซึ่งนั่นก็โดนหายสาบสูญ?

นี่เป็นไปได้เพียงสองประการ หนึ่งคือถูกผู้คนลักพาตัว หนึ่งคือหนี
ตามผู้อื่นไป

ไม่ว่าเป็นข้อใด ที่แน่ใจได้คือ บุคคลที่อยู่หลังฉากของเรื่องนี้
ต้องเป็นบุรุษ มิใช่สตรีเด็ดขาด

เรื่องนี้ดูไปคล้ายลึกลับยิ่ง ซับซ้อนยิ่ง ซึ่งความจริงขอเพียงสะสาง
สักเล็กน้อย ท่านจะพบว่าไม่มีเรื่องใดรบกวนง่ายกว่าการหายสาบสูญของ
สตรีนางหนึ่ง

สตรีนางนี้ใช่ถูกผู้คนลักพาตัวไปหรือไม่?

ประการนี้คล้ายเป็นไปได้น้อยมากนัก ทั้งนี้เพราะผู้ที่ลุ่มหลงต่อความ
งามของสตรีนางนี้ ไม่แน่ว่าเป็นบุคคลที่สตรีนางนี้พึงคาดองใจ นอกจาก
ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือเหนือธรรมดา ยากที่จะพิชิตสตรีนางนี้ได้

สมมุติเช่นชนชั้นกมรโรค กล่าวได้ว่าไม่ต้องเอ่ยถึง

ดังนั้นสามารถลงความเห็นว่าการจากไปโดยไม่ล้าลาของสตรี
นางนี้ เกิดจากความยินยอมพร้อมใจเอง

กล่าวให้ชัดเจนกว่านี้คือ สตรีนางนี้คงถูกบุรุษที่นางชมชอบนำ
พาไป

บุรุษที่ซึ่งนั่นก็พึงคาดองใจ สมควรเป็นบุรุษเชิงใด?

บุรุษผู้นี้ต้องมีคุณสมบัติดังนี้ หล่อเหลา เขียววัย มีเงินทอง มีอิทธิ-
พล มีชื่อเสียง มีหน้าสำคัญ มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม

อย่างน้อยมีพลังฝีมือสูงเยี่ยงกว่ามังกรคาเดี้ยวฮ้อฮัง

ในเมืองเจ็ดดาวดอนนี้ มีบุรุษใดเพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติเหล่านี้?

เป๊ะเทียนแซนิกถึงตอนนี้ หัวงสมองพลันบังเกิดปฏิกาณวุบ นึกถึงคนผู้หนึ่ง

เป็นมือกระบี่เหินประเปรียวเชิงขุนช้าง

มือกระบี่เหินประเปรียวหายสาบสูญไปหลายวัน หลังจากเผยโฉมใหม่ไม่นาน ชิงนุ่นก็ก็หายสาบสูญ นี่เป็นความบังเอิญหรือไม่?

คำอธิบายที่สมเหตุผลเพียงหนึ่งเดียวคือ มือกระบี่เหินประเปรียวพลันออกจากเมืองเจ็ดดาว เพื่อเตรียมการต่างๆ ไว้ รอจนทุกประการเสร็จเรียบร้อย ค่อยชักชวนชิงนุ่นก็หลบหนี

แต่เป๊ะเทียนแซนิกหาผลสรุปได้ แต่ยังไม่กระดือหรือร้อนเท่าใด ทั้งนี้เพราะนี่จะอย่างไรเพียงเป็นข้อสันนิษฐานประการหนึ่ง เรื่องราวในโลกมักเหนือความคาดหมายผู้คน เรื่องที่สมเหตุผลไม่ว่าจะสมเหตุผล

ต่อให้ข้อสันนิษฐานของเป๊ะเทียนแซนิกถูกต้อง หากคิดพิศุจน์ยิบยิบ ต้องใช้เวลาหลายวัน ตอนนี้เขาไหนเลยมีเวลามากมายปานนี้?

ตอนนี้เป๊ะเทียนแซนิกจกออกจัน กล่าวอย่างอึมเข้มว่า

“มา เรื่องราวค่อยๆ สนทนาได้ รอจนสุราอาหารเย็นซิด ก็ไม่น่ารับประทานแล้ว”

โอวปิยรอรอยู่ครึ่งก่อนวัน กลับได้ขึ้นคำพูดเช่นนี้ ต้องขมวดคิ้วแนบแน่น กล่าวว่า

“เล่าดี ท่านทราบหรือไม่ว่า ฟ้าใกล้มืดค่ำแล้ว?

เป๊ะเทียนแซนิกมือโอบเอวของเซียวกิมฮวย อึมพาลงกล่าวว่า

“พ้นจากวันนี้ ยังมีพรงนี้ กั้วอันใด?”

“เมื่อถึงพรุ่งนี้ เงินทองไม่ทราบเปลี่ยนเป็นตกเป็นของผู้ใดแล้ว”

“หากว่ามีผู้คนจำนวนมากล่วงรู้เรื่องนี้ เงินจำนวนนี้อาจเปลี่ยนเป็นตกเป็นของผู้อื่นจริง”

โอวโปปิยอุจจิด ตาเป็นประกายขึ้นมา แสดงว่าเข้าใจในความหมายของแป๊ะเทียนแซ

เมิ่งเซี่ยนน้อยหากไม่ต้องการให้เรื่องราวอื้อฉาว คงไม่เที่ยวไต่ถามให้ผู้คนออกสืบเสาะ หากว่าเรื่องนี้มีคนล่วงรู้ไม่มากนัก เงินรางวัลไหนเลยตกไปในเงื้อมมือผู้อื่นได้?

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ประกายในดวงตาของโอวโปปิยปรากฏวูบแล้วหายวับ ใบหน้าปกคลุมด้วยแววมองหม่นชั้นหนึ่ง ตะกุกตะกักว่า

“แต่ว่า...”

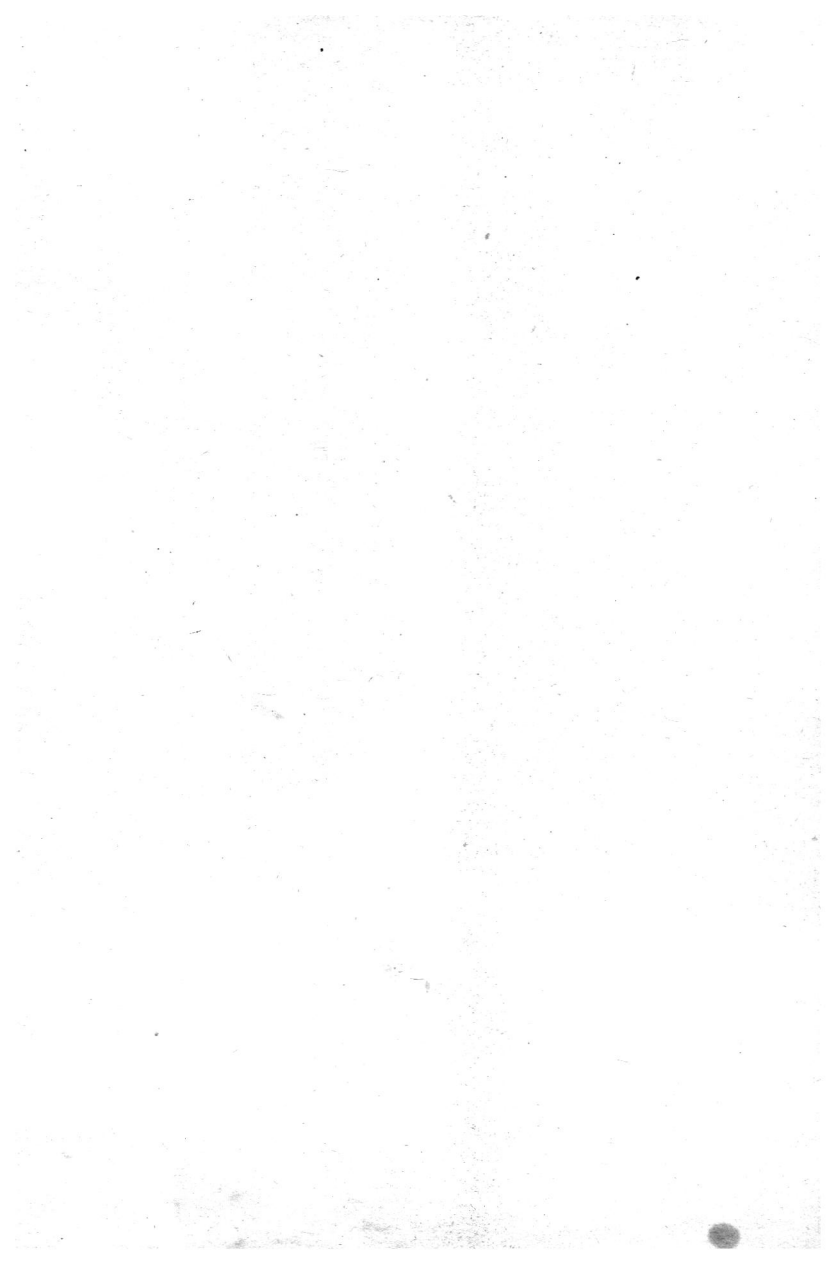
แป๊ะเทียนแซดัดบทของมันเป็นว่า

“ท่านมิต้องกล่าว ข้าพเจ้าก็เข้าใจความหมายของท่าน ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน วันนี้มันทวงถามเงินกลับไป พรุ่งนี้ท่านบอกว่ามีข่าวคราวมันจะไม่รับฟังหรือ?”

“พรุ่งนี้? พรุ่งนี้ท่านมีความมั่นใจ?”

แป๊ะเทียนแซคืบสุราอีกจอกหนึ่ง ค่อยหยุดลุกขึ้น กล่าวว่า

“พวกท่านรออยู่ที่นี้ ข้าพเจ้านึกถึงสถานที่หลายแห่ง ตอนนี้จะไม่สืบเสาะดู”

บทที่ 23

การตายที่ซ้ำซ้อน

ภายในห้องก่อไฟเตาหนึ่ง ชายฉกรรจ์สวมเสื้อยาวสองคน
กำลังดื่มสุราอยู่ข้างเตาไฟ

คนทางซ้ายมีอายุสี่สิบเศษ รูปร่างสันทนต์บึกบึน ฝ่ามือทั้งสองข้าง
หยาบหนาเป็นพิเศษ มองปราดเปรียวก็ทราบว่ามันฝึกปรือวิชาฝีมือใด

คนทางซ้ายเพิ่มมีอายุสามสิบเศษ ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา นิ้วทั้งสิบ
เรียวขาว บุคคลที่มีมือเช่นนี้คู่หนึ่งไม่ทราบฝึกปรือวิชาฝีมือใด

ที่ถัดไปไม่กี่ลัดตั้งเตียง บนเตียงนอนกายด้วยชายชราชุดเทา
แต่งกายราวบัณฑิตสูงอายุผู้หนึ่ง กำลังสูบกถ้องยาเส้นอย่างสบายอารมณ์

เป๊ะเหียนแซปรากฎกายขึ้นที่หน้าประตู แต่ไม่ได้เดินเข้าไปใน

บัดดล

ชายชราชุดเทาผงกศีรษะกล่าวว่า

“เข้ามา หาเป็นไรไม่”

แป๊ะเทียนแซ่ก้าวเข้าห้อง อ้อมผ่านคนที่นั่งดื่มสุราทั้งสอง เดินถึงหน้าเตียง

ชายชราชุดเทาซื้อมือไปที่เก้าอี้ไม้ข้างเตียง บอกให้แป๊ะเทียนแซ่นั่งลง มองดูแป๊ะเทียนแซ่อยู่เนิ่นนาน ค่อยผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า

“ประเสริฐมาก พวกเจ้าสองชื่อเสียดีล้วนชาญฉลาดยิ่ง”

แป๊ะเทียนแซ่ร่วมก้มสายตาลงมองดูปลายเท้าตัวเอง

แป๊ะเทียนแซ่กลับได้รับคำชมจนลนลาน แท้ที่จริงเขาไม่มีความรู้สึกแม้แต่น้อย เขาก้มสายตาลง เพียงเพื่อสะดวกกับการครุ่นคิด

ครุ่นคิดว่าตัวเองชาญฉลาดที่ใด?

เมื่อบุคกเช่นเฒ่าเงาพิษไถ่บัวจ้อชมเชยคนผู้หนึ่ง ผู้ที่ถูกชมเชยอย่าเพิ่งยินดี ทางที่ดีใครควรรู้ว่าตัวเองไ้รับคำชมเชยนี้ได้หรือไม่?

หากใครควรรู้ว่ามันใช่หมายถึงการชมเชยชนิดหนึ่งหรือไม่ ย่อมยิ่งประเสริฐ

เฒ่าเงาพิษพนกว้นจากกล้องขาเส้น กล่าวอีกว่า

“พวกเจ้าไม่ได้ติดตามรถม้าของสองพี่น้องแซ่เซียงกัว และไม่ได้สะกดรอยชายฉกรรจ์คลุมหน้าชุดดำนั้น แสดงว่าพวกเจ้ามีความคิดอ่านอันเยือกเย็น...”

แป๊ะเทียนแซ่กลับถูกเปลื้องเสื้อผ้า พลัดตกไปในถังน้ำขนาดใหญ่ใบหนึ่ง บังเกิดความเป็นแผ่นจวนจากกระดูกสันหลัง

แป๊ะเทียนแซ่เงยหน้าขึ้น ตามโพล่งว่า

“เมื่อคืน...ผู้อาวุโสก็อยู่ในเหตุการณ์?”

เผ่าเงาพิษยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ด้วยความชาญฉลาดของพวกเจ้าสองชื่อเสียดี คงไม่ขัดถือเล่าฮู เป็นตัวที่ใช้การไม่ได้กระมัง?”

มีเรื่องหนึ่งที่แป๊ะเทียนแซแนใจได้คือ เมื่อคืนต่อให้เผ่าเงาพิษอยู่ใน เหตุการณ์ เห็นเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่ต้องไม่ได้ยื่นคำสนทนาระหว่างเขากับ เดียดี

ตอนนั้นลมพัดแรง หากคิดรับฟังคำสนทนาของพวกเขาก็ต้องเร็น ภายเข้ามาในรัศมีสามวา

หากมีคนเร็นกายเข้าใกล้สามวา ต้องไม่อาจรอดพ้นจากโศกประ เสาทของเขา

นึกถึงตอนนี้ แป๊ะเทียนแซค่อยคลายใจลง

แต่หากนับรวมทั้งเหตุการณ์ที่เมืองฮวยเกอจี พวกเขาถูกเผ่าเงาพิษ สะกดรอยตามสองครั้งแล้ว เขาหวังว่าอย่าได้มีครั้งที่สามอีก

แป๊ะเทียนแซมองดูเผ่าเงาพิษ แสร้งกล่าวด้วยสีหน้าสงสยใจว่า

“ตอนนั้นเราสองพี่น้องไม่ติดตามไป เป็นเพราะสำนึกตัวว่าไม่ มีความสามารถเพียงพอ ผู้อาวุโสปลดปล่อยสองพี่น้องแซ่เซียงกัวไป ไม่รู้สึกน่าเสียดายหรือ?”

“น่าเสียดายอันใด เจ้าเข้าใจว่าพรรคเหยี่ยวดำยอมเลิกราโดยง่าย ดายหรือ?”

“ผู้อาวุโสกล่าวไม่ผิด เรื่องนี้ยังไม่ยุติ ฉากอันสนุกสนานยังอยู่ที่ ด้านหลัง”

เผ่าเงาพิษกล่าวอีกว่า

“อีกประการ ตอนนี้ทั้งหมดแย่งชิงตัวจิมวู้จ้อ แต่ผู้ใดกล้ายืนยันว่า จิมวู้จ้อเป็นผู้ครอบครองของวิเศษของผู้เผ่ามหากาญชัย มิใช่แบกหม้อกัน คำแทนผู้อื่น?”

แป๊ะเทียนแสร่างชาด้น เขาความจริงคิดผกศัรชะเป็นเชิงเห็น พ้องด้วย แต่ถ่าคอแข็งท้อ ไม่เชื่อฟังกำบังการ

เผ่าเงาพิษที่นำกล้วนัก นับตั้งแต่จิมวู้จ้อกลับกลายเป็นเป้าชิงตัวของทั้งหมด เผ่าเงาพิษนับเป็นบุคคลแรกที่คาดคิดเช่นนั้น

ที่แล้วมาเขาเห็นว่าเผ่าเงาพิษนำกล้วนัก ขามนี้ค่อยทราบว่ เผ่าเงาพิษนำกล้วนักว่าเขาคาดคิดไว้มากนัก

เผ่าเงาพิษมองดูแป๊ะเทียนแส เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“ตอนนี้เจ้ารู้คมา ไช้เพื่อบ่งบอกเรื่องนี้ต่อเล่าฮูหรือไม?”

“นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังมีอีกเรื่องหนึ่งคิดเรียนบอก”

“ฮ้อ?”

แป๊ะเทียนแสกว่าคมองชายฉกรรจ์ชุดขาวทั้งสองแวนหนึ่ง กล้ายเป็นความหมายว่า

“สหายทั้งสองนี้อยู่ด้วย สามารถบอกกล่าวได้หรือ?”

ซึ่งความจริง แป๊ะเทียนแสดันรู้จักคนทั้งสอง ชายฉกรรจ์ร่างสัน-
ทัดบึกบึน ฉายาหมัดเฮ้งฮ้อไ้วเต็ก คนหน้าขาวเกลี้ยงเกลานิ้วเรียวยาวฉายา
ลูกดอกปีศาจควนขู่เง็ก

แต่แป๊ะเทียนแสทราบว่ ตอนนี้มิใช่เวลาอดอ์อู่มิรอบรู้ มาตรฐานว่า
เผ่าเงาพิษชมเชยว่าเขาชาญฉลาด แต่บางครั้งความชาญฉลาดไม่แน่ว่าเป็น
เรื่องดี

เผ่าเงาพิษอ้อมพลางกล่าวว่า

“ไม่เป็นไร พวกมันล้วนเป็นสหายของเล่าฮู่...เล่าโจ้ว (คนเซโจ้ว)
เจ้าช้วน (ช้วนน้อย) พวกเจ้าเข้ามา เราขอแนะนำให้อู้จ๊กกับสหายผู้หนึ่ง”

หมัดเฮ้งอ้อโจ้วเด็ก กับลูกดอกปีศาจช้วนจู๋จ๊ก เพียงหมุนตัวมาเล็กน้อย หาได้เดินเข้ามาตามคำสั่งของเผ่าเงาพิษไม่

เผ่าเงาพิษใช้กล้องยาเส้นชี้ไปยังแป๊ะเทียนแซ กล่าวว่า

“นี่คือแป๊ะเทียนแซแป๊ะเล่าตี้ที่เล่าฮู่รักเอ๋ยถึง”

หมัดเฮ้งอ้อและลูกดอกปีศาจผกคีรีชะรับ พร้อมกับสำรวจมองแป๊ะเทียนแซเที่ยวหนึ่ง

เผ่าเงาพิษหันหน้ามายังแป๊ะเทียนแซ แนะนำว่า

“นี่คือหมัดเฮ้งอ้อโจ้วได้เสียบ นี่คือนักดอกปีศาจช้วนจู๋จ๊กช้วนได้-
เสียบ เชื่อว่าเล่าตี้คงเคยได้ยินนามของทั้งสองมา”

แป๊ะเทียนแซรีบผุดลุกขึ้น ประสานมือกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นโจ้วได้เสียบกับช้วนได้เสียบ นับถือมานาน”

ไม่ทันขาดคำ หมัดเฮ้งอ้อและลูกดอกปีศาจก็หันกลับไปคืบสุราสืบท่อ

เผ่าเงาพิษแสวงเป็นมองไม่เห็น กล่าวกับแป๊ะเทียนแซว่า

“เป็นเรื่องราวใด เจ้าบอกเถอะ”

แป๊ะเทียนแซกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้...”

คำพูดพอกกล่าว เห็นชายฉกรรจ์ชุดดำผู้หนึ่งเดินเข้าลานตึกมาอย่าง
รีบร้อน

มันพอเข้าห้องมา อ้าปากกลั้วคิกล่าวาวจา พอเหลือบเห็นแป๊ะ-

เทียนแซ่ ต้องกล่ากลืนคำพูดไว้

เผ่าเงาพิษกล่าวว่า

“ดึกเพียว เป๊เงเล่าตี้ผู้นี้มิใช่คนนอก เจ้ามีคำพูดใด บอกได้อย่าง
เต็มที”

ชายฉกรรจ์ชุดดำจึงกล่าว

“ที่รังร้อนเกิดเรื่องประหลาดอีกประการหนึ่ง”

เป๊เงเทียนแซ่ใจเขม็งตึงเครียดขึ้น

ที่รังร้อนเกิดเรื่องประหลาดอันใด?

เติบโตกับโอวโป๊ยังรอเขาอยู่ที่ห้องของเซียวกิมฮวย เขาหวังว่า
เรื่องประหลาดที่ชายฉกรรจ์ชุดดำกิบอกกล่าว ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเติบโต

เผ่าเงาพิษ ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“เรื่องประหลาดอันใด?”

ชายฉกรรจ์ชุดดำกล่าวว่า

“จิ้งกั้วหมูตึกเจ็ดดาว ฉายาขวัณพยัคฆ์เกี่ยวข้องเพ็งถูกคนฆ่าทิ้ง”

ทุกผู้คนภายในห้องรวมทั้งเป๊เงเทียนแซ่พอฟัง ล้วนงงงันวุ่น

เผ่าเงาพิษเพ่งตาถามว่า

“ผู้แซ่เกี้ยถูกฆ่า? คนลงมือเป็นใคร?”

“ไม่ทราบได้”

“ตอนนั้นไม่มีคนอยู่ในเหตุการณ์?”

“ถูกแล้ว ฟังว่าผู้แซ่เกี้ยออกทางประตูหลังของรังร้อน คนลี้ภัย
อยู่ริมแม่น้ำหลังตึก มีคัตสันเล่มหนึ่งปักตรึงกลับกลางหลัง”

เป๊เงเทียนแซ่ลอบทอดถอนใจ คาดเดาออกว่าเป็นเรื่องราวใด

เล่าเชียว นี่ต้องเป็นผลงานของเล่าเชียวแน่นอน

ต่อให้มีไอ้เล่าเชียวลงมือด้วยตัวเอง ก็ต้องเป็นเล่าเชียวส่งข่าวไป
ให้ผู้อื่นลงมือ

เหตุผลที่เล่าเชียวทำเช่นนี้คือ ขวัญพักษ์แม้มีไอ้พวกเดียวกับ
พวกมัน แต่ก็ล่วงรู้ความลับของพวกมันไปไม่น้อย

การกำจัดจิ้งกัวยักษ์ใหญ่ผู้นี้ไป เพื่อไม่ต้องการให้จิ้งกัวยักษ์ใหญ่ผู้นี้
แพร่พรายความลับของพวกมันออกไป

คราครั้งนี้ขวัญพักษ์จัดโต๊ะสุราเลี้ยงต้อนรับเขาที่ห้องของเชียว-
กิมฮวย มาตราว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ชักนำเภทภัยแก่จิ้งกัวยักษ์ใหญ่ผู้นี้ แต่ก็มี
ไอ้สาเหตุเพียงหนึ่งเดียว

จิ้งกัวยักษ์ใหญ่นี้จะฆ่าเรียวกรอดพ้นจากชะตากรรมที่ถูกฆ่าได้
ทั้งนี้เพราะมันเป็นจิ้งกัวยักษ์ดุเดือดเจ็ดดาว แต่ไม่ทำหน้าที่โดยเคร่ง
ครัด และไม่กลายเป็นคนสนิทที่แท้จริงของเลี้ยวซาเอี้ย

มันทางหนึ่งติดต่อส่งข่าวกับเม่งเซี่ยนน้อย ทางหนึ่งก็ร่วมงานกับ
พรรคเหยี่ยวดำ

มันเข้าใจว่าด้วยศักดิ์ตำแหน่งของมัน .ทุกคนล้วนต้องการ
มัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าล่วงเกินมัน ดังนั้นคิดฉวยโอกาสนี้กินทั้งสิบ-
ทิศ กอบโกยเงินทองใส่ตัว หากคาดไม่ว่าการเหยียบเรือสองแคม เป็นข้อ
ห้ามที่ฝ่ายมิฉฉาซีฟือสา

เมื่อทุกฝ่ายต้องการท่าน ท่านนับว่ายิ่งใหญ่จริงๆ ดูไปทุกคน
ล้วนก้มศีรษะให้แก่ท่าน ร้องนรเรื่องราวผ่านพ้น หรือว่าท่านไม่มีคุณค่าให้
ใช้สอย วาระสุดท้ายของท่านคือจิ้งแทงคาบใส่ท่านทางด้านหลัง

แป๊ะเทียนแซ่ฮ่อมไม่เสร์ว่าเสียดายต่อการตายของบุคคลเช่นนี้ หากบอกว่าเขามีความเสียดายอันใด อาจเป็นเพราะจิ้งกัวยักษ์นี้ยังไม่ถึงเวลาสมควรตาย

เผ่าเงาพิษคล้ายไม่มีความสนใจต่อเรื่องนี้เท่าใด ผงกศีรษะต่อชายฉกรรจ์ชุดดำนั้น กล่าวว่า

“ทราบแล้ว เข้าไปทำงานของเจ้าเถอะ”

ชายฉกรรจ์ชุดดำนั้นรับคำอย่างนอบน้อม หันกายจากไป

เผ่าเงาพิษรอนชายฉกรรจ์ชุดดำนั้นจากไป ค่อยกล่าวกับแป๊ะเทียนแซ่วว่า

“พวกเราสนทนาคือไป ที่เจ้าคิดกล่าวเป็นเรื่องอันใด?”

แป๊ะเทียนแซ่ฮ่อมโหล่งกล่าวว่า

“ไม่ต้องสนทนาแล้ว”

“หมายความว่าอย่างไร?”

“ที่ข้าพเจ้าคิดสนทนา คือเกี่ยจิ้งกัวยักษ์นี้ ตอนนี้มันตายแล้ว สนทนาแล้วมีประโยชน์อันใด?”

เผ่าเงาพิษยังคงให้แป๊ะเทียนแซ่ฮ่อมบอก แป๊ะเทียนแซ่ฮ่อมจึงบอกเล่าว่า ขวัญพยัคฆ์พบเห็นตัวเองที่ลานกว้างเจ็ดดาว นัดหมายตัวเองไปที่รังร้อน บอกว่ามันชุกซ่อนจิ้งมั่วจื้อให้แก่พรรคเหยี่ยวดำ ถูกเก้งบ้อเขี้ยมตะทำร้าย ที่จุดยุทธศาสตร์สำคัญ ดังนั้นขอให้ตัวเองมาขออารักขาจากเผ่าเงาพิษ โดยที่มันจะตอบแทนอย่างงาม แต่ไม่ได้บอกว่าของตอบแทนเป็นอะไร

เผ่าเงาพิษพอฟังจบ พลันผงกศีรษะซ้ำๆ กล่าวว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก”

เป๊ยะเทียนแซกล่าวด้วยสีหน้ามีนงสงสัยว่า

“ผู้อาวุโสบอกว่าอันใดประเสริฐ?”

“เล่าสู่มาความว่า พวกเราแม้ไม่ได้รักษาโรคให้แก่ภัยจังกว
แต่เท่ากับรับของตอบแทนที่มันคิดมอบให้ครั้งหนึ่งแล้ว”

“เท่ากับ...รับไว้ครั้งหนึ่ง?”

เฒ่าเงาพิษยิ้มพลางกล่าวว่า

“เล่าสู่กล่าวอย่างเปิดเผยเช่นนี้ เจ้ายังฟังไม่ออก?”

เป๊ยะเทียนแซ่สันติริยะ เขาฟังความหมายในวาจาของเฒ่าเงาพิษไม่
ออกจริงๆ

ซึ่งความจริง เมื่อขวัญพยัคฆ์เสนอเงื่อนไขเช่นนี้ เขาก็ทราบว่
ขวัญพยัคฆ์ตระเตรียมมอบสิ่งตอบแทนอะไร

เขาที่สันติริยะสร้างเป็นไม่เข้าใจ เพราะเห็นว่าการสร้างเป็นไม่เข้าใจ
จะเป็นที่โปรดปรานของเฒ่าเงาพิษมากกว่า เพิ่มหลักประกันความ
ปลอดภัยมากกว่า

บางครั้งยุทธจักรเฉกเช่นกับวงราชการ บุคคลที่อยู่ในตำแหน่ง
สูง มักชมชอบชมเชยบริวารชาญฉลาด ถือเป็นวิธีการผูกมัดตัว ทางหนึ่งแสดง
ว่าตัวเองมีใจกว้างปามห้วงมหาสมุทร ทั้งรู้จักตัวบุคคล และรู้จักใช้คน
แท้ที่จริงบุคคลเช่นนี้ไม่ชมชอบคนชาญฉลาดที่แท้จริง

โดยเฉพาคนที่ชาญฉลาดกว่าตัวเอง

เอืวลิ้วในสามก๊ก ถือเป็นตัวอย่างหนึ่ง

เฒ่าเงาพิษถือเป็นใจใด แต่เป๊ยะเทียนแซ่ไม่ปรารถนามีผลบั้นปลาย
เช่นเอืวลิ้ว

(เอียวสิ่วเป็นเสนานิกรกำใจของโจโฉ แต่เพราะอวดฉลาดเกินไป
เป็นเหตุให้ถูกโจโฉสั่งประหารฆ่าทิ้ง)

เผ่าเงาพิษกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“ซึ่งความจริงกล่าวไปไม่มีราคากางวดใด สิ่งที่มีนัยตระเตรียมตอบ
แทนเล่าสู่ เพียงเป็นความลับเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น”

เป๊ยะเทียนแซ่สร้างเป็นโง่งมถึงที่สุด กล่าวว่า

“ความลับอันใด?”

“ข้อมเป็นความลับที่เล่าสู่ต้องการได้ยิน”

“เป็นรื่องร่ายของวิเศษของผู้เผ่ามหากาพย์หรือ?”

เผ่าเงาพิษสันตึระกะกล่าวว่า

“ท่านประเมินมันสูงส่งไปแล้ว ความลับเล็กๆ น้อยๆ ที่มันคิดบ่ง
บอกคือ ผู้ใดเป็นคนได้รับภาพเหมือนของพระสนมอันมั่งคั่ง ซึ่งซุกซ่อน
อยู่ในบ้านร้างที่เมืองหลวงประจำมณฑลไป”

เป๊ยะเทียนแซ่อดนัยถือเลื่อมใสมิได้ เผ่าเงาพิษนี้ไม่อาจดูแคลนได้
จริงๆ ทั้งนี้เพราะที่เขาคาดคิดก็เป็นเรื่องนี้

เป๊ยะเทียนแซ่สร้างเป็นผิดหวัง กล่าวว่า

“ต่อให้ท่านผู้เผ่าคาดเดาไม่ผิด เกียจกั๊วกันนั้น เมื่อถูกฆ่าทิ้ง พวก
เราก็คงไม่อาจทราบได้แล้ว”

“ไม่ น้อย่างน้อยเท่ากับชี้แนะหนทางอีกสายหนึ่งแก่พวกเรา”

เป๊ยะเทียนแซ่ถามไถ่รายละเอียด เผ่าเงาพิษกล่าวว่า

“ผู้แซ่เกียจมีการคบหาไม่กว้างขวางนัก มันล่วงรู้ความลับนี้ได้อย่าง
ไร หากตัดฝ่ายเม่งเซีย้น้อยกับผู้เผ่าเจ็ดก้าวไป คงเหลือผู้ใด?”

แป๊ะเทียนแซกล้ายบังเกิดปฏิภาณวรูบ ร้องโพล่งว่า

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว ผู้คนขบวณนี้ต้องอยู่ในหมุ่ตึกเจ็ดดาว”

เฒ่าเงาพิษอัมพลางกล่าวว่า

“เจ้านับว่าได้คิดแล้ว”

มันสูบยาพ่นควันกละคลุ้ง กล่าวสืบต่อ

“การชุมนุมวิจารณ์เหลือเพียงสี่วัน เมื่อถึงเวลานั้นจะทราบว่าผู้ใดได้แตะกระดูก ผู้ใดได้คืบน้ำแกง”

แป๊ะเทียนแซกะพริบตากล่าวว่า

“ผู้อาวุโสหมายความว่า ในไม่กี่วันข้างหน้า พวกเรายังไม่ดำเนินการเคลื่อนไหว?”

“ถูกต้อง เจ้าติดต่อกับลูกคิดเหล็กสืบไป จับตาดูเมื่องเขื่อนน้อยและพวกให้ดี อื่นๆ มิต้องยุ่งเกี่ยว”

แป๊ะเทียนแซรับคำ กลอกตาคลบหนึ่ง พลันถามว่า

“ผู้อาวุโสทราบหรือไม่ว่า ตอนนี้มือกระบี่เหินประเปรียวพักอยู่ที่ใด?”

“เจ้าถามถึงเด็กน้อยนี้ทำอะไร?”

“ข้าพเจ้าเห็นว่าเจ้าผู้นี้บัดเดี๋ยวมาบัดเดี๋ยวไป มีร่องรอยน่าสงสัย หากว่ามีโอกาส ข้าพเจ้าคิดสะกดรอยตามมัน ดูว่าเจ้าผู้นี้ก่อวณเลศนัยใด”

เฒ่าเงาพิษมีสีหน้าขึ้นชม ผงกศีรษะกล่าวว่า

“หากนักที่เจ้าละเอียดยรอบคอบปานนี้ เด็กน้อยนั้นอยู่ที่สถานพยาบาลของเส็งพ้อจ้อ (คนขาเป๋แซ่เส็ง) เมื่อวานเพิ่งเข้าพัก”

.....

บนถนนเจียบวังเวง

ท้องฟ้ามีดกรั่มกว่าเดิม

แป๊ะเทียนแซออกจากโรงเตี๊ยมเจ็ดดาว ทำการตัดสินใจติดต่อกัน
เขาตกลงใจว่า ต่อให้ไม่ช่วยเหลือนิโอะอิวเปีย ก็สมควรไปเยี่ยมเยียน
มือกระบี่เหินประเปรียวผู้นี้ ทั้งนี้เพราะในเมืองน้อยที่สับสนวุ่นวาย
มือกระบี่เหินประเปรียวผู้นี้คล้ายสงบเกินไปแล้ว

คนผู้นี้มาถึงเมืองเจ็ดดาวก่อนผู้ใด บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ
ต่อการชุมนุมวิจารณ์ดาบ หลายวันแรกแทบมาสังเกตการณ์ทุกวัน ตอนนี้
โฉนกลายเป็นซิดซา?

มาตรว่ามันสูญเสียความสนใจต่อการชุมนุมวิจารณ์ดาบ โฉนไม่
ไปจากสถานที่แห่งการช่วงชิงนี้

แป๊ะเทียนแซคิดค้นหาสาเหตุความนัยนี้

แป๊ะเทียนแซเดินอ้อมเป็นวง อ้อมไปยังหลังสถานพยาบาล ลอยตัว
ข้ามกำแพงล้อม คัดผ่านลานคิก จากนั้นเลิกลำนำประตุ เดินเข้าห้องข้าง
ซ้ายมือที่บังเกิดขุมเสียงผู้คนดังลอคออกมาอย่างเปิดเผย

สิ่งแรกที่ปรากฏแก่คลองจักษุ คือเตาอังโลไบหนึ่ง ที่ข้างเตามีผู้คน
สองคนนั่งคืบสุรา

คนที่นั่งคืบสุราทั้งสอง หนึ่งเป็นเส็งพ้อจ้อ ที่ถนัดในการรักษาโรค
บาดเจ็บฟกช้ำ แต่รักษาตัวเองไม่ได้ หนึ่งคือมือกระบี่เหินประเปรียว
เซียงซุนฮัง

ก่อนหน้านี้ ตอนที่แป๊ะเทียนแซเดินเข้าห้องของเผ่าเงาพิษ

เผชิญกับหมัดแข้งอีและลูกดอกปีศาจ คราวครั้งนี้กลับเผชิญกับปลายกระบี่
ที่แหลมคมสองท่อน

ปลายกระบี่ที่ยื่นออกจากสองฟากข้างม่านประตูสองท่อน

เป๊อะเทียนแซไม่มีลางสังหรณ์ใดมาก่อน รอนพบว่ามีดทำ กระบี่
สองเล่มก็แยกย้ายจ่อกับจุดเจียงไ้ที่ที่ทรวงอกซ้ายขวาของเขา

เป๊อะเทียนแซทราบว่ “ไม่ว่าอาวุธหน้าหรือล่าลอย หากไม่ก็แสดง
ท่าที่ไม่เป็นมิตรสักเล็กน้อย กระบี่ทั้งสองเล่มนี้จะทิ่มแทงใส่ทรวงอก
ของเขา

หลังความเจียบสังคัที่ชวนให้ผู้คนอดอดใจตาย มือกระบี่
เหินประเปรียวค่อยผงกศีรษะเล็กน้อย

ปลายกระบี่ทั้งสองท่อนเคลื่อนห่างไป

เป๊อะเทียนแซสุดลมหายใจคำหนึ่ง เดินเข้าหาเตาไฟที่กลางห้อง
มิต้องให้ผู้คนบ่งบอก ก็ทรุดนั่งลงที่ข้างเตา

เสียงพ้อจ้อมองคู่มือกระบี่เหินประเปรียว มือกระบี่เหินประเปรียว
มองคูเป๊อะเทียนแซ เป๊อะเทียนแซกลับมองคูแครงเหล็กที่จัดทำเป็นพิเศษ
และวางอยู่เหนือเตา

ที่หูหาวของแครงเหล็กวางจานเล็กๆ สองใบ กลางแครงเหล็กอุ่นสุรา
ป่านหนึ่ง และจอกสุราสองใบ

เป๊อะเทียนแซทอดถอนใจกล่าวว่า

“น้ำใจคนยิ่งมายิ่งจีจาง แยกหรือเข้าบ้านกระบี่คู่ซัดขวาง
แยกหรือทรุดนั่งลง กระทั่งด้วยตะเกียบสักชุด ก็ไม่เพิ่มเติมให้...”

มือกระบี่เหินประเปรียวหันไปยังมือกระบี่ที่หลังประตูผู้หนึ่ง

สั่งว่า

“เจ้จก นำถ้วยตะเกียบมาชุดหนึ่ง”

แป๊ะเทียนแซ่ค้อยมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

“จะอย่างไรเป็นกงจื้อตระกูลใหญ่...”

มือกระบี่เหินประเปรียวคัดบทของเขาว่า

“ท่านเดินทางมาเยือน คงต้องมีสาเหตุ ทั้งหมดทางที่ดีประหยัด
เวลา กล่าวอย่างรวบรัดตรงๆ”

แป๊ะเทียนแซ่กระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“ซึ่งความจริง คำพูดที่ข้าพเจ้าคิดกล่าวมีเพียงสองประโยค...
กำหนดปลายปีใกล้เข้ามา ขอให้กงจื้อช่วยเหลือสักครา”

ความหมายของการขอความช่วยเหลือ หนึ่งคือ “หยิบยืม” หนึ่ง
คือ “รีดไถ”

การขอความช่วยเหลือของแป๊ะเทียนแซ่ในตอนนี้เป็นขอหยิบยืม
หรือรีดไถ สมควรคาดคำนวณได้

เสียงพ้อจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันคาดฝันไม่ถึงว่า แป๊ะลั้งจื้อ (คนเสเพลแซ่แป๊ะ) กลับกล้า
รีดไถหนึ่งในสี่กงจื้อใหญ่บู๊ลิ้ม หรือว่าคนเสเพลนี้เสียสติแล้ว?

แต่กล่าวไปประหลาดนัก แป๊ะเทียนแซ่พอบอกเจตนาการมา
อย่างตรงๆ สีหน้าของมือกระบี่เหินประเปรียวกลับผ่อนคลาย กล่าวว่า

“ท่านคิดขอความช่วยเหลือมากน้อยเท่าใด?”

แป๊ะเทียนแซ่ชูนิ้วมือหนึ่งนิ้ว มือกระบี่เหินประเปรียวจึงกล่าว
“หนึ่งร้อยตำลึง?”

“หนึ่งพัน”

เสียงพ้อจ้อหน้าแปรเปลี่ยนอีกครั้ง

ขอให้มันขายบุตรภรรยา ยังไม่ได้เงินหนึ่งร้อยตำลึง คนเสเพลนี้
พ้อขอหยิบยืม ก็ขอเงินหนึ่งพันตำลึง มิใช่เสียสติเป็นอะไร

ที่น่าประหลาดคือ มือกระบี่เหินประเปรียวมิเพียงไม่มีโทสะ
กลับยิ้มออกมากล่าวว่า

“เงินหนึ่งพันตำลึงมิใช่จำนวนเล็กน้อย น้องเราหากมีความจำเป็น
รีบด่วน ไช้ไม่ออกปากจากผู้คนหลายคน รวบรวมให้ครบจำนวน?”

แป๊ะเทียนแซสันติริษะ กล่าวว่า

“คิดหยิบยืมเงินให้ ต้องดูว่าเป็นใคร คิดแบบมือขอหยิบยืมเงิน
ก็ต้องดูว่าเป็นใคร ขอให้มีคนยินยอมหยิบยืมให้ ยังต้องดูว่าข้าพเจ้า
ยินยอมรับหรือไม่”

คำพูดเหล่านี้เต็มไปด้วยชาตตระนง มือกระบี่เหินประเปรียวต้อง
ผงกศีรษะติดต่อกัน

ยามนั้นด้วยตะเกียบชุดใหม่ส่งมาถึง มือกระบี่เหินประเปรียวจึง
กล่าว

“มีคำพูดค่อยๆ สนทนา คิมสุราสักจอกก่อน”

แป๊ะเทียนแซไม่เกรงอกเกรงใจ คิมสุราจอกหนึ่ง จากนั้นรินสุรา
เพิ่มเติม พร้อมกับคืบเนื้อปลาชิ้นหนึ่งส่งเข้าปาก

มือกระบี่เหินประเปรียวมองดูแป๊ะเทียนแซ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไช้มีคนยินยอมหยิบยืมเงินให้แก่ท่าน สุดท้ายถูกท่านปฏิเสธหรือ
ไม่?”

“มี”

“เป็นผู้ใด?”

“เม่งเซี่ยนน้อยไว้ไว้”

“มันคิดหีบยืมเงินให้แก่ท่านเท่าใด?”

“หนึ่งพันตำลึง”

มือกระบี่เห็นประเปรียวผงกศีรษะซ้ำๆ กล่าวว่า

“เราเข้าใจเจตนาการมาของท่านแล้ว”

แป๊ะเทียนแซ่ชีมือไปยังเสียงพ้อจ้อ กล่าวอย่างคลุมเครือว่า

“หากกงจื้อยินยอมหีบยืมเงินจำนวนนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอยกคำพูดที่เสียงพ้อจ้อชมชอบกล่าว ให้คำยืนยันต่อกงจื้อว่า ครั้งเดียวหาซขาดรับรองไม่กำเริบซ้ำ”

มือกระบี่เห็นประเปรียวยืมเล็กน้อย กล่าวว่า

“ข้าวนี้นเป็นผู้ใดบอกต่อท่าน?”

แป๊ะเทียนแซ่ลอบกระหิ้มยืมย่อง ครุ่นคิดขึ้น

“เด็กร้ายกาจ กลับสารภาพออกมาเอง ช่างใช้การไม่ได้จริงๆ”

เขาเงยหน้ามองคูฝ้าเพดาน กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องการตัวแลกเงินของร้านแลกเงินได้ทอง ทางที่ดีง่ายในบัดดล ไม่เช่นนั้นราคาสินค้าขึ้นลงได้ทุกเมื่อ ไม่น่ว่าข้าพเจ้าจะเปลี่ยนความตั้งใจอีก”

มือกระบี่เห็นประเปรียวยังคงยืมพลางกล่าวว่า

“บอกต่อท่านตามความสัตย์ เราเซียงซุนฮังมีความสนใจต่อกุหลาบคำซิงนั้นที่จริง”

แป๊ะเทียนแถมองดูฝ่าเท้าคน กล่าวว่า
“ราคาในตอนนี้คือหนึ่งพันห้าร้อยตำลึง”
“เรายินดีเพิ่มให้เท่าตัว”

แป๊ะเทียนแซเบือนหน้าไปซำๆ กล่าวว่า
“ท่านยินยอมจ่ายสามพันตำลึง?”

มือกระบี่เหินประเปรี้ยวฉิมพลางกล่าวว่า

“ใช่แล้ว สามพันตำลึง ขอเพียงท่านบอกต่อเราว่าจะเสาะพบสตรี
นางนั้นจากที่ใด”

.....

แป๊ะเทียนแซพอกกลับถึงห้องของเชียวกิมฮวย เตี้ยตี้ยักจาก
ไปแล้ว

โอวโป๊ยกำลังโอบกอดเชียวกิมฮวย ต้องการจูบปากนาง คล้าย
บังเกิดความเมามาขยู่แปลคส่วน

นี่ก็ยากคำหนี สุราอาหารรับประทานเปล่า หึงงามอยู่แค่เอื้อม
ไม่เมามาขยู่มิใช่เป็นตัวโง่งม?

แป๊ะเทียนแซถามว่า

“เตี้ยน้อยเล่า?”

โอวโป๊ยร้องว่า

“ท่านมาได้...พอดิ ดู...เอ๊ยเท่านั้น ไม่ยอมให้เรา...เราโป๊ยเอื้อจูบปาก
สักครา”

แป๊ะเทียนแซถามอีกว่า

“เคียน้อยเล่า?”

โอวไปยทางหนึ่งซุกใบหน้าที่ข้างลำคอของเชียวกิมฮวย ทางหนึ่ง
ส่งเสียงอ้อแอ้วว่า

“นี่ยัง ต้องถาม...พวก...พวกท่านเลี้ยงแขก ย่อมต้องชำระค่าบริ-
การ”

แป๊ะเทียนแซทอดถอนใจ ได้แต่เดินไปยังห้องโถงหน้า
ห้องโถงหน้าครึกครื้นดังเดิม คล้ายไม่ได้รับผลสะท้อนจากการ
ตายของขวัญพยัคฆ์

แป๊ะเทียนแซเสาะพบเล่าเชียว ถามว่า

“ที่นี่เกิดเรื่องใด?”

เล่าเชียวบั่นสีหน้าเป็นเศร้าสลด กล่าวว่า

“เกี้ยจ้งก้วงนำเวทนานัก กลับถูกผู้คนจ้วงแทงใส่มีดหนึ่ง”

แป๊ะเทียนแซแสสร้างเป็นงงงันวูบ กล่าวว่า

“เกี้ยจ้งก้วง?”

เล่าเชียวกวาดมองแป๊ะเทียนแซอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านไม่ทราบหรือ? คอนเกิดเรื่องท่านไม่ได้อยู่ที่ด้านหลัง?”

ขวัญพยัคฆ์แม้ตายแล้ว แต่เล่าเชียวต้องการทราบว่าความลับรั่ว
ไหลออกไปหรือไม่

แป๊ะเทียนแซความจริงคิดกล่าวกลบเกลื่อน ออกตามหาเด็ยดีสืบไป
แต่แล้วเปลี่ยนความตั้งใจ

การชุมนุมวิจารณ์ดาบเหลือนักเพียงสี่วัน เขาเห็นว่าสมควรเร่งรัด
มาล่อกว่านี้จึงถูกต้อง

ดังนั้นเป๊ะเทียนแซแสรังขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพอดีออกไปทำงานเรื่องหนึ่ง ฟังว่าทางด้านนี้เกิดเรื่องขึ้น
จึงรีบรุดกลับมา”

“เป็นเกียจกั้วงไหว้วานท่านไปกระทำ?”

“หากเขาไม่ไหว้วานข้าพเจ้า ยังจะเลียงสุราข้าพเจ้าหรือ?”

“เขากลับไหว้วานท่าน นับเป็นที่คาดคิดไม่ถึงจริงๆ”

นี่เป็นคำทอดถอนรำพัน เป๊ะเทียนแซความจริงไม่จำเป็นต้องตอบ
แต่เขายังตอบคำถามนี้

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่ หากเขาไม่ตอบ เล่าเชียวคงต้องค้นหาคำ
ตอบ ไม่ว่ามันใช้วิธีค้นหาอันใด ต้องมีวิธีที่เขาต้องการ

ดังนั้นเป๊ะเทียนแซกล่าวว่า

“เขาบอกว่าเมื่อหลายวันก่อนต่อสู้กับผู้คนร่างท่อนล่างถูกเตะใส่
เท้าหนึ่ง รับผิดชอบต่อไม่น้อย หวังให้ข้าพเจ้าไปขอตำรับยารักษาจากเฒ่าเงาพิษ
ซึ่งพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมเจ็ดดาว”

ดวงดาเล่าเชียวทอแวฟิงพอใจ จากนั้นถามว่า

“ไปขอตำรับยารักษาจากเฒ่าเงาพิษ? เฒ่าเงาพิษเป็นใคร เขารับผิดชอบต่อ
เจ็บ ไยไม่ไปหาเส็งพอจื่อที่รักษาโรคบาดเจ็บฟกช้ำ?”

เป๊ะเทียนแซถึงกับคิดต่อยคนผู้นี้ฟันหักสักสองซี่ ค่อยถามมันว่า
รู้จักเฒ่าเงาพิษหรือไม่

นี่ย่อมเป็นความพลุ่งพล่านที่กั้นบั้งหัวใจของเขา วิธีคลี่คลายของ
เขาคือจดบัญชีเอาไว้ ภายหน้าค่อยคิดทั้งต้นทบบอก ค่อยฟันของมันหักสี่ซี่

เป๊ะเทียนแซกล่าวด้วยน้ำเสียงดุจเดิมว่า

“เผ่าเงาพิษเป็นผู้อาวุโสชาวบูลิ้มท่านหนึ่ง ฟังว่าวิชาแพทย์สูง
เยี่ยมยิ่ง เขาไปหาเส่งพ้อจ้อเช่นกัน แต่ไม่ได้ผล”

“เกียจกั้วงรู้จักคุ้นเคยกับเผ่าเงาพิษอะไรนั้นหรือไม่?”

“คล้ายไม่คุ้นเคย”

“ทั้งสองฝ่ายเมื่อไม่มีการไปมาหาสู่ ผู้อื่นไหนเลยยอมรับปาก?”

แป๊ะเทียนแซกกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็คาดคิดเช่นนั้น แต่เขาบอกว่าเขามีหนทางเชื่อเชิญได้
จากนั้นลอบขั้ดของกระดาศแก่ข้าพเจ้าใบหนึ่ง ภายในคาดว่าเป็นตัวแลกเงิน
เขาบอกว่าขอเพียงฝ่ายตรงข้ามเห็นสิ่งของภายใน ต้องไม่ปฏิเสธแน่นอน”

“สุดท้ายฝ่ายตรงข้ามรับปากหรือไม่?”

แป๊ะเทียนแซกกล่าวว่า

“รับปากแล้ว”

จากนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

“แต่คนตายแล้ว แม้รับปากก็ไม่มีประโยชน์”

สีหน้าเล่าเชียวเกิดการเปลี่ยนแปลง คล้ายคิดหาข้ออ้างจากไป
ปากกล่าวว่า

“โยมิโซ่ นึกดูน่าเวทนานัก”

แป๊ะเทียนแซกรายว่าการสนทนาสิ้นสุดลงแล้ว ดังนั้นถามว่า

“ทางด้านหลังเพียงหลงเหลือโอวโปปยคนเดียวซื้อค้ำข้าพเจ้าไปที่ใด
แล้ว?”

“เราเพียงเห็นเขาเดินออกจากที่นี่ ไม่ได้เห็นเขาไปที่ใด”

“ไปนานเท่าใดแล้ว?”

“ไปได้กรุหนึ่ง”

แป๊ะเทียนแซงกสิระกะล่าวว่า

“ไม่รบกวนท่านแล้ว ท่านไปต้อนรับลูกค้าเถอะ”

.....

แป๊ะเทียนแซงเดินออกจากตรอก เพิ่งลดเลี้ยวมุมถนน
ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงร่ำร้องดังว่า

“ไสหัวออกมา หากเก่งกล้าก็ไสหัวออกมาให้กับบิดา”

แป๊ะเทียนแซงเหลียวหน้าไป พบว่าคนที่ร่ำร้องกลับเป็นดาบประหาร
กงขุนเจาะ

มันเดินอยู่กลางถนนเพียงลำพัง มือซ้ายถือค้ำดาบ มือขวาจับ
ฝักดาบ สองตาแดงราวดวงไฟใบหน้าซีดขาวอมเขียว ไม่มีสีเลือดแม้แต่
น้อย

มันก้าวยาวๆ มาทางด้านนี้ ทางหนึ่งทอดสายตามองหา ทาง
หนึ่งขู่คำรามว่า

“หากเก่งกล้าก็ไสหัวออกมา ให้บิดาเห็นว่ามารดาเจ้าแปลงจากอะไร”

นี่ไม่ทราบเป็นผู้ใดล่วงเกินกงขุนตัวเอี้ยผู้นี้ พอเห็นผิดทำก็หลบ
หนีไป

แป๊ะเทียนแซงรีบล่าถอยถึงได้ขายคาร้านรวงข้างถนน เขาทราบว่า
ยามนี้หากมีคนขวางทาง ดาบประหารผู้นี้ต้องไม่ยินดีแน่นอน

ดาบอยู่ในมือมัน สามารถชักจากฝักทุกเมื่อ หากมีคนขัดขวาง
มันคงต้องใช้ดาบเบิกทาง แป๊ะเทียนแซงยังไม่คิดถูกผู้คนใช้ดาบไล่จับ

แป๊ะเทียนแซพหอยุคยังยืนหยัด ก็เห็นด้านหลังดาบประหาร
ปรากฏผู้คนกลุ่มใหญ่ติดตามมาแต่ไกล

มีคนติดตามมาชมดูความสนุกสนาน ไม่น่าประหลาด ที่แป๊ะเทียน-
แซประหลาดใจคือ ในกลุ่มคนมือยู่กว่าครึ่งเป็นบ่าวไพร่ของหมุดึกเจ็ดดาว
นี่เป็นเรื่องราวใด? หรือว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นที่หมุดึกเจ็ดดาว
ขณะครุ่นคิด ดาบประหารมาถึงกลางถนน ห่างจากเขาเพียงก้น
ด้วยร้านรวงสองร้าน ชูคำรามจนน้ำลายกระเซ็นชานว่า

“ไสหัวออกมา ดูว่าเจ้าฆ่าบิดา หรือบิดาฆ่าเจ้า?”

ขามนี้ระยะห่างย่นใกล้เข้า สารรูปของดาบประหารยิ่งบิดเบี้ยวน่า
สะพรึงกลัว เอ็นเขียวที่มุ่นหน้าผากขึ้นไปนดุจไส้เดือน กล้ามเนื้อโบน้า
ล้วนตั่นกระเพื่อม หยาดเหงื่อไหลรินลงอาบแก้ม คล้ายคราบน้ำครำไหล
ผ่านพื้นศิลาที่สกปรก...

ในที่สุดแป๊ะเทียนแซเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด

ที่แท้ดาบประหารผู้นี้เสียชีวิตแล้ว

แป๊ะเทียนแซลอบทอดถอนใจ นับว่าทำความเข้าใจกับด้านหนึ่ง
ของชีวิตมนุษย์แล้ว

บุคคลที่เปลือกนอกเข้มแข็ง หรือเฝ้าแสดงออกว่าเข้มแข็ง มิเพียงไม่
ใช้ผู้เข้มแข็งที่แท้จริง ตรงกันข้ามบุคคลประเภทนี้อาจอ่อนแอกว่าผู้คนทั่วไป

สมมุติเช่นดาบประหารผู้นี้ เมื่อสองวันก่อนยังอยู่บนเวทีวิจารณ์
ดาบ เลิกคิดถึงดา ทำทายฆาตกรที่ทำร้ายเหล่าจอมดาบ ผู้ใดคาดคิดว่า
สองวันให้หลังดาบประหารผู้นี้ไม่อาจทนทานรับความกดดันที่ไร้สภาพ
เกิดการพังทลายทางจิตใจ

“ไสหัวออกมา ให้บิดาชมดู...”

เสียงขู่คำรามของดาบประหารเคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย ในที่สุดหายลับกับท้ายเมือง ทิ้งไว้แต่เสียงซบซิบสนทนากัน
 สิบแปดจอมดาบจบสิ้นไปอีกคนหนึ่งแล้ว
 ผลันปลายที่แตกต่าง และอาจเป็นผลันปลายที่อ่อนเจอนาถที่สุด
 .....

ในที่สุดแป๊ะเทียนแซะเสาะพบเตียงที่ร้านน้ำเต้าหู้ของ
 ฮ้อกั่วหู

ภายในร้านไม่มีบุคคลอื่น
 เตียงที่หน้าบัดเดียวแดงฉานบัดเดียวซีดขาว กำลังคืบหน้าแกงไก่ขาม
 หนึ่ง

น้ำแกงไก่ขามหนึ่ง โฉนคืบจนสีหน้ากลับกลายเป็นเช่นนี้?
 แป๊ะเทียนแซะกลอกตาคลบหนึ่ง ก็ทราบกระจ่างแก้ไข ดังนั้นพอ
 เข้าประตูไป ก็ร้องว่า

“เล่นไฟ เล่นไฟ ดังจับไปตามขาไฟมา ดินฟ้าอากาศเช่นนี้ มีแต่
 คิมสุราเล่นไฟเหมาะสมที่สุด ข้าพเจ้าจะช่วยจัดโต๊ะ...”

เขากระทั้งมองดู ก็ไม่มองดูเตียงที่แม่สักแวนเดียว และไม่เปิดโอกาส
 ให้เตียงดีกล่าววาจา

ทั้งนี้เพราะเขาไม่ต้องการให้เตียงดีบังเกิดความกระดาก
 เขาเข้าใจและเห็นใจต่อสัมพันธ์สวาทระหว่างเตียงดีกับฮ้อกั่วหู
 ทั้งนี้เพราะเขาก็เคยผ่านวัยอายุสิบเก้าปีมา

ต่อให้เตี้ยเตี้ยสามคนรวมกัน ก็ไม่เหลวแหลกเท่ากับเขาเมื่อครั้งกระ-
โน้น แต่เนื้อหาเป็นผลเสียต่อความประพฤติอันเที่ยงธรรมของเขาไม่
วันเวลาเลื่อนลับ ชีวิตที่เหลวแหลกก็เลื่อนลับเช่นกัน

ไม่มีชีวิตของผู้ใดที่ปราศจากจุดด่าง ระหว่างชายหนุ่มหญิงม่าย
บังเกิดความต้องการตามธรรมชาติเขาไม่เห็นว่าเป็นจุดด่างประการหนึ่ง
ในที่สุดโต๊ะไฟจัดเรียบร้อยโดยเร็ว

คนผู้หนึ่งขอเพียงมีคุณสมบัติสามประการกล่าวคือกระเป๋านัก
ฝีมือไฟอ่อน ไม่ติดค้างหนี้สิน จะเป็นที่ยึดมั่นรับของขาไฟ

แป๊ะเทียนแซเป็นบุคคลเช่นนี้

ผู้ที่รุดมาคนแรกคือแจ้เล่าบั้ง

มันพอฟังว่าแป๊ะลั้งจื้อชวนเล่นไฟ ก็ส่งบรรทัดเหล็กและเลื่อยแก่
ถูกมือ รุดมาอย่างอัมเข้ม

การประกอบโรงแม้ทำกำไรดี แต่มันเห็นว่ามันไม่เท่ากับเล่นไฟกับ
แป๊ะลั้งจื้อผู้นี้

แน่นอน สถานที่เล่นไฟเป็นร้านของฮ่อแก้วหูก็มีส่วนเกี่ยวข้อง
จากนั้นฉั่วตัวเอี้ยกับเตี้ยเล่าบั้งเร่งรุดตามมา

ก่อนการเล่นไฟจะเริ่มขึ้น แป๊ะเทียนแซฉวยโอกาสที่ไม่มีผู้คนสนใจ
กระซิบบอกต่อเตี้ยเตี้ยว่า

“รอสักครู่ท่านหาโอกาสลอบออกทางตึกหลัง แจ้งต่ออั้งสี่ว่า
ให้มันจับดาคุดาบพิศวาสที่ขึ้นเวทีในวันนี้ให้แก่ข้าพเจ้า”

.....

วันที่สิบห้าของการชุมนุมวิจารณ์ดาบ ฟ้ามืดครึ้มดุจเดิม

วงไฟเมื่อคืนเลิกราตอนกลางดึก ดังนั้นไม่กระทบกระเทือนต่อ
กิจการของฮ่อแก้วหูในวันนี้

วันนี้ร้านน้ำเต้าหู้เปิดขายตามปกติ

เมื่อเป๊ะเทียชนแซ่กับเตี้ยตุ๋นถึง เชื้อวโนนจื้อก็มาแล้ว บอกว่าดาบ
พิศวาสปลดคกัยไว้อันตราย

ทั้งสองเข้าร้านมาทุดคนั่งลง ลูกค้าส่วนหนึ่งเตรียมชำระเงิน
จากไปแล้ว

ขงนั้น ที่หัวเมืองพลันบังเกิดเสียงฝีเท้ามาดังมาแต่ไกล

เป็นเวลานานแล้วที่ไม่มีผู้คนขี่ม้าเข้าเมือง ผู้มาเป็นใคร?

เห็นม้าฟ่วงพินคอเหลืองตัวหนึ่ง วิ่งเหยาะอย่างมาหยุดที่กลาง
ถนนหน้าร้านน้ำเต้าหู้

บนหลังม้านั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชุดดำผู้หนึ่ง ที่หลังม้ายังลากรด
บรรทุกล้อมาคันหนึ่ง ม้าและรุดพอยุคหนึ่ง ซา' ฉกรรจ์ชุดดำก็กระ-
โดดลงจากหลังม้า

ทุกคนเข้าใจว่า ชายฉกรรจ์ผู้นี้หยุดจะคิมน้ำเต้าหู้ แท้ที่จริงหา
เป็นเช่นนั้นไม่ เห็นชายฉกรรจ์นั้นปลดแอก ถลงมา ถ่วงธงเล็กๆ จากอก
เสื้อผืนหนึ่งปักไว้บนรุด จากนั้นขึ้นรุด เวบจับจากไป

ฉั่วตัวเอี้ยอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า

“คนผู้นี้ประหลาดแท้ มันก็วิ่งรุดกันนี้ไว้ทำอะไร?”

เจ้าเล่าปังขันอาสาว่า

“เราจะไปชมดู”

เมื่อคืนมันเล่นชนะอีก ตอนเลิกรายังถูกฮ่อแก้วหูขโมยใส่คราหนึ่ง

ดังนั้นแม้ไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ยังคึกคักแจ่มใส

แจ้เล่าบึ่งออกจากร้าน เห็นรถบรรทุกกว้างห้าเชียวขาวประมาณเจ็ด
เชียว รอบข้างกันคอกไม้สูงขึ้นมาเชียวเศษ บนรถคลุมไว้ด้วยเสื้อเก่าขาด
ผืนหนึ่ง

ต่อให้บนรถบรรทุกสินค้า ก็ไม่คล้ายเป็นของมีค่าอันใด

แจ้เล่าบึ่งเดินเข้าใกล้รถบรรทุก ย่อเอวลงเล็กน้อย เลิกมุมหนึ่งของ
เสื้อขึ้นมองเข้าไป

ฉั่วตัวเอี้ยร้องถามว่า

“บนรถบรรทุกของใด?”

ไม่ทันขาดคำ แจ้เล่าบึ่งพลันสลดมือ ร้องคำ “มารดาของเรา”
คิดตัวขึ้นราวกึ่งตัวหนึ่ง

ทุกผู้คนงงันวูบ รีบฮือเข้าไป ฉั่วตัวเอี้ยถามว่า

“เป็นเรื่องราวใด?”

แจ้เล่าบึ่งหน้าซีดเผือด ตะกุกตะกักว่า

“พวก...พวกท่านดูเองเถอะ”

เตี้ยเล่าบึ่งมีขวัญกล้าแข็ง ดังนั้นยื่นมือเลิกลือผืนนั้นขึ้น

ขามนี้ทุกคนเห็นแล้วว่า บนรถบรรทุกสิ่งของใด

ที่บรรทุกอยู่บนรถเป็นคน...คนตายที่วางเรียงเคียงคู่ โลหิตโซม

กายสองคน

ซากศพทั้งสองนอนหงาย เคียงบ่าเคียงไหล่กัน ไม่ว่าโฉมหน้า
รูปร่าง อารมณ์การแต่งกาย ล้วนเป็นลักษณะเดียวกัน

ในกลุ่มคนบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องว่า

“นี่มิใช่พี่น้องที่ขายเหล้าขาวบนลานกว้างเจ็ดดาวถู่ฉั่นหรือ?”

ใช่แล้ว เป็นสองพี่น้องแซ่เซียงกัว

มาตรว่าไม่มีผู้ใดทราบว่ พี่น้องถู่ฉั่นแซ่อะไร แต่ภายในเมืองมีคนรู้จักพี่น้องถู่ฉั่นไม่น้อย

ทั้งนี้เพราะเหล้าขาวที่พี่น้องถู่ฉั่นจำหน่าย ผสมน้ำน้อย รากก็ยุติธรรม นอกจากเหล้าขาวของคนแซ่โจ้วแล้ว แทบทุกคนชมชอบอุดหนุนหาบสุราของพี่น้องถู่ฉั่น

พี่น้องถู่ฉั่นถูกผู้ใดฆ่าทิ้ง?

พลันมีผู้คนร้องว่า

“พวกท่านดูธงผืนนี้?”

นั่นเป็นธงสามเหลี่ยมสีเหลืองอ่อน ขาวประมาณเจ็ดนิ้วผืนหนึ่ง ทั้งสองด้านของธงล้วนวาดรูปเหยี่ยวดำกางปีก ทำท่าโฉบเหยื่อตัวหนึ่ง นิ้วตัวเหยี่ยวค่อนำแปรเปลี่ยนเล็กน้อยมิได้ กล่าวว่

“ธงเหยี่ยวดำ?”

เช่นนี้เป็นว่ ชายฉกรรจ์ชุดดำเมื่อครู่เป็นคนของพรรคเหยี่ยวดำแล้ว

ปัญหาเฉพาะหน้าคือ ด้วยเกียรติภูมิของพรรคเหยี่ยวดำ โฉนลงมือต่อพี่น้องที่ขายเหล้าขาวถู่ฉั่น

ยังมีคนถูกฆ่าตาย ยังทิ้งซากศพ ปักเครื่องหมายเอาไว้ ไม่ทราบมีเจตนาใด?

ปัญหาทั้งสองประการนี้ มีแต่เป๊ะเทียนแซ่กับเตี้ยดีที่ทราบกระจ่าง

แกใจ

พวกเขาทราบว่าพรกเหี้ยवाद้าทำเช่นนี้ จุดประสงค์เพื่อชักเตือน
บุคคลบางกลุ่มในเมืองเจ็ดดาว อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพรกเหี้ยवाद้า
ไม่เช่นนั้นจะเป็นเช่นพี่น้องคุณ

เจ้าเล่าบั้งค่อขระจับขวัญอันแตกคั้น เดินเข้ามากล่าวว่า

“หากศพทั้งสองซากนี้จะทำอย่างไร?”

ความหมายของมันคือ คนตายสมควรกลับฝั่ง โลงไม้มันมีตำรอง
ปัญหาอยู่ที่จะให้ผู้ใดชำระเงิน

เตี้ยเล่าบั้งพลันฉ่ำปากหาวคำหนึ่ง บอกว่าเล่นไฟตลอดทั้งคืน
สร้างความวุ่นเหงาอิง พลังปลื้มตัวไปเป็นบุคคลแรก

ฉั่วฉั่วเอี้ยก็หันกายไปเป็นบุคคลที่สอง

คนทั้งสองพอจากไป ย่อมไม่มีผู้ใดรั้งอยู่ชั่วพริบตา คนดูก็หลบ
หน้าไปจนหมดสิ้น ทั้งให้รถบรรทุกกันนั้นจอดอยู่ที่เดิม

ธงสามเหลี่ยมนบนรตผืนนั้น โชยพัดพลัวในลมหนาว ได้ท้องฟ้ามืด
ครึ้ม คูไปคล้ายธงกวักวิญญาณผืนหนึ่ง...

เตี้ยดีดติดตามหลังแป๊ะเทียนแซ เดินช้าๆ ไปหัวเมือง

หลังจากเดินผ่านถนนช่วงหนึ่ง เตี้ยดีถามว่า

“ตอนนี้พวกเราจะไปที่ไหน?”

“ไปหาคนผู้หนึ่ง”

“ไปหาอั้งสี่?”

“มิใช่”

“ที่หัวเมืองนอกจากอั้งสี่แล้ว ยังมีผู้ใด?”

“มกฮักจื้อ (คนตาบอดเข้มนก)”

เตี้ยตั่งงันวูบ พลันชะงักเท้าลงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว”

แป๊ะเทียนแซหันกายมา กล่าวอย่างสงสยใจว่า

“ท่านโฉนไม่ไป?”

เตี้ยตีหน้าแดงวูบ ตะกุกตะกักว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะไปรอท่านในร้านฮ้อตัวเจ้ ข้าพเจ้ายัง...ยังคิด
คึดน้ำเต้าหู้ซามหนึ่ง”

คำไปปดนี้ข้อมไม่แนบเนียนพอ แป๊ะเทียนแซมองดูเตี้ยตี กล่าวว่า

“พวกเราไปที่ร้านของมกฮักจื้อ ท่านไซ้กลัวว่าฮ้อตัวเจ้ล่วงรู้
จะขุนเคืองใจหรือไม่?”

เตี้ยตีกล่าวคำ “เหลวไหล” ด้วยใบหน้าแดงฉาน แป๊ะเทียน-
แซกล่าวอีกว่า

“ไม่เช่นนั้นก็บังเกิดความเสียใจต่อมกแซแซ?”

เตี้ยตีหน้าแดงเข้มนกว่าเดิม กล่าวอย่างร้อนรุ่มอยู่บ้างว่า

“ท่านกล่าวเลขเถิดไปที่ใด ข้าพเจ้ากับเอี้ยเท่านั้นไม่เคยสนทนา
ปราศรัย นางเป็นนาง ข้าพเจ้าเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไซ้ต้องบังเกิด
ความเสียใจต่อนาง?”

แป๊ะเทียนแซกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ท่านไม่ต้องปิดบัง และไม่ต้องแก้ต่าง หากท่านยอมรับฟัง ก็รับ
ฟังคำเตือนของข้าพเจ้า ปล่อยใจให้กว้าง สู้กับความจริง อย่าได้เห็นว่าเป็นเรื่อง
ราวหนักหนาสาหัสเกินไป คนที่รักท่านเป็นคนผู้หนึ่ง คนที่ท่านรักเป็นอีก

คนหนึ่ง ทุกประการปล่อยให้ดำเนินไปตามสภาพของมันเอง”

เดี๋ยวก้มสายตาลง เจ็บจนไม่ส่งเสียง เป๊ะเทียนแซกล่าวสืบท่อ

“นับตั้งแต่ท่านมาถึงเมืองเจ็ดดาว ก็ไม่ได้แยกจากข้าพเจ้า หากท่านเดินผิดทาง ข้าพเจ้าจะถูกรังท่านกลับมา หากข้าพเจ้าไม่ได้เห็นขว้างท่าน แสดงว่าท่านไม่ได้กระทำผิดอันใด ลูกผู้ชายกล้ารักกล้าแค้น มีเรื่องบางประการคล้ายปูเมฆ พอคล้อยหลังก็เลื่อนลับเรื่องบางประการคล้ายเขาเขียวอันจีรัง สายน้ำไม่ขาดตอน ลองนึกคำพูดของข้าพเจ้า จากนั้นท่านสามารถตัดสินใจ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านกลับมกแซแซเป็นคู่อันเหมาะสม หากท่านนึกละอายแก้ไข นั่นเป็นความคิดที่ไร้เดียงสาประการหนึ่ง พร้อมกับแสดงว่าท่านยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอ ไม่เข้มแข็งพอ”

กล่าวจบ หันกายเดินช้าๆ ไปเบื้องหน้าต่อไป

เดี๋ยวยืนเชื่องซึมเหม่อลอย เขาฟังความหมายในวาจาเป๊ะเทียนแซออก

เป๊ะเทียนแซต้องการให้เขาลืมสัมพันธ์ชั่วคำคืบกับฮ่อแก้วหู หันไปรักมกแซแซ ซึ่งเป็นสตรีที่เขารักชอบอยู่ก่อน

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เดี๋ยวก้อยคล้ายตกลงใจ ถอนใจเบาๆ สาวเท้าไปยังร้านขนมเปี๊ยะของมกฮักจื้อ

.....

ร้านขนมเปี๊ยะเจียบสงบ มกฮักจื้อสองพ่อลูกคนหนึ่งกำลังพันเชือก คนหนึ่งกำลังทอผ้า ทางหนึ่งทำงาน ทางหนึ่งสนทนาเบาๆ คล้ายกับวันนี้ไม่มีแขกหรือเข้าร้านมาก็ปาน

แป๊ะเทียนแซไปที่ใดแล้ว?

เดียตังงันวูปใหญ่

มกแซแซงยหน้าขึ้น พอพบเห็นเดียต๋ ใบหน้าที่งามคปรากฏ
รอยยิ้มคจูปผาเบ่งบานขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านเข้ามา ข้าพเจ้ามีเรื่องบอกต่อท่าน”

เดียต๋เดินเข้าไป ใบหน้าร้อนผ่าวเล็กน้อย หัวใจเต้นระทึกไม่หยุดยั้ง
มกแซแซยื่นมืออุคคิงเขา กระซิบที่ข้างหูของเขาวา

“แป๊ะตัวเจ้กออกทางด้านหลังไป เขาให้ท่านรออยู่ที่นี้สักครู่
เขาไปทำงานเรื่องหนึ่ง เสร็จแล้วจะรีบกลับมา”

เดียต๋คิดเอ๋อปาก แต่ไม่ทราบสมควรกล่าวอะไรดี

มกแซแซพลักไสเขาเบาๆ ผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างขี้นะเข้มว่า

“ท่านนั่งลงสนทนากับบิดาเรา ข้าพเจ้าจะไปทางด้านหลัง ชง
ชาให้แกพวกท่าน”

เดียต๋ทรุดนั่งลง เพิ่งเรียกมกเล่าแป๊ะ (ลุงผู้ซราแซ่มก) คำหนึ่ง
ก็ได้ยินมกแซแซที่ลานตึกหลังอุทยานคังเอ๊ะ กล่าววา

“แป๊ะตัวเจ้กมิใช่บอกว่า จะไปทำงานหรือหรือ?”

จากนั้นเป็นเสียงแป๊ะเทียนแซคังว่า

“ทำงานเสร็จแล้ว”

“เรื่องใดเสร็จสิ้นรวดเร็วปานนี้?”

แป๊ะเทียนแซไม่ตอบคำ ข้อนถามว่า

“เดียน้อยมาแล้วหรือไม่?”

“มาแล้ว กำลังสนทนากับบิดาเราที่เบื้องหน้า”

“อย่างนั้นท่านหลบหน้ามาด้านหลังทำอะไร โฉนไม่อยู่เป็นเพื่อน
แขกหรือ?”

“ข้าพเจ้าเข้ามางงชา”

แป๊ะเทียนแซส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“งเสร็จแล้วรีบออกมา ตัวเจ๊กมีคำพูดกล่าวกับท่าน”

จากนั้นแป๊ะเทียนแซเดินเข้ามาจากลานตึกหลังอย่างขี้นขี้มน
มกชักจ้อวางงานในมือลง ตามว่า

“ท่านวิ่งไปวิ่งมา รีบร้อนอันใด?”

แป๊ะเทียนแซตอบว่า

“ไปยังริมแม่น้ำด้านหลังหาดต้นแขม”

“หาของนี้มาทำอะไร?”

“ใช่เป็นกระสายชา”

มกชักจ้องงันจูบกล่าวว่า

“ผู้ใดคิดรับประทานชา?”

“ข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าป่วยเป็นฝีเม็ดเล็กๆ ที่ได้ชอกแขน”

ฝีเกิดจากพิษร้อน ต้นแขมมีธาตุเย็นใช่เป็นกระสายชา กลับถูกต้อง
ยิ่ง แต่เดี๋ยวลอดคำในใจ

“ท่านเป็นฝีปีศาจหัวโต”

เขากาดเดาออกกว่าแป๊ะเทียนแซกำลังงุ่นวายอันใด

โบทุกางอึ้งสืออยู่ที่ห้องข้างติดกัน แป๊ะเทียนแซคงแหวะไปหาอั้งสี่
กราหนึ่ง

ดูจากสีหน้าที่ขี้นขี้มนแจ่มใสของแป๊ะเทียนแซ คาดว่าได้ยินข่าว

คราวที่น่าลิงโลดยินดีอันใดจากอั้งสี่

อั้งสี่ไซ้พบเห็นความลับที่น่าตระหนกอันใดจากตัวดาบพิศ-
วาสหรือไม่?

ยามนั้น มกแซแซยกถาดน้ำชาใบหนึ่งเดินเข้ามา เป๊ะเทียนแซ
จึงกล่าว

“แซแซ ใกล้เคียงใหม่แล้ว คัดเย็บรองเท้าบุเพรให้แก่ข้าพเจ้าและเดียน้อย
คนละคู่”

มกแซแซรับคำด้วยความยินดีว่า

“ตกลง พวกท่านคัมซา ให้ข้าพเจ้าวัดพื้นรองเท้าของพวก
ท่าน”

หลังจากวัดพื้นรองเท้า เป๊ะเทียนแซล้วงถุงเงินเล็กๆ ใบหนึ่ง
วางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

“นี่เป็นเศษเงินเล็กน้อย แซแซ ท่านซื้อหาเนื้อผ้า และเข็มด้าย
เอง”

มกแซแซหยิบถุงเงินขึ้นมาเคาะดู ต้องล้มตากลมโต กล่าวอย่าง
A ดันตระหนกว่า

“คัดเย็บรองเท้าสองคู่ ไม่ต้องใช้เงินมากมายปานนี้”

“ท่านซื้อเนื้อผ้าให้มากไว้ เมื่อถึงเวลาพวกเราจะต้องคัดเย็บอย่าง
A อื่น”

มกแซแซกะพริบตากลมโต กล่าวคำ “แต่ว่า...” เป๊ะเทียนแซก็ฉุด
ดึงมือเดียน้อยขึ้น กล่าวตัดบทว่า

“ภายนอกค่อยสนทนากัน พวกเราจะต้องไปหาสหายผู้หนึ่ง”

พอออกจากร้านขนมเปี๊ยะของมกฮักจ้อ เดียตักล่าวเบาๆ ว่า
“ท่านไปหาอั้งสี่ อั้งสี่ บอกว่าอย่างไร?”

เปี๊ยะเทียนแซไม่ตอบคำในบัดดล เพิ่งตามองพื้นผิวดิน เดินไป
ระยะทางหนึ่ง ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเป็นห่วงว่าอั้งสี่อาจเกิดเรื่องขึ้น”

เดียดึงจันวูป กล่าวอย่างเหนือความคาดหมายว่า

“เมื่อครูท่านแะไป ไม่ได้พบเห็นอั้งสี่?”

“ไม่ ธรรมชาติของมันบอกว่า เมื่อคืนอั้งสี่พ้อออกไป ก็ไม่ได้กลับมา
อีก”

ท่านอย่าได้ระแวงสงสัยไปแล้ว เมื่อคืนข้าพเจ้ารู้ตามที่นี้ตาม
คำสั่งท่าน เป็นเวลาขามสองใกล้สิ้นยุค มันออกไปดึกคืนป่านนั้น ข่อม
ไม่กลับมาโดยเร็ว”

เปี๊ยะเทียนแซทอดถอนใจกล่าวว่า

“มีเรื่องมากหลายที่ท่านยังไม่ทราบ ข้าพเจ้าที่เป็นห่วง ข่อมมี
เหตุผลของข้าพเจ้า”

“เหตุผลอันใด?”

“ข้าพเจ้าให้มันจับตาดูความเคลื่อนไหวของดาบพิสวาส มิใช่ให้
มันสะกดรอยดาบพิสวาส หากแต่ให้มันไปยังหมู่ตึกเจ็ดดาว คลุกคลีกับ
บ่าวไพร่เหล่านั้น สอบถามข่าวคราวจากบ่าวไพร่เหล่านั้น”

เดียดึงจันอีกคราจึงกล่าว

“ดึกคืนป่านนั้น ท่านให้มันไปสอบถามจากผู้ใด?”

“บอกต่อท่าน ตอนนั้นมันเป็นช่วงเวลาที่ครึกครื้นที่สุดของหมู่ตึก

เจ็ดดาว”

เตี้ยตีกะพริบตากล่าวว่า

“บ่าวไพร่เหล่านั้นไม่ต้องเข้านอนทุกคน?”

“ขอมมิใช่ทุกคน แต่คนที่ไม่นอนมีจำนวนมากกว่าครึ่ง”

“พวกมันทำอะไร?”

“เล่นพนัน”

เตี้ยตีกล่าวถามว่า

“เล่นพนันในหมุดึก เลี้ยวซาเอี้ยไม่สั่งห้าม”

“เลี้ยวซาเอี้ยไซ้ต้องสั่งห้าม คนที่มากอบายมุข ปกครองง่ายตาย
กว่าเดิม เลี้ยวซาเอี้ยไม่ห้ามเล่นพนัน แต่จำกัดให้เล่นตอนออกเวร และ
เล่นในหมุดึก ห้ามมิให้เข้ารังร้อน ดังนั้นห้องครัวใหญ่ที่หมุดึกด้าน
หลัง กลายเป็นที่มั่วสุมการเล่นพนันของบ่าวไพร่ทั้งหลาย ทุกวันฟ้าพอ
มืดค่ำจะเริ่มเล่นกัน”

“ท่านเคยแวะไป?”

“เคยแวะไป”

เตี้ยตีถามอีกว่า

“อั้งสี่ก็ไปด้วย?”

“ไปด้วย แต่ไปตามคำสั่งของข้าพเจ้า อั้งสี่ไม่ชมชอบเล่น
พนัน”

“อั้งสี่ไ้เล่นจนลืมเวลาหรือไม่?”

“ไม่ เลี้ยวซาเอี้ย ตรากฎไว้ ฟ้าพอรุ่งสางสว่างให้หยุดเล่น ทุก
คนกลับเข้าประจำตำแหน่ง หากมีคนที่ล้าล่วงละเมิด จะไล่ออกสถาน

เดียว”

เดียต้อดขมวดคิ้วมิได้ รู้สึกความเป็นห่วงของแป๊ะเทียนแซ มิใช่
ไม่มีเหตุผล

ตอนนี้เป็นยามจี่ (สิบนาฬิกา) อังสี่หากจะกลับมา สมควรกลับมา
แต่แรกแล้ว

เดียต้อดขมวดคิ้วกรุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าถามท่านว่า อังสี่ที่แท้เป็นคนเพียงไร?”

“เป็นโจรโคดเดี่ยวที่มีวิชาตัวเบาดีเยี่ยมคนหนึ่ง”

“ที่แท้อังสี่เคยเป็นชาวมิงฉาซีฟ?”

“ถูกแล้ว มันเป็นบุตรกตัญญูที่ยากจะพบพานบนเส้นทางมิงฉาซีฟ”

เดียต้อดส่งเสียงดังอ้อ กล่าวอย่างได้คิดว่า

“เพราะเหตุนี้ท่าน...”

“ถูกแล้ว นี่เป็นสาเหตุที่ข้าพเจ้าคบหามันเป็นสหาย ข้าพเจ้าเห็น
ว่า คนผู้หนึ่งขอเพียงรู้จักกตัญญูต่อบิดามารดา ต่อให้หลงเดินผิดทาง
ก็สามารถกลับตัว กลายเป็นบุคคลที่มีประโยชน์”

“พวกท่านรู้จักกันนานเท่าใด?”

“ห้าหกปี”

เดียต้อดถามอีกว่า

“บิดามารดาของมันเป็นลัวนลาโลกแล้ว?”

“ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเศร้าเสียใจต่อการตายของบิดามารดา จึง
เกลี้ยกล่อมมันเปลี่ยนสถานที่ โยกย้ายมายังที่นี่

“ตอนนั้นท่านคาดการณ์ว่า เมืองเจ็ดดาวจะช้าเร็วต้องเกิดเรื่อง

ขึ้น?”

แป๊ะเทียนแซงกสิริชะ หาเอ๋ยปากไม้ ปรากฏแว่ววิตกกังวลขึ้น

อีกครา

เตี้ยตึกกล่าวว่า

“เอาแต่เป็นห่วง มิใช่วิธีที่ดี พวกเราไข่มไ่หาทางเข้าหมู่ตึกไปสอบ

ถามดู”

แป๊ะเทียนแซงสันสิริชะ ยังคงไม่เอ๋ยปาก

เตี้ยตึกขบคิดดู รู้สึกว่าความเห็นของตัวเองไม่สูงส่ง หากยังสี่เกิด
เรื่องขึ้น สถานที่เกิดเหตุย่อมมิใช่อยู่ในหมู่ตึกเจ็ดดาว จะสอบถามจากผู้ใด?

เตี้ยตึกยังขบคิด ยังรู้สึกว่เรื่องราวหนักหนาสาหัส ต้องหักนิ้วมือตัวเอง

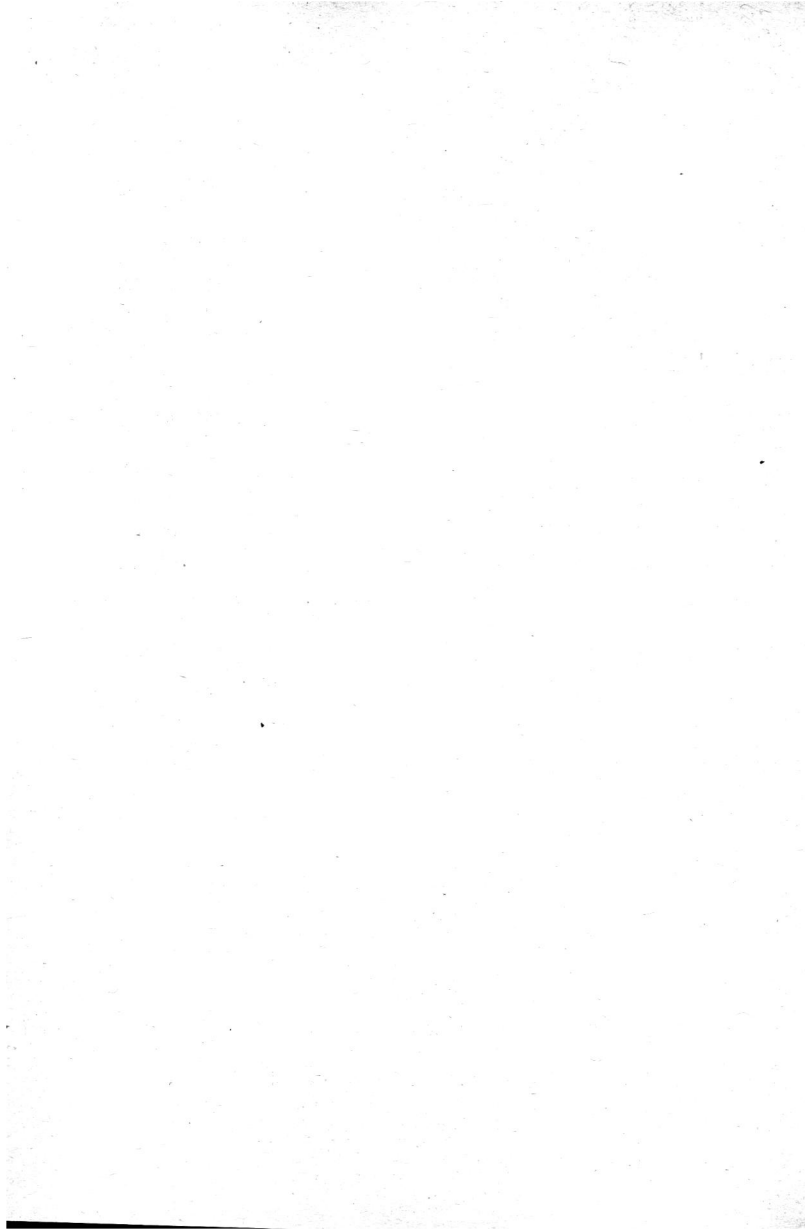
กล่าวว่า

“ไม่เช่นนั้นจะอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซงเียบงันชั่วขณะ ค่อยระบายลมจากปากยาวๆ กล่าว

ว่า

“เรื่องนี้อย่าเพิ่งนึกถึง ไปยังลานกว้างเจ็ดดาว คืบสุราสักชามแล้ว
ค่อยว่ากล่าว”

บทที่ 24

คำขู่ของคนเสเพล

ลานกว้างเจ็ดดาวยังคงมีสภาพเดิม ผู้คนจับกลุ่มกัน
วิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน

อาจบางทีการตายของขวัญพักษม์เกี่ยวข้องกับสองพี่น้องแซ่เซียวท้าว
เพิ่มหัวข้อสนทนาให้แก่ผู้คน

เป๊ะเทียนแซ่เดินตรงไปยังแผงสุราของเล่าโจ้ว (คนแซ่โจ้ว) ดวง
เหล้าขาวขามหนึ่งยกขึ้นดื่ม ดื่มถึงขามที่สาม ค่อยหาสถานที่นั่งลง ทาง
หนึ่งจับดื่ม ทางหนึ่งครุ่นคิดอย่างเงียบงัน

เดียดี้ก็ขอสุราขามเล็กจากเล่าโจ้ว ดื่มของเขาเอง หารบกวานเป๊ะ-
เทียนแซ่ไม่

เขาเข้าใจความรู้สึกของเป๊ะเทียนแซ่ในขามนี้เป็นอย่างดี
จึงออกไปกลางดึก เพื่อทำงานให้แก่เป๊ะเทียนแซ่ หากอั้งสี่

เกิดเรื่องไม่คาดหมาย เป๊อะเทียนแซ่ยอมไม่สบายใจ

พร้อมกันนั้น เตียตั๋งยังทราบว่ ความอัคฉันตันใจของเป๊อะเทียนแซ่
ในตอนนี่คือ แม่ล่งรู้ว่อ้งสี่เกิดเรื่องขึ้น กลับไม่อาจสืบทราบได้

ในห้วงคับขันเช่นนี้ เป๊อะเทียนแซ่ไหนเลยให้ผู้อื่นล่งรู้ความ
สัมพันธระหว่งเขากับอ้งสี่ได้ หากว่แพร่พรายศึกคึดสรือออกไป ความ
เพียรพยายามที่แล่วมาไซมิใช่ล้มเหลวสิ้น?

เตียตั๋งคึดมีส่วนช่วยเหลือต่อเรื่องนี่ แต่ไม่ทราบจะช่วยเหลืออย่างไร

ขามนั้น โอวโป๊ยพลันปรากฏกายขึ้น รีบรุดมากล่าวว่

“ที่แท้พวกท่านอยู่ที่นี่ เราตามหาแทบตายแล่ว”

เป๊อะเทียนแซ่ถามว่

“ตามหาข้าพเจ้าทำอะไร?”

โอวโป๊ยยื่นส่งซองจดหมายให้ลบบัหนึ่ง กล่าวว่

“มีคนให้เราส่งมอบของนี่แก่ท่าน”

เป๊อะเทียนแซ่ยื่นมือรับมา เพียงกวาดมองแวบหนึ่ง ก็เงยหน้า
ขึ้นกล่าวว่

“เป็นผู้ใดมอบต่อท่าน?”

“เป็นชายฉกรรจ์ อายุสามสิบเศษ กล่าวด้วยสำเนียงของคนต่างถิ่น
ผู้หนึ่ง”

“คนผู้นี้ส่งมอบสิ่งของแก่ท่านที่ใด?”

“ภายในร้านของส่อกั่วหู”

“นี่เป็นเรื่องเมื่อใด?”

“หลังจากที่พวกท่านจากมาไม่นาน”

แป๊ะเทียนแซกลอกตาตลบหนึ่ง ถามอีกว่า

“ตอนที่คนผู้นั้นส่งมอบสิ่งของแก่ท่าน กล่าวกำชับอันใดหรือไม่?”

“ไม่ มันเพียงบอกว่าเรื่องราวรีบร้อนยิ่ง ให้เราส่งมอบสิ่งของแก่ท่านโดยเร็ว”

“ขอบคุณท่าน รอสักครู่ข้าพเจ้าค่อยเลี้ยงสุราท่าน”

โอวโอปัชโปกมือคราหนึ่ง หันกายจากไป

ดูจากฝีเท้าอันปลอดโปร่งของมัน แสดงว่างานครั้งนี้ช่วยให้มันได้รับเงินอีกหลายสิบตำลึง

เตี้ยตีมองดูของจดหมายนั้น กล่าวว่า

“นี่เป็นผู้ใดส่งมา จำหน้าของว่าอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซขึ้นซองจดหมายให้ กล่าวว่า

“ท่านดูเองเถอะ”

เตี้ยตีกล่าวอย่างล่งเลว่า

“นี่เป็นของผู้อื่นระบุชื่อให้มอบต่อท่าน ท่านไม่เปิดดูก่อน?”

“ข้าพเจ้าดูหรือไม่ ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน”

“ท่านทราบว่าเป็นผู้ใดส่งมา?”

“ไม่ทราบ”

ท่านทราบใจความแล้ว?”

“ถูกแล้ว”

เตี้ยตี พกความสงสัยอยากรู้รับซองจดหมายมา พบว่าบนซองไม่มีคำลงท้าย ดังนั้นฉีกซองดึงกระดาษออกมาแผ่นหนึ่ง พบว่าเขียนอักษรหวัด มีใจความว่า

“ขอให้ฉันจี้มั่วจี้มาแลกเปลี่ยนกับอั้งสี่ กำหนดเวลา และสถานที่
จะแจ้งให้ทราบภายหลัง”

เตี้ยตีเบิกตาก้าง กล่าวว่า

“นี่เป็นผู้ใดล้อเล่น?”

แป๊ะเทียนแซกวาดมองมาอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

“ในจดหมายเสนอเงื่อนไขอันใด?”

เตี้ยตีเฟ่งตามองหน้าแป๊ะเทียนแซ กล่าวว่า

“ก่อนที่ข้าพเจ้าจะฉีกซองจดหมาย ท่านก็ล่วงรู้วัตถุประสงค์ของ
ผู้ส่งจดหมายจริงๆ”

แป๊ะเทียนแซส่งเสียงเรอคำหนึ่ง กล่าวว่า

“สามารถกล่าวเช่นนั้น ข้าพเจ้าแม้ไม่กล้าระบุมัน แต่ก็คาดเดาได้
โดยคร่าวๆ”

เขากล่าวราวกับโล่งอกว่า

“ขอบคุณฟ้าดิน เรื่องแรกที่ข้าพเจ้ามุ่งหวังไว้ ในที่สุดปรากฏเป็น
ความจริงแล้ว”

เตี้ยตีกล่าวอย่างงุนงงสงสัยว่า

“ท่านมุ่งหวังให้อั้งสี่ถูกผู้คนลักพาตัวไป?”

แป๊ะเทียนแซผินอิมกล่าวว่า

“ในเมืองเจ็ดดาวตอนนี้ คนผู้หนึ่งพลันหายสาบสูญ นอกจากมุ่ง
หวังให้มันมีชีวิตอยู่ ท่านยังกล้าตั้งความหวังอันใด?”

เตี้ยตียื่นส่งจดหมายให้แป๊ะเทียนแซอ่านเอง แป๊ะเทียนแซรับมา
อ่านดูเว็บหนึ่ง ก็พับกระดาษใส่ซองซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

เดี๋ยวลูกสาวอย่างสงสัยใจอยู่บ้างว่า

“ท่านไม่ห่วงใยเรื่องนี้?”

“หากบอกว่าความห่วงใยสามารถแก้ปัญหาก็ ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าห่วงใยสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะห่วงใยถึงเพียงนั้น”

“อย่างนั้นท่านคิดทำอะไร?”

“ไม่ทำอะไร?”

“ปล่อยให้มันเป็นไปตามวิถีทางของมัน?”

“อย่างน้อยข้าพเจ้าไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามเห็นว่าข้าพเจ้าให้ความสำคัญต่อเรื่องนี้”

เดี๋ยวลูกสาวตาคลบหนึ่ง คิดกล่าวแต่แล้วกลักรุ่นไว้ ทั้งนี้เพราะเขาพอเข้าใจความหมายในวาจาเป๊อะเทียนแซแล้ว

เป๊อะเทียนแซกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้ากล้ารับรองว่า จนบัดนี้ฝ่ายตรงข้ามยังไม่แน่ใจความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับอั้งสี่ หากพวกเราแสดงความห่วงใยเกินไป รังแต่ทำให้เรื่องนี้ตึงมือกว่าเดิม”

เดี๋ยวลูกสาวพริบตากล่าวว่า

“แต่ไม่ว่าพวกเราแสดงออกอย่างไรไปร้งปานใด เพียงแต่แสดงให้ผู้อื่นชมดู โดยข้อเท็จจริง พวกเราสมควรครุ่นคิดหาทางจึงถูกต้อง”

“ในความเห็นท่าน เรื่องนี้สมควรดำเนินการอย่างไร?”

“เมื่อครู่ท่านสมควรถามไถ่โอวโป๊ว่า คนส่งจดหมายมีลักษณะอย่างไร?”

“ถามไถ่แล้วจะเป็นไร?”

เดียดังงันวูป ไม่อาจตอบได้

ฝ่ายตรงข้ามเมื่อวางแผนอย่างแนบคาย คนส่งจดหมายนี้คงไม่ปรากฏขึ้นในเมืองเจ็ดดาวเป็นคำรบสองอีก

หากฝ่ายตรงข้ามใช้วิชาปลอมแปลงโฉม โอกาสหน้าขอให้เผชิญหน้ากัน ท่านก็จดจำไม่ออก ถามไถ่ไปไยมิใช่ถามเปล่า?

เดียต๋่อยทราบว่ เป๊ะเทียนเซมิไซไมได้นึกถึงข้อปลีกย่อยต่างๆ เขาเพียงแต่ไม่คิดเคลื่อนไหวโดยไร้ประโยชน์เท่านั้น

เดียต๋อบคิดแล้วถามอีกว่า

“อย่างนั้นท่านเสาะพบสถานที่ซึ่งพรรคเหี้ยวดำใช้ซ่อนตัวจี้มั่วจื้อในตอนนี ได้หรือไม่?”

“เสาะหาไม่พบ คอให้หาพบ ข้าพเจ้าก็ไม่เสาะหา”

“เพราะเหตุใด?”

“หาพบแล้วจะทำอย่างไร ไม่เสียดายกับการแตกหักกับพรรคเหี้ยวดำหรือ?”

“เพื่อช่วยเหลือฮั่งสี่ ไม่น่าจะได้แต่ใช้วิธีอย่างหักโหมแล้ว”

“คอให้พวกเราสามารถชิงตัวจี้มั่วจื้อจากพรรคเหี้ยวดำ ท่านรับประกันว่าสามารถแลกกับฮั่งสี่ที่มีชีวิตกลับมา?”

เดียดังงันวูป ไม่อาจตอบคำได้

บุคคลที่ใช้วิธีการลักพาตัว ย่อมไม่คำนึงถึงสังขธรรม ฝ่ายตรงข้ามใช้เป็นเครื่องข่มขู่ อาจเป็นเพราะเสาะหาที่ซ่อนตัวของจี้มั่วจื้อไม่ได้ ยามใดที่แก้ปัญหานั้นได้ ยังมีวิธีได้ตัวจี้มั่วจื้ออีกมากมาย ไยต้องนำตัวฮั่งสี่มาแลกเปลี่ยน?

อาจบางที่เมื่อถึงเวลานั้น พวกมันเห็นว่ายี่สิบมีคุณค่าให้ตัดดวง
ไข้อย่างสี่เป็นเครื่องมือเสนอเงื่อนไขอื่นอีก

เดวิดขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ไม่เช่นนั้น...”

เป๊ะเทียนแซลชามสุราในมือลง กล่าวว่า

“เรื่องนี้ปล่อยให้ข้าพเจ้าจัดการ มิต้องให้ท่านกังวลใจ แต่มีประ-
การหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องบ่งบอกล่วงหน้า เพื่อช่วยเหลือยี่สิบออกมา ข้าพ-
เจ้าอาจกระทำเรื่องราวที่สร้างความไม่พอใจแก่ท่าน”

“นี่เป็นวาจาใด สหายของท่านเป็นสหายของข้าพเจ้า ท่านช่วย
ช่วยเหลือยี่สิบ ข้าพเจ้าใดไม่พอใจ?”

เป๊ะเทียนแซฟงกศิริชะรับ ลูกขึ้นขึ้นซ้ำๆ กล่าวว่า

“ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าหวังให้ท่านจดจำคำพูดเหล่านี้ไว้”

“ตอนนี้ท่านจะไปทีใด?”

“การชุมนุมใกล้เริ่มขึ้น ท่านทำงานของท่าน ข้าพเจ้ากระทำของ
ข้าพเจ้า หลังเลิกชุมนุม พวกเราพบกันที่โรงร้อน”

.....

ขณะที่การชุมนุมประจำวันนี้เริ่มขึ้น เป๊ะเทียนแซก็ปลีก
ตัวจากลานกว้างเจ็ดดาว

ภายในเมืองเจ็ดดาวสงบเงียบ

บุรุษทั้งหลายล้วนไปที่ลานกว้างเจ็ดดาว หลังประตูบ้านที่ปิดแน่นไว้
บังเกิดเสียงสนทนาดังลอคออกมา มักเป็นเสียงของสตรีและเด็กทารก

ร้านขายโลงของแจ้เล่าบั้งบังเกิดเสียงดังตึงตึงไม่ขาดหู แสดงว่ากำลังเร่งงาน

นับแต่การชุมนุมวิจารณ์ดาบเป็นต้นมา แจ้เล่าบั้งจำหน่ายโลงไม้เนื้อขาวไปยี่สิบกว่าโลงแล้ว ผู้อื่นขายสินค้า ชิดแนวนโยบายสินค้าดีราคาถูก เขา สินค้าของแจ้เล่าบั้งกลับคุณภาพเลวราคาดี ทำกำไรให้อย่างงาม ยามนี้การชุมนุมแม่เหล็กเพียงห้าวัน แต่คนตาแหลมคมดูออกว่า โลงไม้ยังเป็นสินค้าขายดีชนิดหนึ่ง

เพียงแต่ก่อนที่จะนอนลงไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ว่า ผู้ใดเป็นลูกค้าของแจ้เล่าบั้ง

แป๊ะเทียนแซ่หยุดยืนที่หน้าร้านของฮ่อแก้วหู

ฮ่อแก้วหูก่อไฟเตาหนึ่ง นั่งปักกลดลายรองเท้าอยู่ภายในร้าน พอเงยหน้าขึ้นพบเห็นแป๊ะเทียนแซ่ พลันรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง

แป๊ะเทียนแซ่ยื่นฟิงคอกเสมียน กล่าวว่า

“ยังคงเป็นตัวเจ้าสุขสบายกว่า มิต้องวิตกทุกข์ร้อนอันใด”

ฮ่อแก้วหูมองดูเขา กล่าวว่า

“ท่านไม่ได้ไปชมดูการชุมนุมวิจารณ์ดาบวันนี้?”

แป๊ะเทียนแซ่ส่งเสียงเรอคำหนึ่งสั้นศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีอารมณ์”

ฮ่อแก้วหูสำรวจมองเขาเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านดื่มสุราเมามา?”

“ยังไม่ถึงกับเมามา”

ฮ่อแก้วหูขมวดคิ้ว กล่าวด้วยน้ำเสียงตำหนิว่า

“ร่างกายเป็นของตัวเอง สมควรรักถนอมไว้ ไฉนดื่มสุรามากมาย
ปานนี้?”

“หากบอกว่ามีคนที่คิดสร้างความลำบากแก่ข้าพเจ้า ตัวเจ้ท่านเชื่อ
หรือไม่?”

“มีคนที่สร้างความลำบากแก่ท่าน?”

แป๊ะเทียนแซกล่าว่า

“มีคนที่ลักพาตัวอังสี่ไป”

“อังสี่ที่เปิดร้านรถที่หัวเมือง?”

“ถูกต้อง”

“อังสี่กับท่านมีความสัมพันธ์อันใด? หากคิดสร้างความลำบากแก่
ท่าน ไฉนลักพาตัวอังสี่ไป?”

แป๊ะเทียนแซกล่าว่า

“ข้าพเจ้ากับอังสี่ความจริงไม่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง แต่ตอนนี้
สภาพการณ์ผิดแผกไป”

“คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร?”

“เมื่อครู่มีคนที่ใช้ไอวโปยส่งจดหมายถึงข้าพเจ้าฉบับหนึ่ง เสนอ
เงื่อนไขให้ข้าพเจ้านำตัวจี้มั่วจ้อไปแลกกับอังสี่ เราแป๊ะตั้งจ้อมินสยประ-
หลาดพิกลเช่นนี้ เมื่อมีคนเห็นว่าอังสี่มีความสำคัญต่อข้าพเจ้า ไม่ว่ามีจริง
หรือไม่ ข้าพเจ้าจะไม่สร้างความผิดหวังแก่ฝ่ายตรงข้าม”

ฮ่อกั่วหล่าว่า

“อาจบางทีมีคนคิดล่อท่านเล่น ท่านอย่าได้แยแสสนใจมัน”

“เดี๋ยวค่อยก็กล่าวเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องราวหนักหนา

สาหัสยิ่ง”

“หนักหนาสาหัสที่ใด?”

“ทั้งนี้เพราะนี่อาจสร้างความเข้าใจผิดแก่ฝ่ายตรงข้ามได้โดยง่าย คิดว่าเราเป๊ะลั้งจ้อหาตัวจี้มั่วจ้อพบได้โดยง่ายคาย หากทุกผู้คนล้วน มีความคิดเช่นนี้ ลูก้าคนต่อไปของแจ้เล่าป้งที่อยู่ห้องติดกัน จะเป็น ข้าพเจ้ากับเดีย่น้อยแล้ว”

พอเอ่ยถึงเดีย่น้อย ฮ่อกั้วหูอดหน้าแปรเปลี่ยนไปมิได้ กล่าวอย่าง ร้อนร้อนอยู่บ้างว่า

“อย่างนั้นท่านคิดทำอะไร?”

“ใช้ระบบฟันต่อฟัน เรื่องที่ผู้อื่นกระทำได้ ข้าพเจ้าก็กระทำได้ รวมทั้งการฆ่าคน”

ฮ่อกั้วหูลืมหูลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า

“ท่านทราบว่าย่ายตรงข้ามเป็นใครแล้ว?”

“มิผิด”

“ฝ่ายตรงข้ามเป็นคนของค่ายพรรคใด?”

“เป็นคนของค่ายพรรคใด ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการบ่งบอก หากอั้งสี่เป็นไรไป ตัวเจ้ท่านคอยดูก็แล้วกัน”

ฮ่อกั้วหูยังคิดกล่าวอันใด เป๊ะเทียนแซก็หันกายจากไป

รถบรรทุกที่ขับมาเมื่อเช้านี้ยังจอดอยู่ที่เดิม ชงสามเหลี่ยมที่ปัก อยู่บนรถคันนั้นยังโบกสะบัดอยู่ในลมหนาวราวกับธงกวักวิญญาณ

ท้องฟ้ามีดกรึม คล้ายกดต่ำลงกว่าเดิม

ฮ่อกั้วหูมองดูเงาหลังของเป๊ะเทียนแซที่จากไปอย่างซึมเซา แม้

กระทั่งเข็มปักดอกไม้แทงใส่นิ้วมือยังไม่รู้สึกตัว

เข็มปักดอกไม้แทงไม่ลึกลงนัก แต่ปรากฏเม็ดโลหิตไหลซึมออกมา
นางเป็นห่วงผู้ใด?

.....

รุ่งอรุณในตอนนี ย่อมไม่มีลูกค้านักมากมาย แต่มิใช่ไม่มีแม่
สักคนเดียว

แป๊ะเทียนแซเป็นลูกค้านักที่หก

หมายความว่าตอนที่เขาก้าวเข้าห้องโถง ภายในห้องโถงมีผู้ดื่มกิน
ห้าคนแล้ว

โต๊ะที่อยู่ใกล้กับคอกเสมียน นั่งไว้ด้วยหมัดแข็งอีไว้วเด็ก และ
ลูกคอกปีศาจตนอยู่เง็ก

อีกโต๊ะหนึ่งนั่งไว้ด้วยมือกระบี่เหินประเปรียวเซียงซุนตั้ง และผู้คิด
ตามที่พกพากระบี่อีกสองคน

ผู้ติดตามของมือกระบี่เหินประเปรียวทั้งสองล้วนเป็นเกล้าหน้าใหม่
ผู้ติดตามที่เคยถูกลูกคิดเล็กทำร้ายฟันหัก หลังจากที่เกิดเรื่อง ก็ไม่ได้
ปรากฏกายขึ้นอีก

สำหรับผู้ติดตามหน้าใหม่ทั้งสองนี้ เมื่อคืนนี้แป๊ะเทียนแซรับทราบ
ฝีมือของพวกมันมาแล้ว จากระดับความเร็วที่ใช้กระบี่ของคนที่ทั้งสอง
แป๊ะเทียนแซทราบว่าพวกมันมิใช่ชนชั้นบ่าวไพร่เด็ดขาด

มือกระบี่เหินประเปรียวพลันพาตัวเหินห่างจากลูกคิดเล็ก พร้อมกับ
กับเพิ่มผู้ช่วยอันเข้มแข็งสองคนเช่นนี้เพราะสาเหตุอันใด?

ยังมีการชุมนุมวิจารณ์คาบที่ลานกว้างเจ็ดดาวกำลังดำเนินอยู่
คนทั้งห้าเอนปลีกตัวมานั่งคืบสุราในที่นี้?

แป๊ะเทียนแซเห็นหมัดเฮ้งอีและลูกดอกปีศาจสร้างเป็นมองไม่เห็น
ตัวเอง ได้แต่ประสานมือทักทายมือกระบี่เหินประเปรี้ยวว่า

“เซียงซุนกงจ้อสบาย?”

มือกระบี่เหินประเปรี้ยวยิ้มตอบ กล่าวว่า

“ข้อตกลงของพวกเราเมื่อคืน มีความหวังสำเร็จลุล่วงหรือไม่?”

แป๊ะเทียนแซสันสีระกะกล่าวว่า

“ขากยัง...”

เล่าเซียวเดินเข้ามาถามว่า

“แป๊ะเท้ายี่นั่งที่ใด?”

แป๊ะเทียนแซชี้มือไปที่โต๊ะเบื้องหน้า กล่าวว่า

“นั่งที่นี่เถอะ”

“สุราอาหารหนึ่งชุด?”

“ใช่แล้ว นอกจากนั้นขอหมักฟูกัน กระดาษขาวแผ่นหนึ่ง”

“ทราบแล้ว”

นี่คือความดีของเล่าเซียว เรื่องที่กระทำได้มันไม่บ้ายเปียง เรื่องที่
ไม่สมควรถาม มันไม่ถามมากความ

ไม่นานให้หลัง กระดาษและฟูกันมาถึง แป๊ะเทียนแซก็ถือฟูกันจุ่ม
หมัก เขียนข้อความลงบนกระดาษขาวอย่างรวดเร็ว รอจนเล่าเซียวส่งสุรา
และเนื้อแพะมา แป๊ะเทียนแซก็ชี้มือไปที่กระดาษแผ่นนั้น สั่งว่า

“นำไปปิดที่หน้าประตู”

เล่าเชียวแม้รู้จักหนังสืออย่างจำกัด แต่ยังอ่านข้อความที่แป๊ะเทียนเซ
เขียนอยู่บนกระดาษออก พออ่านจบอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ ตะกุกตะกักว่า
“นี่...”

แป๊ะเทียนเซเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

“เป็นอย่างไร ไม่สะดวกหรือ?”

น้ำเสียงของเขาราบเรียบ ใบหน้าคล้ายยังประดับด้วยรอยยิ้ม
แต่ขณะที่รอคำตอบ ดวงตาทั้งคู่กลับเป็นเย็บบราวคมดาบ

เล่าเชียวพอสบายตาด้วย ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ น้อมกาย
อัมประจบกล่าวว่า

“สะดวก สะดวก”

กระดาษาขาวปิดในตำแหน่งที่สะดวก ผู้คุ้มกันในห้องโถงขอเพียง
เงยหน้าขึ้น จะเห็นชัดเจนว่าเป็นข้อความว่า

“ก่อนฟ้ามีค้ำ อังสัไม่กลับบ้าน ภายในเมืองจะปรากฏหนึ่งบุรุษหนึ่ง
สตรีหลังโลหิตเสียชีวิต หากไม่เชื่อก็คอยดูไป”

ตัวหนังสือสีดำ เขียนบนกระดาษขาว ระหว่างตัวหนังสือแฝงกลืน
อายฆ่าฟันที่ไร้สภาพชนิดหนึ่ง

มือกระบี่เหินประเปรี้ยวพออ่านจบ ต้องเหลียวหน้ามาสำรวจดู
แป๊ะเทียนเซ คล้ายต้องการดูว่า แป๊ะเทียนเซใช้คัมภีร์เมามาหรือไม?

หมัดแข็งอีกับลูกดอกปีศาจก็ซบซิบหารือกัน

เล่าเชียวค้อมเอวเดินเข้ามา กล่าวว่า

“แป๊ะเท้ายี่ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?”

แป๊ะเทียนเซชำเลื่องมองแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านไม่รู้จักอังส์?”

“เราย่อมรู้จักอังส์”

“ท่านเมื่อทราบว่างังส์เป็นใคร และรู้จักตัวหนังสือเหล่านั้น ยังมีอันใดต้องถาม?”

เล่าเชียวหันไปอ่านคู่มือความเหล่านั้นอีกทีหนึ่ง เหลือขวหน้า
มากล่าวอย่างประหลาดลนลานว่า

“ก่อนฟ้ามีดคำ อังส์ไม่กลับบ้าน...อังส์ไปที่ใด? โฉนไม่กลับบ้าน?”

“ในความเห็นท่านเล่า?”

เล่าเชียวคล้ายสะดุ้งเหือกใหญ่ กล่าวว่

“แป๊ะเท้าชื้อย๋่าได้ล้อเล่นแล้ว อังส์ไปยังที่ใด ผู้ดำด้อยไหนเลข
ทราบได้?”

“อย่างนั้นท่านทางที่ดีทำงานให้แก่ข้าพเจ้าอีกเรื่องหนึ่ง อย่าได้
ถามมากความ”

“ทราบแล้ว”

“ท่านสั่งเจ้าเล่าป้ง ให้มันจัดเตรียมโรงไม้เนื้อขาวสองโรง รอ
สักครู่ข้าพเจ้าจะใช้คนส่งเงินไป”

เล่าเชียวงงงันวุ่น จึงกล่าว

“แป๊ะเท้ายี้คิด...คิดฆ่าคนจริงๆ?”

“ตอนนี้ยังไม่ทราบ”

“อ้อ?”

“เราคนเสเพลพอถันปากต้องกระทำ ก่อนฟ้ามีดคำหากไม่เห็นอังส์
กลับมา เจ้าเล่าป้งจะได้ขายโรงทั้งสองใบแน่นอน”

เล่าเชียวตะกุกตะกักถามว่า

“หนึ่งบุรุษ...หนึ่งสตรีนั้น...แป๊ะเท้ายี่...หมายถึงผู้ใด?”

“ผู้ที่สมควรตาย”

เล่าเชียวลคซุ่มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

“แป๊ะเท้ายี่ เรื่องนี้หาใช่เรื่องล้อเล่นไม่”

แป๊ะเทียขนแซ่เบือนหน้าไปกล่าวว่า

“เล่าเชียว ท่านเป็นห่วงผู้ใด?”

เล่าเชียวงงงันวูบ รีบข่มประจบกล่าวว่า

“ที่ผู้ดำด้อยเป็นห่วง ข่อมแป๊ะเท้ายี่ท่าน เรื่องนี้ไม่ล้วนเกี่ยวข้องกับผู้ดำด้อยแม้แต่น้อย หรือผู้ดำด้อยยังจะเป็นห่วงตัวเองด้วย”

“ท่านเข้าใจก็ประเสริฐ ตอนนี้ข้าพเจ้าอารมณ์ไม่ดี หากท่านกล่าวมากความไป ข้าพเจ้าอาจแปรเจตนาดีของท่านเป็นอื่น”

เล่าเชียวน้อมกายรับคำ หันกายหมายจากไป แป๊ะเทียขนแซ่พลันเรียกรั้งไว้ กล่าวอีกว่า

“ท่านบอกต่อเจ้าเล่าปัง ให้เลือกโลงที่ดีกว่านี้ ไม่แน่ว่าหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีนั้นประจวบเป็นคนคุ้นเคย หรือสหายของท่าน”

เล่าเชียวยืนตัวแข็งทื่อ คิดกล่าวกระไร ในที่สุดกลักลิ้นไว้ น้อมกายรับคำ แป๊ะเทียขนแซ่ก็โบกมือกล่าวว่า

“ท่านไปได้แล้ว”

เล่าเชียวจากไปไม่นาน ภายในตรอกก็บังเกิดเสียงฝีเท้าสับสน และเสียงผู้คนสนทนาดังมา

การชุมนุมวิจารณ์ดาบในวันนี้สิ้นสุดลงแล้ว

จากนั้นกลิ่นมนุษย์ฮือเข้าห้องโถงมา

ไม่ทราบเป็นผู้ใดอุทาดังเอะจั้น สรรพเสียงพลันสงบลง จากนั้น
ทั้งหมดฮือเข้าไปมุงดูใบประกาศที่ปิดอยู่หน้าประตูนั้น

“นี่เป็นผู้ใดเขียนจั้น?”

“ไม่ทราบ”

“อั้งสี่เป็นใคร?”

“คนเปิดร้านรถที่หัวเมืองผู้หนึ่ง”

“เช่นนั้นเป็นว่า ก่อนฟ้ามีดคำ จะมีเรื่องสนุกสนานอีกประการหนึ่ง
ให้ชมดูแล้ว”

“น่าเสียดายที่ไม่ทราบว่าหนึ่งสตรีนั้นเป็นใคร”

“ขอมเป็นนงคราญสลายวิญญาณเอ๊ยอี นอกจากนางแล้วยังมี
ผู้ใด?”

“สตรีที่งามหยาดเอี่ยมเช่นนั้น หากเปลี่ยนเป็นเรา ยังไม่อาจหัก
ใจลงมือได้”

เตียบตีเดินมาทรุดนั่งลงที่ข้างกายเป๊ะเทียนแซ กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านเป็นคนเขียนใบประกาศนั้น?”

เป๊ะเทียนแซผงกศีรษะรับ เตียบตีกล่าวสืบท่อ

“ท่านเข้าใจว่าการขู่ขวัญเช่นนี้จะประสพผล?”

“ไม่แน่มัก”

“หากฝ่ายตรงข้ามไม่แยะแสนใจเล่า?”

“อย่างนั้นข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามที่ลั่นปากไว้ ให้หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี
นั้นหลังโลหิตเสียชีวิต”

“หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีที่ท่านเอ่ยถึงเป็นใคร?”

เป๊ะเทียนแซหาคอบคำไม่ ยิ้มพลางถามว่า

“ดาบประหลาดกวนเป๊ะเซ่งที่ขึ้นเวทีในวันนี้ มีการแสดงออก
อย่างไร?”

เตี้ยตังฆมดก๊ว ค่อยกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“ดาบเป็นดาบประหลาดเล่มหนึ่ง คนก็เป็นตัวประหลาดคน
หนึ่ง”

“คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร?”

“มันอยู่บนเวที กล่าววาทะอยู่ครั้งก่อนวัน บอกว่าสิบแปดศัตรารู
ต่างมีข้อดีข้อด้อย ดาบเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง มาตราว่าเป็นที่นิยมใช้ของชาว
ยุทธจักร แต่ไม่ได้เป็นเหตุให้ยกระดับหรือลดฐานะที่มีอยู่ให้ทำเนียบ
ศัตรารู จากนั้นมันบอกว่า หากผู้ที่ใช้ดาบต้องให้ความสนใจเรื่องบาง
ประการ ผู้ที่ใช้อาวุธอื่นก็ต้องให้ความสนใจเช่นกัน”

“คำพูดเหล่านี้มีเหตุผลยิ่ง”

นายตึกกล่าวว่า

“หลังจากนั้นมันเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นบอกว่า ผู้ที่ใช้อาวุธสมควร
สนใจเรื่องราวใดเป็นพิเศษ เชื่อว่าแต่ละคนคิดเห็นไม่ตรงกัน หากให้มัน
ตอบคำถามนี้ มันเห็นว่าข้อปลีกย่อยของการใช้อาวุธล้วนไม่สำคัญ
กล่าวได้ว่านี่ไม่ใช่ปัญหาสำคัญ ผู้ที่ฝึกวิชานี้ ไม่ว่าใช้ดาบกระบี่หอกทวน
แส้กระบองสามง่าม ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ไม่ว่าอาวุธใด ล้วนไม่อาจ
กำหนดอนาคตของคนที่หนึ่ง ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาบอกต่อพวกเราว่า
ความสำเร็จในเชิงฝีมือของคนผู้หนึ่ง ได้แต่ถือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

หากคนที่ฝีมือสูงเยี่ยม เข้าใจว่าสามารถพิชิตทุกสิ่ง นับเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์”

แป๊ะเทียนแซงเงืงหูฟัง สีหน้าเคร่งขรึมที่ละน้อย เดียดก็กล่าวสืบท่อ

“ดังนั้นมันเห็นว่า ผู้ที่ฝึกวิชานี้คนหนึ่ง ความสำคัญไม่ได้ขึ้นอยู่กับการใช้อาวุธใด หรือว่ามีความสำเร็จในเชิงอาวุธขั้นไหน หากแต่สมควรรู้จักประพัตติตัวอย่างไร ตลอดจนปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมอย่างไร สร้างสถานะแวดล้อมเพียงไหน”

“ข้อวิจารณ์นี้ไซมิใช่ซ้ำกับแนวทางของดาบชุมพลก๊วยอู้ย?”

“ไม่ซ้ำกัน สุดท้ายมันสรุปว่า มันเข้าร่วมการชุมนุมวิจารณ์ดาบครั้งนี้ แม้ไม่มีความหวังได้รับดาบเจ็ดดาว แต่ก็ไม่รู้สึกเสียใจ ทั้งนี้เพราะมันเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากหลาย เห็นว่ายังมีคุณค่ากว่าได้รับดาบเจ็ดดาวสิบเล่มอีก”

แป๊ะเทียนแซงผงกศีรษะรับ ครุ่นคิดไม่กล่าววาจา กลับครุ่นคิดถึงเรื่องราวใด

เดียดก็กล่าวถามว่า

“ท่านว่าดาบประหลาดผู้นั้นน่าประหลาดหรือไม่?”

แป๊ะเทียนแซงยิ้มเล็กน้อย ยังคงไม่เอ่ยปาก เดียดจึงกล่าว

“หรือท่านเข้าใจความหมายในวาจาของดาบประหลาด?”

“ข้าพเจ้าเข้าใจหรือไม่ จะเป็นไรไป ขอเพียงผู้อื่นเข้าใจก็ใช้ได้แล้ว”

“ผู้อื่นเป็นผู้ใด?”

แป๊ะเทียนแซงดื่มสุราอีกหนึ่ง กล่าวอย่างเข้มข่ว่า

“อย่าได้เอาแต่ถามไถ่ผู้อื่น มีเรื่องมากหลายที่ตัวเองสมควร
ใช้สมองครุ่นคิดจึงถูกต้อง”

เดียดีกลอกตาตลบหนึ่ง พลันถามโพล่งว่า

“ท่านหมายความว่าดาบประหลาดผู้นี้วักอ้อมเป็นวง กล่าวอย่าง
โอ้อ่าผ่าเผย จุดประสงค์เพียงเพื่อเปิดเผยเจตนารมณ์ต่อบุคคลบางคน?”

แป๊ะเทียนแซ่ฮิมเล็กนัยยักกล่าวว่า

“กล่าวให้รวบรัดชัดเจนคือยกธงขาว”

เดียดีขมวดคิ้วพึมพำว่า

“ดาบประหลาดผู้นี้ดูไปมีความเป็นผู้คน คิดไม่ถึงว่าจะขลาดเขลา
ถึงเพียงนี้”

แป๊ะเทียนแซ่สลาขรอยยิ้ม ขณะจะเอ่ยปาก เล่าเชียวก็เดินเข้าห้อง
โถงมา

แป๊ะเทียนแซ่รองเงาเลาเชียวเดินเข้าใกล้ ก่อยบ้นหน้าเคร่งเครียด
ถามว่า

“เจ้าเลาปังบอกว่าอย่างไร?”

เลาเชียวโน้มคางกล่าวเบาๆ ว่า

“เจ้าเลาปังบอกว่าไม่มีปัญหา มันสามารถจัดส่งให้ได้ทุกเมื่อ”

แป๊ะเทียนแซ่ผงกศีรษะรับทราบ สั่งสุราอีกสองป้าน
ชั่วคราวให้หลัง สุรายกมาถึง พร้อมด้วยเนื้อแพะอีกสองถาด
เดียดีรองเงาเลาเชียวจากไป ก่อยกล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านขู่ขวัญมันจนสนลั่นแล้ว”

“เห็นได้อย่างไร?”

“ท่านดูเนื้อพะสองถาดนี้ ไม่เพียงหั่นจนหนา มิหนำซ้ำยังเป็นเนื้อน้อง ปรกติท่านรับประทานได้หรือ?”

แป๊ะเทียนแซพวงศีรษะรับ ไม่กล่าวอะไร พลันก้มกายลงดูขาทางเกง คล้ายปิดตัวหนอนที่เกาะอยู่บนขาทิ้งไป

เดียดรีนสุราด้วยหนึ่ง ขณะจะดื่มลงไป แป๊ะเทียนแซพลันทักทานว่า

“ช้าก่อน”

เดียดรีนงับ แป๊ะเทียนแซก็รินสุราให้แก่ตัวเองด้วยหนึ่ง พร้อมกับยื่นมือขวาออก ในชอกนิ้วกลับตีบเขี้ยวเงินเล่มหนึ่ง

เขาใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ครอบปิดปากด้วย ทำท่าขกด้วยสุราขึ้นแท่ที่จริงจุ่มเขี้ยวลงในสุรา

นี่เป็นวิธีที่เก่าแก่ที่สุด และเป็นวิธีที่รวบง่ายได้ผลที่สุด

เดียดรีนไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ แต่มองปราดเดียวก็เข้าใจจิตเจตนาของแป๊ะเทียนแซ

แป๊ะเทียนแซไหนทำเช่นนี้?

หรือว่าเล่าเชียววางขาในสุรา?

ทั้งสองมาดื่มสุราในที่นี้แทบทุกวัน แป๊ะเทียนแซไม่เคยเคลือบแคลงสงสัยต่อสุราอาหารที่เล่าเชียวยกมา วันนี้ไหนมีข้อยกเว้น?

หรือว่าการหายสาบสูญของอั้งสี่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับเล่าเชียว?

เดียดรีนจับดาบเขี้ยวเงินเล่มนั้น ในใจเขม็งตึงเกรียวคอบอกไม่

ถูก

เห็นเขี้ยวเงินเล่มนั้นเปลี่ยนสีทีละน้อย สีหน้าของเดียดรีนก็แปรเปลี่ยน

ทีละน้อย

แป๊ะเทียนแซ่สันนิษฐานไม่ผิด...ในสุรามิพิษ!

เตี้ยดีเบือนหน้าเล็กน้อย ใช้หางตาชำเลื่องมองไปยังเล่าเชียว
เล่าเชียวยังอยู่ในห้องโถง วุ่นวายกับการต้อนรับลูกค้า

เตี้ยดีลอบสงสัยใจ เขาแทบไม่เชื่อว่าคนที่วางยาในสุราของผู้อื่น
ยังรักษาความเขือกเขินไว้ ไม่แตกตื่นถลนถลนแม้แต่น้อย

ใช่เป็นไปได้หรือไม่ว่า คนวางยาในสุรามิใช่เล่าเชียว?

นึกถึงตอนนี้ เตี้ยดีต้องกวาดมองไปยังพนักงานรับใช้ ซึ่งประจำอยู่
ในห้องโถงอีกสองคน

พนักงานรับใช้อีกสองคน หนึ่งเรียกว่าเล่ากอ (คนแซ่กอ)
หนึ่งเรียกว่าเล่าเกี้ยว (คนแซ่เกี้ยว) เล่ากอดูแลบัญชี เล่าเกี้ยวดวงสุรา
หากเล่าเชียวไม่ได้วางยาในสุรา เล่าเกี้ยวที่ดวงสุรานั้นเป็นผู้ต้อง
สงสัยที่สุด

เล่าเกี้ยวเป็นคนหูหนวก กำลังดวงสุราใส่บ้านด้วยความชำนาญ
คนที่ไม่ถูกสรรพเสียงรบกวนข้างรอบกวน เวลาทำงานข้อมจกดจ่อ
มากกว่า

บ้านดินบุกที่บรรจูละแฉาวางเรียงรายบนคอกเสมียน เช่นนี้
นับว่าเพิ่มความสะดวกแก่เล่าเชียวที่คอยรับแขกมากมาย

ทั้งนี้เพราะเนื้อแพะก็หันเตรียมไว้อยู่ก่อน ลูกค้าพอมาถึง เพียง
ผกศีรษะคราหนึ่ง สุราอาหารจะยกมาในบัดดล

หากคิดวางยาในสุรา เล่าเชียวข้อมไม่สะดวกเท่ากับเล่าเกี้ยว
แต่หากสังเกตพิรุณจากสีหน้าเล่าเกี้ยวยังไม่คล้ายเป็นคนวางยาในสุรา

ที่แท้เป็นผู้ใดวางยาในสุรา?

แต่ไม่ว่าผู้ที่วางยาเป็นใคร ผลสุดท้ายล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

สุราพิษเมื่อลอบสังหารพวกเขาไม่ได้ ต้องมีคนตกตายแล้ว

ขามนี้เคยดีแท้บ่ไม่กล้ามองคูสีหน้าของเป๊ะเทียนแซ

เป๊ะเทียนแซต่อให้มีดะข่มกลั่นกว่านี้ ก็ไม่อาจทนทานรับ
การลอบทำร้ายอย่างชั่วช้าเช่นนี้

เคยด้รังส่ายตากลับจากร่วงเล่าเดียว คล้ายเด็กทารกที่ทำขามแตก
ชำเลื่องมองผู้ใหญ่ที่โกรธเคือง กวาดตาไปยังใบหน้าเป๊ะเทียนแซที่ละน้อย
จากนั้นเคยด้ตะลึงลั่นกับที่

เขาคิดไม่ถึงว่า เป๊ะเทียนแซกลับมองดูเขาอย่างข่มขั้ม

บนใบหน้าของเป๊ะเทียนแซมีเพียงปราศจากแววอำมหิต ถึงกับไม่มี
เค้าโทสะแม้แต่น้อย

นี่ความจริงเป็นสีหน้าที่เคยด้มุ่งหวังต้องการเห็น ทั้งนี้เพราะแกล้ง
ต้องการให้เกิดเรื่องราว กระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยของอั้งสี
แต่เมื่อเขาพบเห็นสีหน้านี้จากใบหน้าของเป๊ะเทียนแซ ก็อดเคลือบแคลง
สงสัยมิได้

หรือว่าขันคิอดกลั่นของเป๊ะเทียนแซ ยังดีเลิศกว่าที่เขาคาดคิดไว้
อีก?

เคยด้ขณะจะเอ่ยปาก เป๊ะเทียนแซก็ข่มเล็กน้อยกล่าวว่า

“อั้งสีมีหนทางรอดแล้ว”

เคยด้งงันอีกครา

อั้งสีมีหนทางรอดหรือไม่ เกี่ยวข้องอันใดกับการที่คนคิดวาง

ยาลอบทำร้ายพวกเขา?

แป๊ะเทียนแซพลันร้องเรียกว่า

“เล่าเชียว มาทางค่านี่”

เล่าเชียวเดินเข้ามาตามเสียง สีหน้าแม้ไม่มีใครเป็นปกติ แต่ก็
ปราศจากแววแตกตื่นลนลาน หรือหวาดหวั่นขลาดเขลา

เคียดเคืองเข้าใจบ้างแล้ว

เล่าเชียวผู้นี้อาจเป็นเช่นเดียวกับเผ่าแซโอ้วที่ถูกฆ่าทิ้ง เป็นคน
ซ่อนคมอย่างมิดชิด

มันคาดหวังว่าสามารถแพร่พิษสังหารแป๊ะเทียนแซสองซื่อเฮียตี้ ต่อให้
ลงมือล้มเหลวถูกเปิดโปง มันก็ไม่นำพา

แป๊ะเทียนแซยกด้วยสุราขึ้นหมายดื่ม แด่แล้วส่งเสียงเรอคำหนึ่ง
วางถ้วยสุราลง กล่าวถามเล่าเชียวว่า

“ที่เบื้องนอกฟ้าใกล้มืดค่ำแล้วกระมัง?”

“ยังต้องอีกครู่หนึ่ง”

แป๊ะเทียนแซขบคิดแล้วชี้มือไปยังสุราสองป้านั้น กล่าวว่า

“รอสักครู่เราสองซื่อเฮียตี้ยังมีเรื่องต้องกระทำ ท่านนำสุราสอง
ป้านี้ไปฝากไว้ที่คอกเสมียนก่อน”

“ทราบแล้ว”

“นอกจากนั้นขงขามาสองป้าน ให้พวกเราถอนฤทธิ์สุรา”

“ทราบแล้ว”

“ฟ้าพอมืดค่ำ ให้เข้ามาบ่งบอกสักคำ”

“ทราบแล้ว”

แป๊ะเทียนแซโบทมีอวบ เล่าเชียวก็ยกสุราทั้งสองบ้านไป

เตี้ยศักดิ์กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซอิมพลางกล่าวว่า

“เร่ร่อนพวกมันรีบปลดปล่อยคน”

“ท่านมีความมั่นใจ?”

“ท่านคอยดูเถอะ”

เตี้ยศักดิ์ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“หวังว่าเรื่องใหญ่ปิดเป้าเป็นเรื่องเล็ก เรื่องเล็กสลายเป็นไรเรื่องราว
ทั้งหมดอยู่อย่างสันติสุข...”

แป๊ะเทียนแซแค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“อั้งสี่ไม่ตาย ไม่ว่าผู้ใดอย่าหมายมีสันติสุข”

“ท่านว่าอะไร?”

“ข้าพเจ้าบอกให้อั้งสี่ตายไปไรเรื่องราว หากอั้งสี่มีชีวิตรอดกลับมา
พวกเราทั้งสองกับอั้งสี่อย่าหมายอยู่อย่างสงบได้”

เตี้ยศักดิ์ถามไถ่รายละเอียด แป๊ะเทียนแซอิมกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าอั้งสี่สามารถมีชีวิตรอดกลับมา เพราะเกิดความ
ยินยอมของฝ่ายตรงข้ามหรือ นั่นเป็นความจำเป็นที่ถูกบีบบังคับ เมื่อเป็น
เช่นนี้ดูจากเปลือกนอกข้าพเจ้าคือผู้ชนะ แต่ผู้ชนะที่แท้จริงคือพวกมัน”

“ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ”

แป๊ะเทียนแซทอดถอนใจกล่าวว่า

“อั้งสี่เป็นหินเบิกทางของพวกมันก้อนหนึ่ง หากข้าพเจ้าไม่สนใจ

ต่อคำขู่ของพวกมัน อั้งสี่มาตรว่าต้องตาย แต่พวกมันจะผ่อนกลาย
ทำที่ต่อพวกเรา ตอนนี้ข้าพเจ้าแม่จู้โจอมถูกจุดสำคัญของพวกมัน ขณะ
เดียวกัน พวกมันก็พิสูจน์ยืนยันว่า ข้าพเจ้าล่วงรู้ความลับของพวกมันมาก
เกินไปแล้ว”

อั้งสี่เล็กน้อยแล้วกล่าวสืบท่อ

“จำได้หรือไม่ว่า ขวัญพยัคฆ์เกี่ยวข้องตายอย่างไร ขวัญพยัคฆ์ล่วงรู้
ความลับไม่ถึงครึ่งของข้าพเจ้า อย่างนั้นหากพวกมันไม่กำจัดหนามคำดา
เช่นข้าพเจ้านี้ออกไป ยังจะนอนตาหลับได้หรือไม่?”

เตี้ยดีขบคิดแล้วรู้สึกว้าเหว่เหียนแซกล่าวไม่ผิด ต่อให้อั้งสี่
สามารถกลับมาโดยปลอดภัย หลังจากนั้นยังมีปัญหามากหลาย

อย่างน้อยหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีที่เป๊ะเหียนแซลั่นปากว่าจะฆ่าทิ้ง
ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเป๊ะเหียนแซ

เป๊ะเหียนแซทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าไม่เป็นห่วงเรื่องเหล่านี้ ที่ข้าพเจ้าห่วงใย
เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอันใด?”

เป๊ะเหียนแซบังเอิญกวาดตาไปยังประตูห้องโถงแวงหนึ่ง
พลันกล่าวเบาๆ ว่า

“เรื่องนี้รอนอั้งสี่กลับมาแล้วค่อยว่ากล่าว ตอนนี้ท่านดูว่าผู้ใดมา
แล้ว”

.....

ผู้ที่เดินเข้าประตูห้องโถงมา เป็นชายชราชุดเทาร่างผอม

เล็ก มีดวงตาเพียงข้างเดียวผู้หนึ่ง

เป็นผู้เฒ่าเจ็ดก้าวชื่อชวัก

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวเดินถึงกลางห้องโถง ค่อยหยุดยั้งลง คาข้างเดียว
ทอดประกายวาววับ กวาดสำรวจรอบห้องโถงเที่ยวหนึ่ง

ซุ่มเสียงสนทนาในห้องโถงพลันสงบลง ไม่ว่าเป็นคนที่รู้จัก
มารเฒ่านี้หรือไม่ ล้วนมีความรู้สึกว่ มารสมลูกหนึ่งใกล้กรายมาแล้ว

ทั้งนี้เพราะทั้งหมดคุดอกว่า ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวกำลังหาคน มิใช่กำลัง
หาที่นั่ง

มารเฒ่านี้ไฉนปรากฏกายในเวลาและสถานที่นี้?

คนที่มันต้องการหาเป็นใคร?

ในห้องโถงน้อยคนที่ทราบว่ สองพี่น้องแซ่เซียงแก้วที่ถูกเหยี่ยวดำ
ฆ่าทิ้ง ใช้รถบรรทุกซากศพส่งมา เป็นเหยี่ยวเล็บของผู้เฒ่าเจ็ดก้าว

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวเสาะพบบุคคลที่มันต้องการหาโดยเร็ว

หลังจากที่คฤขรร้ายล่อชวนเสียชีวิต เพื่อนพ้องของกรงเล็บโลหิต
เขาเล็ก ก็เปลี่ยนเป็นชายฉกรรจ์ชุดดำหน้าตาเยือกเย็นผู้หนึ่ง ยามนี้ทั้ง
สองนั่งอยู่ที่โต๊ะซึ่งห่างจากโต๊ะพนันไม้ไกล

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวเดินช้าๆ ไปที่โต๊ะตัวนั้น ใบหน้าปรากฏรอยยิ้ม
เย็นยะเยือกดูหนึ่ง

กรงเล็บโลหิตและชายฉกรรจ์ชุดดำนั้นพากันตื่นตัว วางถ้วย
สุราลง

พวกมันขอมทราบว่คนที่เดินเข้ามาเป็นใคร มาหาพวกมันด้วย
เรื่องใด

พริบตานัน ทัวทั้งห้องโถงปกคลุมด้วยบรรยากาศอันเขม็ง
ตึงเครียด

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวหยุดยืนที่หน้าโถงคนทั้งสองกล่าวเสียงเย็นชาว่า
“พวกท่านรู้จักหรือไม่ว่าเล่าสู่เป็นใคร?”

ชายฉกรรจ์ชุดดำนั้นคล้ายมีศักดิ์ตำแหน่งสูงล้ำกว่ากรงเล็บโลหิต
ชั้นหนึ่ง เห็นมันเงยหน้าขึ้น ตอบว่า

“ผู้อาวุโสแซ่ชื่ออันยิ่งใหญ่ พวกเราไหนเลยไม่รู้จักได้?”

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นเล่าสู่ตามศักดิ์ หัวหน้าพรรคพวกท่านกั
งไขลืออยู่ที่ใด?”

ชายฉกรรจ์ชุดดำนั้นกล่าวว่า

“เรามีนามดังคี่บู๊ ดูแลตึกแป๊ะเอ็งตั้ง (ตึกร้อยเหยี่ยว) สังกัด
พรรคเหยี่ยวดำ ผู้อาวุโสมีคำแนะนำสั่งสอนใด เสาะหาเราก็คือเป็นเช่นเดียวกัน”

ในห้องโถงบังเกิดเสียงซุบซิบดังขึ้น กิดไม่ถึงว่าชายฉกรรจ์ที่
แปลกหน้านี้ กลับเป็นหัวหน้าตึกร้อยเหยี่ยว ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในเจ็ดตึก
พรรคเหยี่ยวดำ ฉายาซังเกาบ้อเต็ก (ตะขอกู้ไรผู้ต่อต้าน) ดังคี่บู๊

ตึกร้อยเหยี่ยวเป็นสถานชุมนุมมือสังหารส่วนใหญ่ของพรรค
เหยี่ยวดำ หัวหน้าของตึกเช่นนี้มีพลังฝีมือระดับใด ย่อมเป็นที่ทราบได้

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวกล่าวคำ “ประเสริฐ” เฟ่งตามองหัวหน้าตึกร้อย
เหยี่ยว ดังคี่บู๊ กล่าวว่า

“เป็นผู้ใดให้ข่าวแก่พวกท่าน?”

ตะขอกู้ไรผู้ต่อต้านดังคี่บู๊กับกรงเล็บโลหิตพอฟัง ล้วนงงงัน

มารเฒ่าหากถามพวกมันว่า เป็นผู้ใดมาสองพี่น้องแซ่เซียงกัว พวกมันจะไม่รู้สักเหื่อความคาดหมาย ทั้งนี้เพราะพวกมันเมื่อกลับประจันซากศพ ทั้งธงประจำพรรคไว้ ข้อมค้ำนึ่งถึงผลของการกระทำเช่นนั้น

แต่ยามนี้มารเฒ่ากลับถามถึงคนที่ขายความลับบอกร่องรอยของสองพี่น้องแซ่เซียงกัว แสดงว่ามารเฒ่านี้สงบนึกเขินยิ่ง

สองพี่น้องแซ่เซียงกัวเป็นคนขบถที่บรรทุกจี้มั่วจื้อจากไป ภายหลังถูกพรรคเหยี่ยวดำ ซึ่งให้ความคุ้มครองจี้มั่วจื้อไล่ล่าฆ่าทิ้ง แต่คนที่ทำร้ายสองพี่น้องแซ่เซียงกัว ยังคงเป็นคนให้ข่าวนั้น

นี่พ้องกับคำพังเพยที่ว่า “แค้นมีเป่า หนี่มีเจ้าหนี่”

หากมิใช่เป็นคนที่สงบนึกเขิน ต้องไม่นึกถึงข้อนี้

ดูท่าที่มารเฒ่าแค้นคนที่เปิดเผยร่องรอยของสองพี่น้องแซ่เซียงกัว ยิ่ง ขอเพียงพรรคเหยี่ยวดำมอบตัวคนผู้นี้ออกมา มารเฒ่าจะไม่สร้างความลำบากแก่พรรคเหยี่ยวดำ เพียงเสาะหาคนที่ให้ข่าวนั้น

ผู้ใดเป็นคนให้ข่าวนั้น?

ใจกลางฝ่ามือเตี้ยตี่มีเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา

ทั้งนี้เพราะคนที่ให้ข่าวนั้นคือเป๊อะเทียนแซเอง

แต่เหลียวดูเป๊อะเทียนแซ กลับจับน้ำชาที่เล่าเซียวเพิ่งยกมาให้อย่างปลอดภัยไปร้ง คล้ายไม่เป็นห่วงว่าหัวหน้าคิกร้อยเหยี่ยวผู้นี้จะบอกชื่อของเขาออกไป

ตะขออุไรผู้ต่อต้านกระแสมเบาๆ กล่าวว่า

“เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของพรรคเรา อภัยที่เราไม่สามารถตอบได้ เราเพียงหวังให้ผู้อาวุโสยอมเข้าใจ พรรคเรากระทำไปเพื่อป้องกัน

ตัว เพราะรับงานครั้งนี้ พรกเราสูญเสียมือดีไปสี่คนแล้ว นับว่าได้รับความเสียหายอย่างใหญ่หลวง หวังว่าผู้อาวุโสจะได้เพิ่มความกดดันต่อพรกเราอีก”

เดียดีลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

พรกเหยี่ยวดำแม้มิใช่หน่วยงานอันเที่ยงธรรม แต่คล้ายยังรักษาสัจธรรมอยู่บ้าง

ผู้เฒ่าเจ็ดก้ามผกศีรษะกล่าวว่า

“ประเสริฐ”

มารเฒ่านี้อยู่สูงจนเคยชิน กล่าวคำ “ประเสริฐ” เป็นเนืองนิตย์ ทำให้คำนี้กลับกลายเป็นคำเริ่มต้นของมัน ขามนั้นกวาดมองคนทั้งสอง แวบหนึ่ง กล่าวอย่างเอือกเหินว่า

“พวกท่านเตรียมรับโทษตายแทนผู้อื่น โดยไม่สำนึกเสียใจจริง?”

น้ำเสียงของมันยังคงราบเรียบ แต่ผู้คืบกินในห้องโถง คล้ายสุดได้กลิ่นอายของความตายแล้ว

มีบ้างบางคนตื่นเต้นจนหน้าซีดขาวอมเขียว บางคนคิดผละจากไป แต่คล้ายไม่อาจตัดใจพลาดชมดูเรื่องสนุกสนาน ขามกะทันหันจะถูกก็ไรท์ จะยืนก็ไรท์

เดียดีก็บังเกิดความคันเค้นตึงเกรียว

ขามนี้ข้อมมิใช่เวลากล่าวาจา ไม่เช่นนั้นเดียดีถึงกับคิดคำถาม เป๊ะเถียนแซ่ว หัวหน้าคึกพรกเหยี่ยวดำทั้งสอง ไรท์เป็นคู่มือของผู้เฒ่าเจ็ดก้ามหรือไม่?

กรงเล็บโลหิตหน้าแปรเปลี่ยนไป ถึงตากล่าวว่า

“เฒ่าบัดซบท่านอาศัยอะไรheimเกริมถึงเพียงนี้?”

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวดอกคำถามนี้โดยเร็ว

อาจบางที่ตอบเร็วเกินไปแล้ว

กรงเล็บโลหิตไม่ทันกล่าวจบ ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวก็กางเล็บข้างขวาทั้งห้า
ตะกุกถึงเบื้องหน้ากรงเล็บโลหิต

คือความตามนามผู้เฒ่าเจ็ดก้าว หมายความว่าสามารถปลิดชีวิตผู้คน
ในเจ็ดก้าว

อย่าว่าแต่ระยะห่างของทั้งสอง ความจริงห่างกันไม่ถึงเจ็ดก้าว
ทำจู่โจมโดยไม่คาดหมายนี้ย่อมมีอานุภาพเกรี้ยวกราดเป็นพิเศษ

ยังดีที่กรงเล็บโลหิตคำนวณแล้วว่าผู้เฒ่าเจ็ดก้าวต้องลงมือ กระบวนท่า
ของผู้เฒ่าเจ็ดก้าวแม้รวดเร็ว มันยังสามารถเอี้ยวตัว ทั้งคนทั้งม้า นั่ง
ถลันหลบไปได้

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวยืนแขนขวาออก สืบเท้าบิดแขนไปทางขวา ใช้ออก
ด้วยกระบวนท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง กรงเล็บทั้งห้าตะกุกใส่ใบหน้ากรงเล็บ-
โลหิตอีกครั้ง

ความรวดเร็วของการพลิกแพลงกลับกลาย ยังประเปรี้ยวกว่า
อสรพิษอีก

ในสายตาของผู้คนทั่วไป อาจดูไม่ออกว่าท่วงท่านี้มีความพิสดารที่
ใด แต่มือกระบี่เหินประเปรี้ยวและพวกที่เป็นยอดฝีมือ ล้วนชมดูจน
ตื่นเต้นตระหนกยิ่ง

ควรทราบว่แขนขากระดูกข้อต่อของคนผู้หนึ่งหักเหบิดหมุนใน

ทิศทางและรัศมีที่แน่นอน ต่อให้เป็นคนที่มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถปิดหันแขนขาไปยังทิศทางตรงกันข้าม ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวบิดแขนขาไปทางขวาแม้ไม่ถึงกับสลับแขนทั้งข้างไปทางด้านหลัง แต่ในสภาวะที่พุ่งร่างต่อไป ยังสามารถพลิกแพลงกระบวนท่าได้จนใจสัสตร์ นับเป็นที่เหนือความคาดหมายผู้คนนัก

ทรงเลียบโลหิตถลันหลบไปทางขวา ตำแหน่งที่ถึงเท้าลง ความจริงเป็นจุดอับของศัตรู ตามเหตุผลผู้เฒ่าเจ็ดก้าวท่องมนต์ตัวก่อน หันหน้าหามัน ค่อยใช้กระบวนท่าที่สองออกได้ คิดไม่ถึงมันไม่ทันหอบหายใจ มือขวาของผู้เฒ่าเจ็ดก้าวก็ตะกุกมาถึง

คนผู้นี้เปลี่ยนนอกอ่อนนุ่มถ่อมตน แท้ที่จริงมีนิสัยแข็งแกร่งมาก่อนหน้านั้นใช้ฝ่ามือเลือกเนื้อทั้งคู่ปักใส่ข้างเอวของนักฆ่ามนุษย์ ดังนั้นได้รับขนานฉายาว่า ทรงเลียบโลหิต

ยามนี้มันเห็นผู้เฒ่าเจ็ดก้าวมีเพียงขมขู่คุกคามคน มีหน้าซำดีถือดีในพลังการฝึกปรือ คิดปะทะอย่างหักโหม ต้องสะกิดเพลิงโทสะดุ๊กฮือโหม ทุ่มเทกำลังใส่สองแขน กางนิ้วทั้งห้าตะปบออก

ตะปบใส่นิ้วมือที่ขี้นมาของผู้เฒ่าเจ็ดก้าว

หากบอกว่านิ้วมือทั้งห้าของผู้เฒ่าเจ็ดก้าวเป็นตะขอเหล็กกล้า มันเชื่อมั่นว่านิ้วทั้งห้าของมันหาดี้อยกว่าตะขอเหล็กกล้าไม่

มันต้องการพิสูจน์ว่า พลังนิ้วของผู้ใดกล้าแข็งแกร่งว่า

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวกล่าวคำ “ประเสริฐ” ในห้วงคับขันสำคัญ มันยังไม่ลืมกล่าวคำเริ่มต้นที่ใช้จนติดปากนี้

ได้ยินเสียงทิ่ม นิ้วทั้งสิบของทั้งสองสอดประสานกัน คล้ายกับ

ตะขอเหล็กกล้าวสองอันเกาะเกี่ยวรัดพันกัน

จากนั้นเป็นเสียงฉาด ทั้งสองฟาดฝ่ามือซ้ายออกโดยพร้อมเพรียง
ปะทะฝ่ามืออีกครา

ในห้องโถงเงียบงันปานวังเวง บางครั้งบังเกิดเสียงกระดุกxonี้ว่ลั่น
เป็นครั้งครา

ตะขอคูไว้ผู้ต่อต้านหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ยังนั่งแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว
ขามนี้นับเป็นโอกาสกลุ่มจูโจมต่อผู้เฒ่าเจ็ดก้าว แต่มันเป็นหัวหน้า
ติกร้อยเหยี่ยวพรรคเหยี่ยวดำ ย่อมไม่สะดวกกับการสอดมือเข้าไปท่าม
กลางสายตาผู้คนจำนวนมาก

นี่เป็นการหักหาญที่เร้าใจจากหนึ่ง ผู้ฝึกปรีวิชาบู๊ประมือกัน
ขามนี้คนทั้งสองกลับประกบฝ่ามือทั้งสองเข้าหากัน ล้วนไม่มีความคิด
ถอนตัวล่าถอย ย่อมให้ความรู้สึกที่แปลกใหม่แก่ผู้คน

ร่างของผู้เฒ่าเจ็ดก้าวกับกรงเล็บโลหิตความจริงไม่สูงเท่าใด ขามนี้
ดูไปคล้ายดำเดี๋ยวลงอีกหลายนิ้ว ที่แท้คนทั้งสองเร่งโคจรพลัง เป็นเหตุ
ให้สองเท้าจมลึกไปในดิน

กรงเล็บโลหิตหน้าแดงราวอักษิ เบื้องบนศีรษะปรากฏวันร้อน
พวยพุ่ง คล้ายก่ดพื้นขึ้นหัด แต่สีหน้าของผู้เฒ่าเจ็ดก้าวก็ไม่แปลกไปร่งเท่าใด

พลังนิ้วของกรงเล็บโลหิต ยังอยู่เหนือความคาดหมายของมัน
มันความจริงเข้าใจว่า เมื่อใช้พลังสี่ห้าส่วน สามารถบิदनิ้วมือของกรงเล็บ
โลหิตหักไปมิกาดแม้เพิ่มพลังเข้าไป ยังไม่สามารถกดแขนของกรงเล็บ-
โลหิตลดต่ำลง

พลันได้ยินผู้เฒ่าเจ็ดก้าวตวาดก้อง ร่างโซซัดโซเซล่าถอย ทุกคน

ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวก็นิโอมใส่กรงเล็บโลหิต
อีกครา

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวที่นิโอมใส่กรงเล็บโลหิตใหม่ ในมือคล้ายเพิ่มอาวุธรูป
กระบองด้ามหนึ่ง

ทุกผู้คนพอเพ่งตามอง ค่อยพบว่าอาวุธรูปกระบองที่ผู้เฒ่าเจ็ดก้าว
ถือสะบัดกวัดแกว่ง กลับเป็นแขนที่โงกเลือดข้างหนึ่ง
เป็นแขนของกรงเล็บโลหิต

ด้านพลั้งนิ้วของกรงเล็บโลหิต หาด้อยกว่าผู้เฒ่าเจ็ดก้าวไม่ แต่มัน
ลืมหำนวนเรื่องหนึ่ง

ครั้งกระโน้นผู้เฒ่าเจ็ดก้าวฉีกกระซากร่างเจ้าสำนักขุนด่านแยกออก
เป็นสองท่อน หาได้ใช้พลั้งนิ้วทั้งสิ้นไม่

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวหักล้างพลั้งนิ้วไม่ประสบผล สันดานดุร้ายพลั้งกำริบ
ข้อร่างบิดแขน กระซากโดยแรง กลับกระซากแขนขวาของกรงเล็บโลหิต
ขาดจากร่าง

กรงเล็บโลหิตเห็นผู้เฒ่าเจ็ดก้าวใช้พลั้งบิดกระซาก ก็อุกคิดว่า
ผิดทำ จนใจที่นิ้วมือข้างขวาสอดประสาน ฝ่ามือซ้ายก็ยันปะทะกัน คิดถอน
ตัวก็ทำไม่ได้

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวมินิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต หลังจากฉีกกระซากแขน
ของกรงเล็บโลหิตออกมาข้างหนึ่ง ยังพุ่งตัวเข้าหา ใช้แขนขาดข้างนั้นหวด
ลงยังศีรษะกรงเล็บโลหิต

กรงเล็บโลหิตเจ็บปวดจนแทบสิ้นสติ ไหนเลยต้านทานรับได้
แขนขาดพอลง มั่นสมองสาดกระเจา กรงเล็บโลหิตล้มระทวยลง

นอนจมกองเลือดดูจินเหลวกองหนึ่ง

ทุกผู้คนในห้องโถงล้วนชมดูจนตะลึงลาน

คนผู้หนึ่งกลับถูกแขนของตัวเองหวดสมองແທลและ สภาพการ
ตายเช่นนี้ เกรงว่าน้อยคนที่เคยพบเห็นมา

ตะขอกู้ไว้ผู้ต่อต้านยังนั่งกับที่ คล้ายรูปสลักจากศิลา ไม่ขยับ
เคลื่อนไหว

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวยืนแขนขาตึง มองดูตะขอกู้ไว้ผู้ต่อต้าน กล่าวว่า

“ตอนนี้ท่านสมควรเปลี่ยนความตั้งใจแล้วกระมัง?”

ตะขอกู้ไว้ผู้ต่อต้านขบคิดชั่วขณะ พลันซ่อนดาขึ้น ผงกศีรษะ
กล่าวว่า

“เรื่องราวถึงขั้นนี้ เราได้แต่รับปากแล้ว”

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ประเสริฐ...”

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า มารเฒ่ากระหิ้มขมของเพียงไหน มาตรฐาน
ว่ามันกล่าววาจาเพียงสองคำ แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่ามันคิดกล่าวว่า

“ผู้ที่คิดประพฤติเป็นนักสู้ผู้กล้าต่อหน้าเล่าฐ จะอย่างไรมีไม่มาก
นัก”

ใจกลางฝ่ามือเตี้ยดีปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมอีกครา

คราครั้งนี้แม้แต่เป๊ะเทียนแซก็อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้

นอกจากเกิดปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ ไม่เช่นนั้นเป้าหมายลงมือคน
ต่อไปของผู้เฒ่าเจ็ดก้าวคือเขาเอง

ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่า ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์กลับ

อุบัติขึ้น

ทันใด ที่โต๊ะด้านซ้ายมือปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งวูบขึ้น
พุ่งใส่ศีรษะด้านหลังของผู้เฒ่าเจ็ดก้าวดูงสาขฟ้า

ผู้ที่ซัดอาวุธลับออก คือลูกดอกปีศาจที่นั่งคู่กับหมัดเฮ้งอี่

ที่แท้ตะขอกูไรผู้ต่อต้านผงกศีรษะรับคำ คนที่มันรับปากมิใช่ผู้เฒ่า
เจ็ดก้าว หากแต่เป็นลูกดอกปีศาจ

แป๊ะเทียชนแซดอนใจเบาๆ ผู้อื่นอาจยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราว
ใด แต่สำหรับกับเขา ลูกดอกของลูกดอกปีศาจนี้ เท่ากับคลี่กลายปมปริศนา
ประการหนึ่ง

หมัดเฮ้งอี่กับลูกดอกปีศาจไม่ไปชมดูการประชุมมุขวิจารณ์ดาบในวัน
นี้ กลับมาคืบสุราที่นี้ แสดงว่าพวกมันคาดการณ์ว่า ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวทราบ
ข่าวการตายของสองพี่น้องแซ่เซียงกั้ว ตระเตรียมแก้แค้นพรรคเหยี่ยวดำ
ดังนั้นอาสาช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง แต่พรรคเหยี่ยวดำยังไม่ตอบรับทันที
ทั้งนี้เพราะคนของพรรคเหยี่ยวดำเห็นว่า ชนชั้นหมัดเฮ้งอี่และ
ลูกดอกปีศาจยังคงอย่าได้ตอบ

อีกประการ พรรคเหยี่ยวดำหากินทางด้านนี้อยู่แล้ว ตอนนี้พวกมัน
เผชิญเรื่องราว กลับต้องจ่ายเงินให้ผู้อื่นช่วยเหลือ ไยมิใช่ท่าหัวร่อนัก
แต่ที่คาดคิดได้คือ พรรคเหยี่ยวดำไม่ต้องการล่วงเกินคน
ทั้งสอง ไม่ได้ตอบปฏิเสธในบัดดล

ขามนี้ ผลการต่อสู้อันโหดเลือดปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า ตะขอกูไรผู้-
ต่อต้านไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ตอบรับเงื่อนปมของลูกดอกปีศาจ
ประกายสีเงินวูบแล้วหายวับ

ประกายสีเงินหายวับสิ้น ค่อยได้ขึ้นเสียงกระดุก้านคอหักดัง
สดใส

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวเบิกตาข้างเดียว ร่วงตลาไปเบื้องหน้าหนึ่งก้าว ค่อยบิด
หมุนใบหน้าอย่างยากเย็น สีหน้าตื่นเต้นสงสัยมากกว่าพิโรธคาดเดียด
มันเห็นบุคคลที่ลอบทำร้ายมันแล้ว

ลูกดอกปีศาจผงกศีรษะข้มเล็กน้อย

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวขีมือไป อ้าปากคิกกล่าวอะไร สุดท้ายกลับฉีกฟุ้งฝน
โลหิตออกมาสายหนึ่ง

เนื่องด้วยลูกดอกเงินตัวมันซัดใส่ศีรษะด้านหลัง จ่อกระทบกับ
หลอดคอ ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวพออ้าปากขึ้น ก็กล้ำกลืนที่โซกเลือดสองแฉกเลบ
ออกมา สีหน้าที่บิดเบี้ยวน่าสะพรึงกลัว ยังยิ่งกว่าไพรพลปีศาจในตำหนัก
พญายมอีก

ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวลากผีเท้าไปเบื้องหน้าสองก้าว ในที่สุดศีรษะตกห้อย
ล้มลงอย่างแหล่มซ่า

ล้มลงกับพื้น ห่างจากกรงเล็บปีศาจไม่ถึงห้าก้าว

กรงเล็บปีศาจหากยังมีญาณรับรู้ สมควรตายคาหลัก มาตรฐานมัน
ตายอย่างอ่อนเจอน่าดู สุดท้ายผู้ที่ฆ่ามันก็ตายตามไป

มรสุมโลหิตแผ่ผ่านพื้น แต่ในห้องโถงยังปราศจากซุ่มเสียงสำ-
เนียงใด

ลูกดอกปีศาจกับหมัดแข็งอีลุกลื่นซำๆ เดินออกจากห้องโถง พวก
มันพ้อออกจากตรอก ก็ปรากฏชายฉกรรจ์ชุดดำผู้หนึ่งไล่หลังมา ขัดตัวแลก
เงินไปในมือพวกมันฉับหนึ่ง

บทที่ 25

ใครคือคนกระฉิบ

ท้องฟ้ามีด่ำลงทีละน้อย ในห้องโถงก็ค่อยๆ กลับคืนสู่
ชีวิตชีวา

บนพื้นได้รับการทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว
แจ้เล่าปิ้งจำหน้าขลุ่ยออกไปได้อีกสองโถง คุณทำกินนี้มันต้องเร่ง
งานอีกแล้ว

ตาของจูไว้ผู้ต่อต้านยังนั่งคืบสุรากับที่เดิมปรากฏชายฉกรรจ์ชุดคราม
ผู้หนึ่งนั่งแทนที่กรงเล็บโลหิต นั่งอยู่ด้านตรงข้ามกับมัน

ไม่ว่าที่นี้เกิดเรื่องใด สำหรับพวกมันล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ทั้งนี้
เพราะที่นี้ยังมีการค้าของพวกมัน ยังมีคนว่าจ้างให้พวกมันคอยคุ้มครอง

ไม่ว่าเป็นการค้าเชิงขโมย ล้วนไม่สามารถรับรองว่าได้กำไรแน่นอน
การคุ้มครองจี้มั่วจื้อ เป็นการกำไรที่ขาดทุน แต่เมื่อรับเอาไว้ ต่อให้ต้องขาด

ทุนจนสิ้นเนื้อประดาตัว ก็ขอยืนหยัดสืบไป

ค่าแห่งความเชื่อถือนั้นของพรกเหี่ยวดำ ไม่ได้สร้างขึ้นเพียงวันเดียว

ไม่ว่าป่ายยี่ห้อใด ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

เดี๋ยวดีเดี๋ยวเลวมองดูด้วยตา พร้าพิมพาวว่า

“ประหลาดจริงๆ ...”

เขาไม่ทราบกล่าวคำพูดนี้ก็เท็จว แต่เป๊ะเทียนเซหาได้เขแสนใจ
ไม่ ในที่สุดเดี๋ยวดีอดเงยหน้าถามมิได้ว่า

“หรือท่านไม่รู้สีกว่าน่าประหลาด?”

เป๊ะเทียนเซถามว่า

“เรื่องใดน่าประหลาด?”

“ท่านเข้าใจว่าลูกดอกปีศาจลงมือลอบทำร้ายผู้เฒ่าเจ็ดก่าว เพียง
เพราะหวังเงินค่าตอบแทนเท่านั้น?”

“โง่งมจริงไม่?”

เดี๋ยวดีขมวดคิ้ว ไม่ได้ถามต่อไป

คนผู้หนึ่งหากย้อนถามคำถามของผู้อื่น แสดงว่าไม่ต้องการสนทนา
ถึงปัญหาข้อนี้ เป๊ะเทียนเซเมื่อไม่ต้องการสนทนาถึงเรื่องนี้ เขายังถาม
อันใด

เป๊ะเทียนเซเห็นเดี๋ยวดีสงบปากคำไว้ ก็เหลียวหน้าไปร้องเรียกว่า
“เล่าเชียว”

เล่าเชียวรุดมาด้วยเหงื่อโชกหน้า เป๊ะเทียนเซถามว่า

“ฟ้ามืดดำแล้วหรือไม่?”

“ใกล้แล้ว”

“อันใดใกล้แล้ว?”

เล่าเชียวปาดเช็ดเหงื่อ ตะกุกตะกักว่า

“ใกล้...ใกล้มีดคำแล้ว”

“ประเสริฐ พวกเราก็สมควรกระทำเรื่องของพวกเขาแล้ว”

เขาถูกขึ้นขึ้นซ้ำๆ เล่าเชียวต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว

เตี้ยตีดินเดินดิ่งเกรียวคืบขึ้นมา

ตอนนี้เตี้ยตีคู่ออกแล้วว่า บุรุษที่เป๊ะเทียนแซกคิดใคร่ฆ่าคือเล่าเชียว

เอง

เล่าเชียวก็ล่วงรู้ถึงข้อนี้ ทั้งนี้เพราะตอนนี้มิใช่ฤดูกาลหลังแห่ง
วันนี้ก็ไม่มีการค้าดี เล่าเชียวไม่มีเหตุผลที่หลังแห่งมากมายปานนี้

เล่าเชียวเมื่อทราบว่เป๊ะเทียนแซกไม่ยอมปล่อยปลละเว้นมัน
เมื่อครู่ไซ้ไม่ฉวยโอกาสที่ขุมนหลบลิ้นหนีหน้าไป?

หรือว่ามันวางกำลังอยู่ในห้องโถงแล้ว?

นึกถึงตอนนี้ เตี้ยตีต้องกวาดตามองรอบข้าง ทั้งนี้เพราะเขาไม่มุ่ง
หวังให้เป๊ะเทียนแซกกลับกลายเป็นผู้เฒ่าเจ็ดก้าวคนที่สอง

การกวาดมองครั้งนี้ ทำให้เตี้ยตีงันวุ่นใหญ่ร้องโพล่งว่า

“อั้งสี่”

คนผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตูห้องโถง มิใช่เจ้าของร้านรถที่หัวเมือง
อั้งสี่จะเป็นผู้ใด

ผู้คนในห้องโถงล้วนถูกเสียงร้องของเตี้ยตีปลุกจนเงยหน้าขึ้น
จากนั้นอุทานว่า

“เป็นอั้งสี่จริงๆ”

“ฟ้ามีดคำแล้วหรือไม่?”

“พอดีมีดคำ”

“อย่างนั้นผู้ที่เขียนคำประกาศนั้นเป็นใคร?”

“จนบัดนี้ท่านยังดูไม่ออก?”

อั้งสี่เดินเข้ามาอย่างเข้มขำ

เล่าเชียว ล่าถอยไปอย่างเงิบงัน

แป๊ะเทียนแซทรุดนั่งลง ทอดถอนใจยาวออกมา

สายดาในท้องโรงทั้งหลายสิบคู่ จ้องจับมาที่แป๊ะเทียนแซเป็นจุด
เดี่ยว สายดาทุกคู่เต็มไปด้วยแววดินแดนสงสัย

...ที่แท้ผู้ที่เขียนคำประกาศนั้นคือคนเสเพลนี้?

ในห้องโรงบังเกิดความเงิบสงัดงันอีกครั้ง

ทั้งนี้เพราะทุกผู้คนล้วนต้องการทราบว่า ชนชั้นอันต่ำต้อยเช่น
อั้งสี่ ไฉนถูกผู้คนลักพาตัวไป?

จุดประสงค์ที่ลักพาตัวอยู่ที่ใด?

มันกับคนเสเพลแซแป๊ะนี้ มีความสัมพันธ์อย่างไร?

คนเสเพลแซแป๊ะนี้พอล้นปาก ไฉนช่วยให้ผู้ถูกลักพาตัว ได้รับการ
ปล่อยตัวกลับมา?

อั้งสี่เดินเข้ามา กล่าวด้วยความยินดีว่า

“พวกท่านอยู่ที่นี้จริงๆ?”

แป๊ะเทียนแซลากม้านั่งออกมาตัวหนึ่ง เป็นความหมายให้มันนั่ง
ลงแล้วค่อยว่ากล่าว

อั้งสี่ทรุดนั่งลง กวาดมองคนทั้งสองแวบหนึ่ง แล้วกล่าว

“เมื่อคืนเกิดเรื่องประหลาดประการหนึ่ง จนบัดนี้เรายังงุนงงสงสัย พวกท่านลองคาดเดาว่า ตลอดทั้งวันนี้เราไปที่ใด?”

แป๊ะเทียนแซไม่ได้เอ่ยปาก เพียงแต่ดวงตาทอแววถามไถ่ เขาทราบ ว่าทุกผู้คนล้วนรอฟังคำบอกเล่าของอั้งสี ต้องไม่ยินดีที่มีคนเอ่ยปากสอดคำ อั้งสีขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้ เมื่อคืนเราไปยังหมู่บ้านเจ็ดดาว เล่นไฟเข้ากับ ลีวี่ฟ่งจ้อ (คนอ้วนที่สองแซ่ลิว) จวบกระทั่งยามห้าใกล้สิ้นสุด ก่อขอก จากหมู่บ้าน ในเงามืดพลันปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมา ชักมีดสั้นจ่อกับ ชายโครงเรา เราบอกว่าเราแพ้พนัน ในตัวเหลือเศษเหรียญเพียงสองพวง ไม่ทันกล่าวจบ มันก็กำนัลใส่เรามีดหนึ่ง”

บนเสื้อผ้ามันมีรูเล็กๆ รูหนึ่งจริงๆ ทั้งยังเห็นคราบโลหิตที่กลับ กลายเป็นสีน้ำตาลคล้ำห่อหุ้มหนึ่ง

แป๊ะเทียนแซผงกศีรษะรับ ยังคงไม่เอ่ยปาก

อั้งสีเล่าถึงตอนนี้ กวาดตาไปบนโต๊ะ คล้ายคิดคืบสุราพลอบขวัญ แต่บนโต๊ะไม่มีสุรา ได้แต่กระแอมเบาๆ กล่าวสืบต่อ

“เรา...ได้แต่สงบปากคำไว้ มันคุมตัวเราไปยังศาลาบูชาโหงวทงซ้อ ที่ท้ายเมือง ในศาลาบูชามีคนผู้หนึ่งร่อยู่ก่อน เราหา รู้จักมันไม่ จากนั้น พวกมันเริ่มสอบปากคำเรา ถามเรารู้จักแป๊ะเท้ายี่ (หัวหน้าคนงานแซ่แป๊ะ) ท่านนานเท่าใด? แป๊ะเท้ายี่รับเรียนวิทยายุทธจากผู้ใด? ชื่อแป๊ะเรียกว่าอะไร? ปรกติใช้อาวุธใด?”

เตี้ยดีลอบขมวดคิ้ว อั้งสีไม่โง่เงา โฉนกล่าวคำพูดเหล่านั้นต่อหน้า ผู้คนมากมายปานนี้?

เคยดีซ้ำเลื่องมอญแป๊ะเทียนแซ่แวบหนึ่ง

ที่น่าประหลาดคือ แป๊ะเทียนแซมเพียงไม่มีท่าที่ขัดขวาง สีหน้า
คล้ายยังกระดุนให้อั่งสี่เล่าสืบท่อ

อั่งสี่กล่าวว่า

“แป๊ะเท้ายี่ลองนึกดู เหล่านี้จะให้เราตอบอย่างไร แป๊ะเท้ายังมี
อหยาสัยใจคอดีเลิศ คึดสุราเล่นพนันกับพวกเรา แต่หากมิใช่ทั้งหมด
บอกว่า ท่านเป็นซือเฮียของน้องแซ่เตียนนี้ เราอั่งสี่ยังไม่ล่วงรู้ว่าแป๊ะเท้า
เคยฝึกวิทยายุทธมา”

เคยดีลอบหายใจโล่งอก ที่แท้เขากังวลใจสูญเปล่า อั่งสี่มิเพียงไม่
เงลา ทั้งยังมีไหวพริบปราดเปรียวกว่าที่เขาคาดคิดไว้มากนัก

อั่งสี่กล่าวสืบท่อ

“พวกมันเห็นเราไม่รู้เห็นทุกเรื่องราว หนึ่งในสองซีกมีคึดสันออก
มาอีก หมายถึงจัดการกับเรา อีกคนหนึ่งทักทานไว้ เกลี้ยกล่อมเราบอก
ตามความสัตย์ จะได้ไม่ต้องรับความเจ็บปวดทรมาน”

ในที่สุดแป๊ะเทียนแซ่อดตามมิได้

“ภายหลังเล่า?”

นี่ก็เป็นคำพูดที่ทุกผู้คนคิดใคร่ถาม

อั่งสี่ยกน้ำชาที่เย็นชืดขึ้นคึดคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ภายหลังพวกมันให้เราอนลง แต่ไม่ให้เราับประทานอันใด
 जबกระทั่งอาทิตย์ใกล้ลับฟ้า พลันปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา เรียกหา
พวกพ้องมันออกไป ไม่ทราบสนทนาว่าอะไร จากนั้นพวกมันบอกต่อ
เราว่า พวกท่านสองซือเฮียที่อยู่ที่รังร้อน ให้เรารีบมา พวกท่านก็อยู่ที่นี่

จริงๆ นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?”

ผู้คนในห้องโถงมีสีหน้าผิวดำงก ทั้งนี้เพราะอ้างสี่ว่ากล่าวอยู่
ครั้งก่อนวัน มีใจความเพียงไม่กี่ประโยค

ทั้งหมดเพียงฟังออกว่า ผู้ที่ลักพาตัวอ้างสี่ไปทั้งสอง คล้ายมีข้อ
บาดหมางกับแป๊ะเทียนแซ แต่ไม่กล้าลงมือต่อแป๊ะเทียนแซโดยตรง
พวกมันเข้าใจว่าอ้างสี่เป็นสหายของแป๊ะเทียนแซ จึงลักพาตัวอ้างสี่ไป
ทดสอบประวัติแป๊ะเทียนแซจากปากคำอ้างสี่ เพียงนี้เท่านั้น

แป๊ะเทียนแซเรียกหาเล่าเชียวมา สั่งว่า

“อ้างสี่เมื่อกลับมาโดยปลอดภัย ไปประกาศนั้นให้ปลดทั้งได้แล้ว”

เล่าเชียวโน้มกายรับคำ แป๊ะเทียนแซหันไปกล่าวกับอ้างสี่ว่า

“อาจบางทีสหายทั้งสองนั้นเพียงคิดล้อท่านเล่น เมื่อไม่ได้เกิดเรื่อง
ใด ก็ไม่ต้องเอ่ยถึง กลับไปอาบน้ำชำระกาย ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่
เถอะ”

อ้างสี่ผินยิ้ม ผุดลุกขึ้นอย่างเกียจคร้าน ปลีกตัวจากไป

แป๊ะเทียนแซชำระค่าสุรา ผงกศีรษะต่อเศียรดี จากนั้นผุดลุกขึ้นยืน

.....

บนท้องถนนเยียบเย็นราวกับเป็นคื่นขึ้นปีใหม่

ประตुर้านรวงต่างๆ ปิดลงแล้ว

ตามร้องประตุมั่วปรากฏแสงไฟเลี้ยวคนเล็ดลอดออกมา แต่แสง
โคมไฟที่เลื่อนสลัวชุ่มเสียงผู้คนที่เลื่อนราง คล้ายมาจากอีกโลกหนึ่งอัน
ไกลโพ้น มันโรยความเข้ขวนอยู่บนท้องถนนที่มีครีมน้ำ แต่ไม่ได้นำมาซึ่ง

ความอบอุ่นสนิทสนมให้แก่กันจริงๆ

ในลมหนาวเย็นแผ่กรวดทราย และหอบเอาเสียงสุนัขป่าหอน
โหยดังแว่วมา

...หรือว่าฝูงสุนัขป่าสุดได้กลิ่นคาวเลือดแล้ว?

เดี๋ยบดีเดินอยู่ในความมืด คอยเหลียวหน้ากลับไป คล้ายกับว่าใน
ซอกมุมที่แสงโคมไฟส่องไม่ถึงจะปรากฏผู้คนกระโดดโผล่เล่นออกมาได้
ทุกเมื่อ

แป๊ะเทียนแซทอดถอนใจกล่าวว่า

“เพียงสุราพิษปานหนึ่ง ลูกดอกตัวหนึ่ง ก็สร้างความตื่นเต้นถึง
เครียดแก่ท่านถึงเพียงนี้ ภายหน้าจะผ่านวันเวลาได้อย่างไร...”

เดี๋ยบดีหน้าร้อนผะผ่าวเล็กน้อย อटकกล่าวด้วยโทสะถูกรุ่นมิได้ว่า

“นั่นต้องถามท่านแล้ว”

แป๊ะเทียนแซหันกายมาถามว่า

“ถามข้าพเจ้าอันใด?”

เดี๋ยบดีลึงดาใส่ กล่าวว่า

“ท่านหากไม่คิดปิดบัง ก็บ่งบอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว
ต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องตื่นเต้นถึงเครียดแล้ว”

“ท่านต้องการทราบเรื่องราวใด?”

“ก่อนอื่น หากอั้งสี่ประสบเหตุไม่คาดหมาย บุรุษสตรีที่ท่านคิด
ใคร่ฆ่าเป็นใคร?”

“บุรุษคือเล่าเชียว”

“สตรีเล่า?”

“ฮ่อแก้ว”

เตี้ยดีคล้ายสะอึกเสียงใหญ่ เบิกตากลมกว้างกล่าวว่า

“ท่าน...ท่านว่าอะไร?”

แป๊ะเทียนแซกล่าวย้ำทีละคำว่า

“ข้าพเจ้าบอกฮ่อแก้ว”

เตี้ยดีคล้ายยังได้ยืนไม่ชัดเจน ดวงตาเบิกกว้าง คล้ายรอให้แป๊ะเทียนแซกล่าวย้ำอีกทีวหนึ่ง

แป๊ะเทียนแซทออดถอนใจ กล่าวอย่างเข้มซำว่า

“ที่ลานกว้างเจ็ดดาว ข้าพเจ้าบอกเพื่อช่วยชีวิตอั้งสี่ อาจกระทำเรื่องที่ท่านไม่พอใจออกมา ตอนนั้นท่านสมควรคาดคิดออกว่า สตรีนางนี้เป็นใครแล้ว”

เตี้ยดีตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยตะกุกตะกักว่า

“เรื่อง...เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับนาง?”

“นี้ได้แต่โทษว่านางไม่ชาญฉลาดพอ ข้าพเจ้าไปเล่นไฟที่ร้านน้ำเต้าหู้ บอกให้ท่านแจ้งให้อั้งสี่ไปสืบข่าวของดาบพิศواس อย่างนั้นต้องไม่มีผู้อื่นพบเห็นความลับนี้ หากอั้งสี่เกิดเรื่องขึ้น ผู้ที่ต้องสงสัยเป็นใคร นับเป็นที่คาดคำนวณได้”

เตี้ยดีขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า

“นางโจรที่ใจดำอำมหิตนัก จะช้าเร็วข้าพเจ้าต้องให้นางเห็นดี”

แป๊ะเทียนแซสันติริษะกล่าวว่า

“ท่านคิดผิดแล้ว”

“ท่านยังเข้าใจว่านางโจรนี้เป็นคนดีงาม?”

“นั่นกลับมิใช่ แต่เรื่องนี้หากจะโทษว่า ได้แต่โทษว่าข้าพเจ้าที่ขาดการใคร่ครวญ ไม่ควรมอบงานแก่ท่านโดยรู้วาม”

เดียดีกกล่าวว่า

“หากมิใช่เกิดเรื่องนี้ขึ้น พวกเราไซ้มิใช่ยังหลงมมายไม่เข้าใจ”

“นั่นไม่แน่นัก บอกตามความสัตย์ นับแต่ข้าพเจ้ามาถึงเมืองเจ็ดดาว ก็จับดาบเหี้ยฮูจื้อ เล่าเชียว เต่าแซ่โอ้ว ตลอดจนฮ้อตัวเจ้าผู้นี้ตลอดเวลา ตอนที่รู้สึกเสียใจ เพียงแต่ฉีกหน้าเร็วเกินไปเท่านั้น”

“ไม่ว่าอย่างไร ข้าพเจ้าไม่อาจกลักลั่นโทษะครั้งนี้ได้”

แป๊ะเทียนแซกกล่าวว่า

“พวกมันยินยอมปลดปล่อยฮ้อสี่ แสดงว่ายังไม่คิดแตกหักในบัดดล พวกมันเมื่อสามารถสะกดอดกลั้น พวกเราไหนไม่อาจรอสืบไป”

เขายืมพลางเอ่ยสืบต่อ

“คราครั้งนี้ ฮ้อสี่แม้ได้รับความเจ็บปวด แท้ที่จริงมิใช่ไม่มีผลรับ”

เดียดีกกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ผลรับอันใด?”

“เมื่อเป็นเช่นนี้ อย่างน้อยท่านเท่ากับลดภาระทางจิตใจ หลังจากนั้นไม่ว่าท่านทำอะไร ก็ไม่รู้สึกเสียใจต่อนางอีก”

เดียดีกัมสิริชะ ไม่ได้เอ่ยปาก เดินไปเบื้องหน้าอย่างเงียบงัน

แป๊ะเทียนแซยืมพลางกล่าวว่า

“ท่านยังคิดตามอันใดหรือไม่?”

เดียดีกวาดตามองรอบข้าง กล่าวว่า

“ตอนนี้พวกเราจะไปไหน?”

“สถานที่คิดไปมีอยู่มากหลาย ทั้งที่พักของเผ่าเงาพิช ทั้งที่อยู่ของ
ถูกคิดเหลือคณ รันน้ำเต้าหู้ของฮ้อกัวหู...”

เตียต้งงันจูบจึงกล่าว

“ท่านยังคิดไปยังร้าน...ร้านน้ำเต้าหู้ของฮ้อกัวหู?”

“ไฉนไปไม่ได้ เป็นพวกเราล่องเก็นนาง หรือนางล่องเก็นพวก
เรา?”

“แต่เรื่องของฮ้อกัว...”

“เรื่องของฮ้อกัว ท่านสามารถหาหลักฐานว่า นางมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
หรือ?”

เตียต้งงันสรีระกล่าวว่า

“ไม่ว่าท่านกล่าวอย่างไร ข้าพเจ้าล้วนไม่ไป”

“ข้าพเจ้าเพียงบอกว่า สถานที่ไปได้มีอยู่มากหลาย ไม่ได้บอกว่า
ต้องรู้ไปแน่นอน ท่านไม่ต้องการไปก็ไม่ได้ไป”

“อย่างนั้นพวกเราตอนนี้จะไปยังสถานที่ใดกันแน่?”

“ไปหาฮ้อกัว”

เตียต้งงันอีกครา จึงกล่าว

“ไปหาฮ้อกัวในตอนนี้?”

“ไม่ได้หรือ?”

“ตอนนี้มีคนระแวงสงสัยว่า ท่านกับฮ้อกัวมีความสัมพันธ์เหนือ
ธรรมดา ท่านกลับรู้ไปหาฮ้อกัว ไฉนใช่เท่ากับบ่งบอกต่อผู้อื่นว่า ท่านกับ
ฮ้อกัวมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งจริงๆ?”

แป๊ะเทียนแซ่ซิมเล็กน้อยกกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าถามท่าน หากมีคนได้รับความคับแค้นเพราะท่าน หลังจากเกิดเหตุ ท่านสมควรไปปลอบขวัญมัน เพื่อแสดงความเสียใจสักคราหรือไม่?”

“แต่ว่า...”

“กริ่งเกรงผู้อื่นไม่คาดคิดเช่นนี้กระมัง บอกต่อท่าน เมื่อประสบเรื่องราวเช่นนี้ มีแต่ผู้ที่คบหาเป็นเพื่อนตาย จึงไม่ต้องกล่าวคำเสียใจ หากพวกเราไม่ไปเยี่ยมเยียนอ้งสี่ กลับจะสะกิดความสงสัยของผู้อื่นขึ้น”

เดียดผกศีรษะไม่กล่าวอะไร เขาารู้สึกว่าเป๊ะเทียนแซ่คาดคิดเช่นนี้ มิใช่ไม่มีเหตุผล

มีเรื่องมากหลายเป็นเช่นนี้ ท่านยังกริ่งเกรง ปัญหาอีกมากมาย หากท่านปล่อยใจ ไม่นำพา บางครั้งปัญหาลับอยู่ห่างไกลจากท่าน

เหตุผลเช่นนี้กล่าวไปแม้สิ้นเงิน แต่หากไม่ผ่านการแยกแยะจากเป๊ะเทียนแซ่ น้อยคนที่มองทะลุปรุไปร้งถึงเพียงนี้

เพราะเหตุนี้กาลก่อนเดียดผกเคืองต่อเป๊ะเทียนแซ่ ขามนี้กลับนับถือเลื่อมใสเป๊ะเทียนแซ่จนหมดหัวใจ

เป๊ะเทียนแซ่สาวท่าเคลื่อนไหวอย่างเข้มข้ม พลันยิ้มออกมากล่าวว่า

“แน่นอน นี่เพียงเป็นข้ออ้างประการหนึ่ง”

เดียดผกจับจูบ เหลียวหน้าไปถามว่า

“ข้ออ้าง?”

เป๊ะเทียนแซ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ อ้งสี่เป็นคนรู้จักเสพสุข โดยเฉพาะด้านอาหาร

การกิน”

เขาหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบท่อ

“มันที่เลือกอั่งสี่ซ้อเป็นภรรยา เพราะอั่งสี่ซ้อมีฝีมือในการปรุงอาหาร”

เตี้ยตึกกล่าวว่า

“ท่านกล่าวเลยเถิดไปที่ใดแล้ว?”

“อั่งสี่ซ้อไม่เพียงมีฝีมือในการปรุงอาหาร ทั้งยังปรุงได้ว่องไว ข้าพเจ้าคาดเดาว่า อั่งสี่ซ้ออาบน้ำเสร็จ สุราอาหารก็ตั้งรออยู่บนโต๊ะแล้ว”

“ที่แท้ท่านไปร่วมรับประทานอาหาร?”

“ข้าพเจ้ากลัวทำพินัน ตอนที่พวกเราเดินเข้าไป หากบนโต๊ะมีถ้วยตะเกียบเพียงหนึ่งชุด ถือว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายแพ้”

เตี้ยตึงงันอีกครา กล่าวว่า

“ท่านหมายความว่า อั่งสี่คำนวณแล้วว่าพวกเราจะรุกไป?”

เป๊ยะเทียนแซงจะเอ่ยปาก ในร้านรวงข้างถนน พลันบังเกิดเสียงเพลงดังมาว่า

“มังกรพยัคฆ์หาญโรมรันพันตู

วีรบุรุษถูกความชรามาเยือน

เสร็จศึกกลับจากสมรภูมิเลือด

กระบี่เป๋ียนสนิม ม้าศึกซบฝ่ายพอม

ลมทะเลถูกระโjoinฝุ่นคลุมธงชัย

กุศโลบายมีผู้ใดทราบได้

เมื่อคืนหลับนิทรานึกฝันไผ่

โลหิตสาครกระจายชุดเกราะมัวหมอง”

เสียงเพลงห้าวหาญรันทด ชวนให้ผู้รับฟังบังเกิดความฮึกเหิมขึ้น
แป๊ะเทียนแซพลันชะงักเท้าลง

เสียงเพลงหยุดลงเล็กน้อย ก็บังเกิดเสียงปรบมือชมเชยดังขึ้น
เตียบตีกล่าวเบาๆ ว่า

“นี่มิใช่ร้านเต้าหู้ของรู้ยี่หรอกหรือ?”

แป๊ะเทียนแซผงกศีรษะรับ เตียบตีกล่าวอีกว่า

“คนเหล่านี้เข้าพักที่ร้านของรู้ยี่ตั้งแต่เมื่อใด?”

แป๊ะเทียนแซสั่นศีรษะ กรุ่นคิดไม่กล่าววาจา คล้ายใคร่ครวญถึง
เรื่องราวใด

เตียบตีชี้มือไปที่ประตูร้าน กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านรู้จักคนที่ร้องเพลงอยู่ภายในร้าน?”

แป๊ะเทียนแซผงกศีรษะรับ เตียบตีถามว่า

“คนผู้นี้เป็นใคร?”

“กิมเซียบแซะ (เจ้าทวนทอง) อัมปวย”

เตียบตีเลิกคิ้วถามว่า

“เป็นบุคคลสำคัญผู้หนึ่ง?”

“สมควรบอกว่าเป็นบุคคลที่น่ากลัวผู้หนึ่ง”

“น่ากลัวอย่างไร?”

“รอสักครู่ท่านถามอั้งสี่เถอะ อั้งสี่รู้จักพวกมันทั้งสี่ซึ่งกระจ่างกว่า
ข้าพเจ้าอีก”

เตียบตีงันวูบจึงกล่าว

“ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนกี่คน?”

“ผู้คนทั่วไปเรียกพวกมันเป็นเทียนซัวสี่ชีวิต (สี่อัปลักษณ์ภูเขาสี่เทียนซัว)”

.....

บนโต๊ะภายในบ้านของอั้งสี่ จัดด้วยตะเกียบมากกว่า
หนึ่งชุดจริงๆ

เป็นกับสี่จาน น้ำแกงหนึ่งชาม และด้วยตะเกียบสามชุด

อั้งสี่นั่งสูบบุหรี่อยู่ด้านข้าง

ตอนที่แป๊ะเทียนแซกับเตี้ยตีเดินเข้ามา อั้งสี่ซ้อกำลังอุ่นสุราป่าน

หนึ่ง

แป๊ะเทียนแซเหลียวหน้ามาแสยะหน้าให้ กล่าวว่า

“เป็นอย่างไร?”

อั้งสี่ซ้ออัมพลางหันกายไป คล้ายกับเห็นคนในครอบครัวกลับมา

แล้วก็ป่าน

อั้งสี่ดับขี้เถ้า ผุดลุกขึ้นขึ้น โบกมือกล่าวว่า

“มามา พอเย็นซิดก็ไม่น่ารับประทาน”

กับบนโต๊ะทั้งสี่จานประกอบด้วยไก่เถาะลัดน้ำแดง ไก่ผัดกุไช
ถั่วทอดน้ำมัน และเต้าหู้สามเขียน

น้ำแกงเป็นน้ำแกงผักเขียวลูกชิ้น

กับทั้งสี่อย่างบวกกับน้ำแกง จับจ่ายอย่างมากสองเหรียญ

แต่อาหารแม้พื้นเพธรรมดา หลังจากผ่านการปรุงแต่ง มีทั้งเป็ยก

และแห้ง สามารถแกลั่มสุรา สามารถรับประทานกับข้าวสวยได้

การหุงข้าวผัดผัก เป็นหน้าที่ของสตรี หุงหาอาหารได้ดี ไม่เป็นที่
น่าประหลาด คิดเป็นแม่บ้านที่ดี มีปัญหาเพียงหนึ่งเดียว

นั่นคือขามถูกละหลุม จะจ่ายเงินทองอย่างประหยัด ปรุงกับที่ถูก
ปากอย่างไร

เคยดีลอบทอดดอนใจ

เขาขบคิดไม่เข้าใจว่า ชนชั้นเม่งเซียน้อยและพวกเอาแต่ต่อสู้ช่วง
ชิง ที่แสวงหาเป็นอะไร

ในสายตาพวกมัน อั้งสี่อาจเป็นชนชั้นต่ำด้อยคนหนึ่ง ซึ่งความ
จริง ผู้ใดมีความสุขกว่าอั้งสี่?

ระหว่างที่เคยดีลอบทอดดอนใจ ยังตั้งใจว่า หลังจากที่พัก
เขากลับไป เขาจะเตือนสติแป๊ะเทียนแซ่ว ไม่ว่าเกิดเรื่องใด อย่าได้ลากพา
อั้งสี่เข้าไป

ทั้งสองพอทุดนั้งลง อั้งสี่ก็รินสุราให้แก่ทั้งสอง

สุราส่งกลิ่นหอมหวาน สีสันเขี้ยวราวกับหยก กลับเป็นสุราจาก
โรงกลั่นสุราลกแกจิวฮ้วงที่เมืองหลวง นามก๊วยซุ่ยแซ (ก๊วยซุ่ยเขี้ยว...ก๊วย-
ซุ่ยคือพระสนมเอี้ยก๊วยซุ่ยสมัยราชวงศ์ถัง)

แป๊ะเทียนแซ่ดื่มสุราอีกใหญ่ ถามว่า

“สุดท้ายเป็นอย่างไร?”

คำพูดที่ไม่มีต้นไม่มีปลายนี้ ข้อมมีแต่พวกเขาทั้งสามที่ฟังเข้าใจ
อั้งสี่สันสิริษะกล่าวว่า

“ไม่มีผลลัพธ์แม้แต่เล็กน้อย”

แป๊ะเทียนแซงกสิริชะรับ คิมสุราอีกอีกหนึ่ง กล้ายไม่มีที่ทำที่ผิด
หวังแต่อย่างไร

อั้งสี่กล่าวสืบท่อ

“บ่าวไพร่ที่ปรนนิบัติดาบพิสวาส ถือช่วยซุ่ย (ปากแห่วง) ซุนยี่
จากปากคำซุนยี่ ดาบพิสวาสอยู่ในกฎเกณฑ์กว่าผู้ใด รับประทานอาหาร
เข้านอนตามเวลา นับแต่จัดการชุมนุมวิจารณ์ดาบเป็นต้นมา แทบไม่เคยย่าง
เท้าออกจากห้องพักมาก่อน”

แป๊ะเทียนแซงมวดคิ้วครุ่นคิด หาเอ่ยปากไม่

เดียดีความจริงติดตามเรื่องของสี่อัปลักษณ์เทียนซัวจากอั้งสี่
แต่กริ่งเกรงรบกวนความคิดของอั้งสี่ ได้แต่สงบปากคำไว้

อั้งสี่ขมเล็กน้อยกล่าวว่า

“แต่เราพบเห็นความลับประการหนึ่ง ไม่ทราบมีคุณค่าควรแก่การ
ศึกษาหรือไม่?”

แป๊ะเทียนแซงเขยหน้าขึ้นกล่าวว่า

“ความลับอันใด?”

“เราจดจำผู้ที่คร่ำกุมเราทั้งสองออก”

แป๊ะเทียนแซงส่งเสียงดังอื้อ กล่าวอย่างเหนือความคาดหมายว่า

“กาลก่อนท่านเคยพบเห็นพวกมัน?”

“กล่าวไปท่านก็รู้จัก...ยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวังร้อนเมื่อฤดูใบ-
ไม้ร่วงปีก่อนได้หรือไม่?”

“เป็นเต็งเชื่อมกับซุ่เกียงทั้งสอง?”

อั้งสี่ผงกสิริชะรับ เดียดีติดตามมิได้ว่า

“เค็งเชื่อมกับชู่เก็งเป็นใคร?”

อั้งสีตอบว่า

“เป็นขุนพลของเลี้ยวซาเอี้ย”

เค็งดีพลอยงงันถามกล่าวว่า

“คนของเลี้ยวซาเอี้ยไหนกระทำเรื่องเช่นนี้? หรือว่าเป็นขวัญพยัคฆ์
เกียงย้งอีกสองคน?”

อั้งสียกไหล่เป็นความหมายไม่ทราบ เค็งดีก็กล่าวถามว่า

“เมื่อปีก่อน รังร้อนเกิดเรื่องใด?”

อั้งสีกล่าวว่า

“เมื่อปีก่อน คนทั้งสองแย่งชิงโกวเนี้ยมีชื่อกับแขกที่มาจากเมือง
ซิงจิ๋วขบวนหนึ่ง ต่อตีฝ่ายตรงข้ามจนกระเจิดกระเจิง แต่ยี่สิบกว่าวันให้
หลัง ฝ่ายตรงข้ามกลับนัดหมายพี่น้องห้าเสือจากภูเขาปักม้งมา ยังดีที่เลี้ยว-
ซาเอี้ยเสนอหน้าออกไกล่เกลี่ย พร้อมกับจ่ายค่าทำขวัญให้อย่างงาม เรื่อง
ราวค่อยไม่ลุกลามใหญ่โต”

แป๊ะเทียนแซพลันถามว่า

“ท่านจดจำพวกมันออกได้อย่างไร?”

“หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ขากจดจำออกได้ ทั้งนี้เพราะคนทั้งสอง
ล้วนปลอมแปลงโฉมอย่างแนบเนียน คัดซุ่มเสียงผิผกจากเดิม”

“แต่ท่านเล่นพนันกับพวกมันอยู่เสมอ ดังนั้นบังเอิญพบเห็นอา-
กัปกริยาเล็กๆ น้อยๆ ของพวกมัน”

อั้งสีรับคำ กล่าวว่า

“ผู้แซ่เค็งขามเกิดคึกคัก ชมชอบม้วนแขนเสื้อขึ้น ม้วนสอง

ครั้ง ดึงจนตึง พอกล่าวาจาหลายประโยค ก็กระทำซ้ำอีกครั้ง”

เดียดักล่าวถามว่า

“ผู้แซ่ซูล่ะ?”

“ผู้แซ่ซูลามกล่าวาจา นอกจากพิริพีไรอยู่บ้าง ยังชมชอบชุนีว่ามี
หนึ่ง แกว่งไกวขึ้นลงอยู่เบื้องหน้าผู้อื่น”

“อาถรรพ์กรรมนี้ไม่พิเศษพิสดาร ผู้คนจำนวนมากก็มีนิสัยเช่นนี้”

แป๊ะเทียนแซ่ซูล็กน้อยกล่าวว่า

“ท่านโยไม่ถามมันว่า ที่ซูลออกมาเป็นนิ้วมือนิ้วใด?”

เดียดักหันไปถามอ้งสี่ว่า

“ผู้แซ่ซูลกชุนีมีนิ้วใด?”

อ้งสี่กล่าวว่า

“นิ้วกลาง”

เดียดักทดลองชุนีตัวเองขึ้น ขยับขึ้นลงคราหนึ่ง ต้องขมวด
ก๊วกล่าวว่า

“ช่างขัดตานัก”

แป๊ะเทียนแซ่ซูลพลางกล่าวว่า

“นี่เป็นนิสัยประจำตัวของชาวเมืองชายฝั่งทะเลตอนใต้แห่งหนึ่ง
ฟังว่าบุรุษสตรีที่นั่นล้วนใช้นิ้วกลางได้อย่างคล่องแคล่ว”

เอ่ยถึงตอนนี้ อ้งสี่ซ้อพลันชะงักสรีระเข้ามาถามว่า

“เมื่อใดจึงรับประทานข้าว?”

อ้งสี่หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย โบกมือกล่าวว่า

“อย่าได้พรั่พิไร ยังเข้าอยู่”

เศียรดีลอบสงสัยใจ อังสีไม่เจ้าอารมณ์ พร้อมกับนั้นอังสีซอไม้
ได้กล่าวผิดอันใด มันโจนแสดงท่าทีเช่นนี้ต่ออังสีซอ?

แป๊ะเทียนแซเบี่ยงตัวเล็กน้อย กระซิบถามเศียรดีว่า

“ท่านเคยเห็นข้าพเจ้าคิมจนเมามายหรือไม่?”

“ไม่เคย เป็นไรหรือ?”

“วันนี้ท่านจะเห็นแล้ว”

เศียรดีงงงวนววน ขณะจะถามไถ่รายละเอียด แป๊ะเทียนแซก็หัน
ไปทางอังสี ซู่ด้วยสุราชั้น กล่าวว่

“น้องเรา คิมจอกหนึ่ง เราคณเสเพลนับเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิต
ของท่าน หลังจากนั้นท่านต้องจัดสุราอาหารการวะเราคณเสเพลจึงถูกต้อง”

เศียรดีรับฟังจนงงงวนววน

นี่เป็นวาจาใด?

เห็นอังสีอึมประจบกล่าวว่า

“ขอมั่นนอน แต่วันนี้ท่านยังคงดื่มให้น้อยลง”

แป๊ะเทียนแซถลึงตาใส่ กล่าวว่

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าคิมจนเมามายแล้วหรือ นำป้านสุรามา
ข้าพเจ้าจะดื่มให้พวกท่านดู”

อังสีได้แต่ส่งป้านสุราให้ แป๊ะเทียนแซประคองป้านด้วยสองมือ
ดื่มอีกๆ ไม่หยุดยั้ง กลับดื่มสุรากุ้ยซุชแซทั้งสองสามชั่งลงไปจนหมดลิ้น

แป๊ะเทียนแซวางป้านเปล่าลง ยกมือเช็ดปากส่งเสียงเรอคำ
หนึ่ง กล่าวว่

“เป็นอย่างไร ข้าพเจ้า...”

ไม่ทันขาดคำ ก็ล้มหงายไปด้านหลัง

อั้งสี่รีบลุกขึ้นวิ่งปราดมากล่าวว่า

“แป๊ะเท้ายี่ชมชอบเอาชนะ แล้วนี่จะทำอย่างไร?”

เตี้ยตี่ก็เข้าไปช่วยเหลือ กล่าวว่

“ไม่เป็นไร เขาความจริงมีความสามารถในเชิงสุราไม่เลว เพียงแต่เมื่อกรูดื่มดunkenเกินไป ให้เขาอนพักผ่อนสักครู่ ก็ไม่เป็นไรแล้ว”

ดังนั้นคนทั้งสองหามแป๊ะเทียนแซเข้าห้องนอน จัดให้นอนบนเตียง แป๊ะเทียนแซก็เมามายราวคนตายก็ปาน

เตี้ยตี่คิดรั้งอยู่เฝ้าแป๊ะเทียนแซ แต่อั้งสี่จุดดิ่งเตี้ยตี่ออกไปรับประทานข้าว ทั้งสองพ้อออกจากห้องนอน อั้งสี่ซ้อก็ชะโงกศีรษะเข้ามาอีกครา ถามว่า

“ต้องการเพิ่มเติมสุราหรือไม่?”

อั้งสี่พลันยิ้มออกมา กล่าวว่

“ไม่ต้องการสุราแล้ว ยกข้าวมาเถะ”

เตี้ยตี่ตลึงตลึงอั้งสี่ กล่าวว่

“พวกท่านที่แท้กำลังเล่นลวดลายใด?”

อั้งสี่กล่าวเบาๆ ว่

“เรากับแป๊ะเท้ายี่ทราบว่ คินนี้ต้องมีคนมาล่อผู้มีความเคลื่อนไหวของพวกเรา ดังนั้นสั่งให้สตรีของเราเฝ้าดูลาดเลาที่เบื้องนอก เมื่อกรูนางถามว่เมื่อใดจึงจะรับประทานข้าว เป็นการบอกใบ้ว่ามีคนซุ่มอยู่บนหลังคาห้อง”

เตี้ยตี่ค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้อั้งสี่ดูว่อั้งสี่ซ้อ แป๊ะเทียนแซร่ำดื่ม

สุราเมามาย ล้วนแสดงให้ผู้อื่นชมดู

เตี้ยตีขบคิดแล้วกล่าว

“แต่ว่าพวกท่าน...”

“ท่านไม่เห็นพวกเราซบซิบกันก่อนกระมัง พวกเราร่วมมือกันเป็น
เวลานาน เพียงใช้สายดาบออกไปก็พอ”

เตี้ยตีขมือไปบนหลังคาห้อง กล่าวเบาๆ ว่า

“ตอนนี้เล่า คนไปแล้วหรือไม่?”

“ไปแล้ว สตรีของเราถามว่าต้องการเพิ่มเติมสุราหรือไม่ ก็เป็น
รหัสประโยชน์หนึ่ง”

เตี้ยตีขมือปากไปยังห้องนอน กล่าวว่า

“อย่างนั้นสมควรปลุกเขาออกมาแล้ว”

อั้งสี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไปปลุกที่ใด เขาไม่ทราบติดตามไปไกลเท่าใดแล้ว”

.....

หลังฝ้าม่านของห้องนอน มีประตูลับบานหนึ่ง

เป๊อะเทียนแซพอดลันออกจากประตูลับ พอดีเห็นเงาร่างสี่เทา
สายหนึ่งพุ่งปราดขึ้นจากสันหลังคาห้อง

แต่เป๊อะเทียนแซยังคงซ่อนตัวในเงามืด ไม่ได้ติดตามไปใน
บัดดล

ความจริงพิสูจน์ว่า ความระมัดระวังของเป๊อะเทียนแซหาได้เกินเลย
ไปไม่

ทั้งนี้เพราะเงาร่างสีเทานั้นเพิ่งกลืนหายกับม่านวิกาล อีกชอกมุน
หนึ่ง พลันปรากฏเงาร่างสีดำอีกสายหนึ่งพุ่งโฉบขึ้นราวเหยี่ยวเหิน

แป๊ะเทียนแซไม่รอคอยสลับไป เกร็งลมปราณอีกหนึ่ง พุ่งปราดตาม
หลังคนชุดดำนั้นดุจวันจางเบาบางสายหนึ่ง

เนื่องด้วยม่านวิกาลเข้มข้นเกินไป แป๊ะเทียนแซไม่อาจเห็นชัดว่า
คนชุดเทาที่จากไปก่อนวิ่งจะไปถึงยังทิศทางใด แต่เขาทรวบว่า ขอเพียง
ติดตามคนชุดดำเบื้องหน้า ก็ไม่เป็นห่วงว่าคนชุดเทาจะสาบสูญไป

นี่พ้องกับคำพังเพยที่ว่า ตักแตนจับแมลง นกกระจิบตามหลัง
คนชุดเทาเป็นแมลง คนชุดดำเป็นตักแตน แป๊ะเทียนแซเป็น
นกกระจิบ

มาตรว่าเพียงกวาดมองแวบเดียว แป๊ะเทียนแซยังดูออกว่าคน
ชุดเทาที่จากไปก่อน มีวิชาตัวเบามิใช่ชั่ว แต่ยังเป็นรองคนชุดดำอยู่
ชั้นหนึ่ง

แป๊ะเทียนแซลอบยินดี

ทั้งนี้เพราะเขาความจริงเพียงวางแผนดักจับคนชุดเทาเบื้องหน้า
ยามนี้มีคนสอดแทรกเข้ามา ย่อมเพิ่มความเข้าใจอีกมากนัก

น่าเสียดายที่แป๊ะเทียนแซยินดีไม่นาน ก็เกิดเรื่องขัดอารมณ์ขึ้น
ขณะจะบรรลุถึงลานกว้างเจ็ดดาว คนชุดดำเบื้องหน้าพลันหยุดยั้ง
ชะงักลง ท่าทางรือรังเล คล้ายกำลังใคร่ครวญว่าจะติดตามต่อไป
หรือไม่?

แป๊ะเทียนแซได้แต่หยุดยั้งตาม ซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้เตี้ยๆ แถบหนึ่ง
คนชุดดำนั้นลังเลชั่วขณะ ในที่สุดตกลงใจไม่ติดตามคนชุดเทา

เบื้องหน้า หันกายพุ่งปราดกลับเส้นทางเดิม

ตอนนี้ถึงรอบแป๊ะเทียนแซ่ต้องใช้สมองกรุ่นคิดแล้ว

คนทั้งสองนี้ผู้ใดมีความสำคัญกว่า?

คนชุดเทาโดนลอบจับตาดูความเคลื่อนไหวของพวกเขา? คนชุดดำ

เหตุใดสะกดรอยตามคนชุดเทา?

ทั้งสองเมื่อมีเส้นทางผิดแผกแตกต่าง เขาสมควรเลือกสะกดรอยตามผู้ใดไป

.....

เมืองเจ็ดดาวมีครอบครัวผู้คนร่อยกว่าหลังคาเรือน กล่าวโดยทั่วไป มีความเป็นอยู่ตามอัธยาศัย

ในจำนวนนี้อาจมีแต่ครอบครัวของเถี้ยตัวลิวจ้อ (เนื่องอกใหญ่แซ่เถี้ย) ทั้งสามชีวิต ที่อยู่อย่างแร้นแค้นกว่าผู้อื่น

เถี้ยตัวลิวจ้อเองมีอายุสูงวัย ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง ใจไม่ขาดปาก บุตรชายเชียวซังปา (แปลฝีน้อย) เป็นคนปัญญาอ่อน อายุยี่สิบกว่าปี ยังเลอะๆ เลื่อนๆ นอกจากรับประทานข้าวและนอนหลับแล้ว ไม่รู้จักอันใด

บุตรสะใภ้เถี้ยเชียวซ้อ เป็นเด็กที่เก็บมาชุบเลี้ยงตั้งแต่เล็ก มาตราว่าไม่มีรูปโฉมโฉมพรรณอันใด แต่ขยันขันแข็ง นับตั้งแต่แต่งงานกับเชียวซังปา ไม่มีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา ยังไม่มีคำตัดพ้อตำหนิแม้แต่น้อย

ครอบครัวเดียวสามชีวิต อยู่ในบ้านซ่อมซ่อมสองห้อง มีรายได้จากการปลูกผักทางหลังบ้าน

ครอบครัวเช่นนี้ย่อมไม่มีการเสพสุขอันใด วันหนึ่งมีข้าวต้ม
เหลวสองมือให้รับประทาน ไม่อดอยากแข็งตัวตาย นับว่าไม่เลวแล้ว
ภายในบ้านจุดตะเกียงริบหรี่ ประตูปิดไม่แม้แต่สลอน แต่ลมหนาว
เสียดกระดูกยังโหยพัดเข้ามาจากร่องแงะ

เชียวช่วงป่าอำปภาหาคำหนึ่ง น้ำมูกน้ำตาล้วนไหลออกมา ปาก
ส่งเสียงพึมพำ ไม่ว่าผู้ใดก็ฟังไม่เข้าใจว่ามันกล่าวว่อะไร

เอี้ยตัวลื้อจื้อนั่งสุขสบายอยู่บนกองหญ้าแห้ง กระทั่งใบยารากาถูก
ยังไม่มีปัญญาซื้อหา ได้แต่สุขสบายที่ลืมนึกมาจนหนวดข้าวโพด

เอี้ยตัวลื้อจื้อความจริงเป็นโรคไอเรื้อรังอยู่แล้ว พอสุขสบายที่ทำ
จากหนวดข้าวโพด ยิ่งใจจนหน้าแดงกำ แทะหายใจไม่ออก

แต่มันหากไม่สุขสบายชนิดนี้ จะสุขอะไร?

มันหากกระทั้งความรักชอบเล็กๆ น้อยๆ นี่ยังต้องคิดถึง จะให้มัน
ผ่านวันเวลาที่ยากจนข้นแค้นได้อย่างไร?

เตาก่อที่หลังบ้าน เอี้ยเชียวจื้อนั่งอยู่ที่หลังเตา

ไฟในเตากำลังลุกโชน

มาตรว่าใกล้ยามคืนแล้ว ครอบครัวนี้แสดงว่ายังไม่ได้รับประทาน
อาหารค่า

อาหารค่ารับประทานสายถึงเพียงนี้ ก็เป็นเพราะไม่มีข้าวสารกรอก
หม้อ หรือว่ารับประทานสายกว่าเดิม จะได้ประหยัดมือของพวงนี้เข้า

ซึ่งความจริง ความคิดทั้งสองประการล้วนผิดแล้ว สาเหตุ
ที่แท้จริงคือ หากรับประทานเข้าเกินไป คนข้างบ้านจะพูดได้กลั่นหอม
ทั้งนี้เพราะที่ทุ่งดัมอยู่ในหม้อ ทั้งมิใช่ข้าวสารปลายข้าว และมิใช่

ข้าวต้มปนผัก หากแต่เป็นซूपเนื้อที่หอมกรุ่นหม้อหนึ่ง

ซूपเนื้อดังประจำโต๊ะ ยังมีหมั่นโถวเนื้อนุ่มอีกช่งหนึ่ง

เชียวซังป่าน้ำลายไหลออกมา คนคล้ายสุนัขป่าหิวโหย หยิบฉวย
หมั่นโถวใบหนึ่งยื่นไปในมือ จุ่มน้ำซूपปรับปรทาน

เอี้ยตัวลิวจื้อหน้าแดงกำ อาการไอกี้คล้ายทุเลาแล้ว

มีแต่เอี้ยเชียวซ้อยังอยู่ด้านข้าง มองลูกกลอนประตุ คล้ายรอกุยอันใด

ไม่นานให้หลัง บังเกิดเสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้น เชียวซ้อจื้อรีบ
เดินไปเปิดประตู

กลอนไม้พ้อถอดออก ลมหนาวหอบหนึ่งพัดกรูเข้ามา พร้อมกับ
ปรากฏคนผู้หนึ่งพลิวเข้ามาดูจิณฉุณฎพราย

คนผู้นี้สวมใส่ชุดดำ กลุมหน้าด้วยผ้าดำ สองตาวาววับดุจสายฟ้า

สองพ้อลูกตระกุกเอี้ยไม่มีท่าทีตื่นตระหนก ยังคงค้มกินดังเดิม

ผู้กลุมหน้าชุดดำกวาดมองแวบหนึ่ง คล้ายพึงพอใจยิ่ง ทั้งตุงผ้า
เล็กๆ อยู่บนโต๊ะ จากนั้นผลักประตูเล็กๆ บานหนึ่ง เดินเข้าห้องด้านในนั้น

เอี้ยเชียวซ้อแก๋งผ้าออก หยิบฉวยสิ่งของจากภายในสีกสองสิ่ง

เป็นเศษเงินห่อหนึ่ง และใบยาห่อหนึ่ง

เชียวซังป่านี่ไม่แยแสเหลือนแต่แม่สีกแวบเดียว ทั้งนี้เพราะมันไม่มี
ความสนใจต่อของทั้งสองสิ่งนี้

ที่มันสนใจเพียงเป็นหมั่นโถวและเนื้อ

เอี้ยตัวลิวจื้อพอเห็นใบยาห่อนั้น คล้ายกับเห็นกล่องดวงใจ ไม่สนใจ
ซूपเนื้ออีก วางตะเกียบลง

ผู้กลุมหน้าชุดดำพอเดินเข้าห้องด้านใน ภายในห้องก็บังเกิดเสียง

เปลื้องเสื้อผ้า และเสียงซุบซิบสนทนาดังขึ้น

ที่แท่นภายในห้องซุกซ่อนไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง

ตามพ่อลูกสะใภ้ตระกูลเอี้ย หาได้สนใจต่อความเคลื่อนไหวของ
บุรุษสตรีภายในห้องไม่

ขุ่มเสียงของบุรุษสตรีผู้นั้นดังลอคออกมาว่า

“สถานการณ์เบื้องนอกกับชั้นหรือไม่?”

“คับอย่างยิ่ง คล้ายกับ...ตำแหน่งนี้ของท่าน”

“คนตาย เราถามท่าน...”

สตรีนางนั้นกล่าวถึงกลางคัน คล้ายถูกบรรจุลงในโถงที่ปิดปากไว้

• ขุ่มเสียงกลับกลายเป็นผู้อื่นขึ้นมา

จากนั้นเป็นเสียงเคลื่อนไหวและเสียงปิดป้องดังขึ้น

ชั่วครู่ให้หลัง ค่อยได้ยินสตรีนางนั้นหอบหายใจเบาๆ กล่าวว่า

“ดูท่านตะกลามปานนี้”

“ท่านไม่ตะกลาม?”

คำพูดพอกกล่าว พลันร้องโอยออกมา คล้ายถูกหยิกที่ส่วนใด

สตรีนางนั้นแก่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“ถามท่านสักหลายประโยค ก็ไม่อาจรอได้?”

“ตกลง ท่านถาม”

“เราถามท่าน วันนี้ท่านไฉนรอถึงตอนนี้อ่มาถึง?”

“เราสะกดรอยตามคนผู้หนึ่ง”

สตรีนางนั้นคล้ายใจหายวาบ กล่าวว่า

“สะกดรอยตามผู้ใด ให้เป็นไหน้สั้ม (เพลงเป็นคนขี้หึง) นั้นหรือไม่?”

“มิใช่ เป็นดาบประหลาดกว่าเป็นเซ่ง”

“ดาบประหลาดกว่าเป็นเซ่งในสิบแปดจอมดาบ?”

“มิผิด”

“ท่านโดนสะกดรอยตามผู้แซ่กวนนี้?”

บุรุษนั้นกล่าวอย่างกระหึ่มข่มขู่อย่างว่า

“ท่านเคยได้ยินผู้คนกล่าวคำ “ดักแคนจับแมลง นกกระจิบตาม
หลัง” มาหรือไม่?”

“ท่านเปรียบเทียบเช่นนี้ หมายความว่าอย่างไร?”

“หมายความว่าดาบประหลาดเป็นดักแคน เราสวมบทบาท
เป็นนกกระจิบ”

“อย่างนั้นผู้ใดเป็นแมลง?”

“ดาบชั้นหนึ่ง”

สตรีนั้นคล้ายแตกตื่นตะลึงลาน ชั่วครู่จึงตะกุกตะกักว่า

“ดาบ...ดาบชั้นหนึ่ง? หมายถึงสักขีพยานบนเวทีวิจารณ์ดาบนั้น?”

“มิใช่ เจ้าผู้มันเป็นตัวปลอม เราหมายถึงดาบชั้นหนึ่งตัวจริง”

“ดาบชั้นหนึ่งตัวจริงเป็นอย่างไร?”

“คนเสเพลที่ไม่ถือมารยาทธรรมเนียมผู้หนึ่ง”

“คือเป๊ะล่งจ้อ (คนเสเพลแซ่เป๊ะ) ซึ่งท่านเคยเอ่ยถึง”

บุรุษนั้นรับคำ สตรีนั้นเงยบงันชั่วขณะค่อยถามว่า

“ดาบประหลาดสะกดรอยตามดาบชั้นหนึ่งตัวจริงด้วยจุดประสงค์ใด?”

“ความนี้สลับซับซ้อนยิ่ง บอกไปท่านก็ไม่เข้าใจทั้งสิ้น เราได้
แต่บอกว่า พวกเราอาจหลงกลคนเสเพลทั้งสิ้น”

“ท่านสามารถบอกกล่าวให้ชัดเจนว่านี่หรือไม?”

“หมายความว่ามรสุมทั้งหมดเป็นคนเสเพลนี้ก็จริง ขามก็ทั้งหมด
มีสภาพเฉกเช่นชื่ออยู่บนหลังเสือ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถปลิดตัว
อยู่นอกวง”

“นี่มีอันใดน่าเป็นห่วง ท่านมิใช่บอกว่านัดหมายผู้ช่วยมาอีก
มากมายหรือ?”

บุรุษนั้นไม่ได้เอ่ยปาก ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

“พวกเราอย่าได้เอาแต่สนทนาถึงเรื่องเหล่านี้”

“ท่านต้องการสนทนาอะไร?”

“สิ่งนี้”

“คนตาย”

จากนั้นเป็นเสียงเคลื่อนไหวอีกครั้ง

ครั้งนี้ไม่ได้มีการปิดป้องอีก

บทที่ 26

ยืมดาบฆ่าคน

การชุมนุมวิจารณ์ดาบวันที่สิบหก ท้องฟ้าโปร่ง

ภายในร้านน้ำเต้าหู้ของฮ่อกั่วหู ยังคงนั่งเต็มไปด้วยผู้คน เป๊ะเทียนเซ
กับเตี้ยตี้ยังคงเป็นลูกค้านาง

เตี้ยตี้ยถูกเป๊ะเทียนเซจุคลากมา ทั้งนี้เพราะเป๊ะเทียนเซบอก
ต่อเขาว่า

“ท่านหากต้องการทราบว่ เมื่อคืนข้าพเจ้าสะกดรอยตามผู้ใด
ตลอดจนผลการสะกดรอยตาม ท่านก็ต้องเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปคืบน้ำเต้าหู้”

เตี้ยตี้ยแม้สนใจติดตามมา แต่สีหน้าไม่คึก

เป๊ะเทียนเซกลับเป็นตรงกันข้าม หน้าตาอึมแ่มแจ่มใส ทักทาย
ทุกคน คล้ายลิ้มเลือนเรื่องที่อึ้งสี่ถูกลักพาตัวไปเมื่อวานโดยสนิทใจ

ภายในร้านน้ำเต้าหู้วันนี้ เพิ่มใบหน้าแปลกหน้าขึ้นอีกหลายหน้า

โดยเฉพาะชายฉกรรจ์เสื้อเขียวที่นั่งอยู่ข้างประตูร้านทั้งสี่ ดูไปสะกดตาเป็นพิเศษ

แป๊ะเทียนแซกล่าวเบาๆ กับเตี้ยตีว่า

“ต้องการทราบว่าคุณที่นั่งอยู่ข้างประตูทั้งสี่นั้นเป็นใคร?”

เตี้ยตีป็นหน้าเคร่งเครียด หาดอบคำไม่

เขาย่อมต้องการทราบ เพียงแต่แป๊ะเทียนแซไม่เอ่ยถึงเหตุการณ์เมื่อคืน กลับเอ่ยถึงบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสี่คน เขาย่อมไม่ยินดีเท่าใด

แป๊ะเทียนแซกล่าวสืบท่อ

“คนทั้งสี่คือสี่อัปลักษณ์เทียนชั้วที่ท่านต้องการรู้จัก แต่ลืมถามได้ยังไม่”

เตี้ยตีถูกใจคิด ออดเหลียวมองชายฉกรรจ์เสื้อเขียวทั้งสี่นั้นมิได้แป๊ะเทียนแซกล่าวเบาๆ อีกว่า

เห็นชัดตาหรือไม่? คนแบ้าตาลึกกลง หน้าตาชั่วร้าย เป็นพี่ใหญ่ของสี่อัปลักษณ์ ฉายาเฮ็กชิมแจะ (คนใจดำ) โอวทวง คนข้างเคียงที่ดังงมูกโด่ง ปลายคางแหลมเสียน ปรกาศตากลิ่งกลอกเป็นเล่ายี่ (คนที่สอง) ฉายาฮั่วงฮกแจะ (ผู้กลับกลอก) กือเซี่ยอัน ถัดมาคนหน้าแดงอิมเอิบ ท้องนูนสูงเด่นเป็นเล่ายา (คนที่สาม) ฉายาเน็กเจียแจะ (นักรับประทาน) บ้วนบ้อก็ คนหน้าซีดขาวเผ่งกลื่นอายนักศึกษาเป็นเล่ายี่ (คนที่สี่) ฉายากิมเซี่ยแจะ (เจ้าทวนทอง) อัมปวย”

เตี้ยตีเงยหน้าขึ้นถามว่า

“ท่านบอกว่าทั้งหมดเรียกหามันเป็นสี่อัปลักษณ์เทียนชั้ว พวกมันอัปลักษณ์ที่ใด?”

“อุปลักษณ์ที่จิตใจ”

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ”

“ภาษาของพวกมัน มิใช่บ่งบอกอย่างชัดเจนหรือ คนใจดำ หมายถึงใจดำอำมหิต ผู้กลับกลอกหมายความว่ากลับกลอกไม่แน่นอน นักรับประทานแสดงว่ารับประทานไม่เลือก ถือเป็นคนต่ำช้าอันสมบูรณ์แบบ ที่เห็นผลประโยชน์ลืมนคุณธรรม”

เดียดี้ถามอีกว่า

“เจ้าทวนทองเล่า?”

“เรื่องนี้ท่านรอไว้ถามไถ่ถึงสี่เดอะ”

เดียดี้ได้แต่פקความสงสัยเต็มอก เป๊ะเทียนแซพลันหันเหหัวเรื่อง บอกเล่าเหตุการณ์เมื่อคืนที่สะกดรอยตามคนชุดดำผู้นั้นให้ทราบ

เดียดี้พอฟังจบ จึงกล่าว

“สตรีที่ซ่อนตัวอยู่ในบ้านตระกูลเอี้ยคือกุหลาบดำชิงนั้นก็”

เป๊ะเทียนแซผงกศีรษะรับ เดียดี้ซักถามว่า

“บุรุษนั้นเล่า?”

เป๊ะเทียนแซสันศีรษะ เดียดี้ถามอีกว่า

“ท่านฟังจากน้ำเสียงจำแนกไม่ออก?”

เป๊ะเทียนแซขมวดคิ้ว จมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

...บุรุษนั้นเป็นใคร?

ก่อนที่จะเดียดี้จะถามคำถามนี้ เขาไม่ทราบถามไถ่ตัวเองก็เที่ยวแล้ว

ตอนนั้นบุรุษสตรีคู่นั้นซบซิบสนทนอย่างแผ่วเบา เสียงลมก็รุนแรง

เป๊ะเทียนแซเพียงรู้สึกว่ ชุ่มเสียงบุรุษนั้นคุ้นหูอยู่ข้าง แต่พอแยกแยะดู

กล้ายแปดกหูย้ง

เป็นมือกระบี่เหินประเปรียวเชิงขุนช้าง?

ดาบพิศวาสลึงเจิ้ง?

ดาบขุนพลก๊วยอู้ย?

เจ้าทวนทองอิมปวย?

นี่เป็นรายชื่อเท่าที่เป๊ะเหียนแซนิกได้ คนเหล่านี้ฟังจากซุ่มเสียงกลับ
กล้ายอยู่บ้าง แต่ก็ล้วนไม่กลับกล้าย

ไซ้เป็นไปได้อะไรไม่ว่า ผู้รักของกุหลาบคำซิงนั้นก็กริ่งเกรงผู้นั้นจด
จำซุ่มเสียงของมันเป็นออก จงใจคัดสำเนียงผิดแผกจากเดิม

หากเป็นเช่นนั้น ฝ่ายตรงข้ามคงต้องเป็นผู้รู้จักคุ้นเคยผู้หนึ่ง

คังนั้นเป๊ะเหียนแซนกลงใจไปเยือนคนผู้หนึ่ง

.....

ผู้ที่เป๊ะเหียนแซนเดินทางไปเยือนคือ มือกระบี่เหินประเปรียวเชิงขุนช้าง

ที่ลานศึกจัดตั้งเก้าอี้ให้ชื่อ (เก้าอี้ที่มีที่ท้าวแขนพร้อมพนักพิง)
ตัวหนึ่ง

ที่ด้านข้างจัดตั้งม้านั่งสองตัว

หน้าเก้าอี้มีเตาเล็กๆ ข้างเตามีโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง บนโต๊ะเตี้ยจัดวาง
ป้านน้ำชาถ้วยชา และผลไม้ทั้งหลายจาน

มือกระบี่เหินประเปรียวเอนกายบนเก้าอี้ให้ชื่ออย่างเกียจคร้าน

นักปู้ทั้งสองนั่งบนม้านั่งข้างกาย คนหนึ่งอ่านหนังสือ อีกคนหนึ่ง

กำลังเซ็ดถูกระบี่

คราวครั้งนี้เป๊ะเทียนแซยั้งคงพลิกข้ามกำแพงตึกเข้ามา

แต่ครั้งนี้ทั้งคู่ทั้งสองไม่ได้ใช้กระบี่จ่อคุกคามเขา

เป๊ะเทียนแซยั้งพลางเดินเข้าหา ทักทายว่า

“กงจื้อเข้า”

มือกระบี่เหินประเปรียวค่อยๆ นั่งตัวตรง กล่าวว่า

“เชิญนั่ง”

เป๊ะเทียนแซยั้งรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง

ทั้งนี้เพราะเขาดูออกว่า ผู้คลุมหน้าชุดดำเมื่อคืนมิใช่มือกระบี่เหิน
ประเปรียว

มือกระบี่เหินประเปรียวเพียงรอกคอยอย่างสงบ ไม่ได้เร่งรัดให้เป๊ะ-
เทียนแซยั้งบอกเจตนาการมา

นี่เป็นส่วนดีของมือกระบี่เหินประเปรียว

มันไม่คล้ายกับนักศึกษาปวยที่แฝงกลิ่นอายปีศาจ แต่ไม่คล้ายสาม-
ฝ่ามือเหล็กที่หยาบกร้านไร้การศึกษา ยังไม่คล้ายเม่งเซี่ยนน้อยที่คอยเสแสร้ง
แก้งัดดัด เพียรประพาดคิดว่าเป็นกงจื้อตระกูลใหญ่

มือกระบี่เหินประเปรียวสำรวจไม่ล้าพอง ใจกว้างไม่อวดโอ่ ทำตัว
ตามสบายไม่คร่ำคริ

เป๊ะเทียนแซยั้งผิดหวังอยู่บ้าง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องทดลองดู
สักครา

เขากระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคิดเรียนถามว่า คำสัญญาที่กงจื้อให้ไว้เมื่อครั้งก่อน ใช่มั้ย

ผลหรือไม่?”

“แป๊ะเหียบหมายความว่า...”

“ได้เงินรางวัลล่อใจ มีคนขันอาสา หากคำสัญญาของกงจื้อเมื่อ
ครั้งก่อนมิใช่วาจาล้อเล่น ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดขอรับเงินรางวัลจากกงจื้อ”

ครั้งก่อนมือกระบี่เหินประเปรียวบอกว่า มันมีความสนใจในตัว
กุหลาบคำสิงห์นั้นก็ หากแป๊ะเหียบแซะเสาะพบร่องรอยของนาง มันยินดีจ่าย
ให้ตามพันคำลึง

มือกระบี่เหินประเปรียวพลันตากระจางวูบ กล่าวว่า

“ท่านเสาะพบที่พักพิงของสตรีนางนั้นแล้ว?”

“ถูกแล้ว”

เขามองดูกงจื้อเหินประเปรียวอย่างขมขื่น ในใจกลับตื่นตื้นตึง
เกรียด

ขอเพียงกงจื้อเหินประเปรียวสั่นศีรษะ แผนการที่เขาวางไว้ก็จะ
สลายเป็นอากาศธาตุ

มือกระบี่เหินประเปรียวไม่ได้สั่นศีรษะ หากแต่เพ่งตาถามว่า

“อยู่ที่ใด?”

แป๊ะเหียบแซะขมโดยไม่ตอบคำ

นี่เป็นมารยาทประการหนึ่ง

เขายินดีให้เวลาฝ่ายตรงข้ามใคร่ครวญว่า ในเวลาเช่นนี้สมควร
ถามคำถามเช่นนี้หรือไม่

มือกระบี่เหินประเปรียวกลอกตาตลบหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อย
แสดงว่าล่วงรู้สาเหตุที่แป๊ะเหียบแซะไม่ตอบคำแล้ว

มันเหลียวหน้าไปยังนักบุญที่กำลังดูหนังสือนั้น ถามว่า

“พวกเราใช้มีตัวแลกเงินของร้านแลกเงินได้ทั้งที่เมืองหลวงประจำ
มณฑลหรือไม่?”

นักบุญนั้นกล่าวอย่างล่งเลว่า

“กงจื้อไยต้อง...”

มือกระบี่เห็นประเปรียวกระบี่แอมเบาๆ ตัดบทของมันว่า

“ไยต้องอะไร?”

แป๊ะเทียนแซกก็ฉุกใจคิด นักบุญนั้นใช้คิดบอกว่า “กงจื้อไยต้องจับ
จ่ายเงินโดยใช่เหตุ พวกเรามีใช้คิดแต่ละต้องมกแซแซแล้วหรือ?”

มกแซแซนั้นเป็นรูปผางามของเมืองเจ็ดดาว ผู้ที่คิดแต่ละต้องนาง
ไม่เพียงดาบปลิดวิญญาณที่หาชีวิตไม่เพียงคนเดียว

นักบุญนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป รับอัมประจบกล่าวว่า

“ผู้ดำด้อย...หมายความว่า กงจื้อไยต้องใช้ตัวแลกเงินของร้านแลก
เงินได้ทั้ง ตัวแลกเงินของร้านเทียนเฮงเล่า มิใช่ใช้ได้หรือ?”

คนผู้นี้กลับมีไหวพริบดียิ่ง สีน้ามือกระบี่เห็นประเปรียวค่อย
ผ่อนคลาย ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ใช้ได้เช่นกัน”

นักบุญนั้นไม่กล้ากล่าวอะไร ล้วงตัวแลกเงินจากอกเสื้ออีกหนึ่ง
นับตัวแลกเงินสามฉบับวางลงบนโต๊ะเตี้ย

มือกระบี่เห็นประเปรียวชี้มือไป กล่าวว่า

“แป๊ะเสียดรจนับจำนวนดูก่อน”

แป๊ะเทียนแซกถามว่า

“เป็นจำนวนเท่าใด?”

“สามพันตำลึง ไม่ได้หรือ?”

“กองจ้อหากไม่ตำลึง ข้าพเจ้ายังมีข้อข้องเล็กน้อยประการหนึ่ง”

“อ้อ?”

น้ำเสียงแสดงว่าไม่พอใจอยู่บ้าง

แป๊ะเทียนแซกล่าวอย่างแค้นซ้ำว่า

“ครอบครัวที่ให้ที่พักพิงแก่กุหลาบคำมิใช่ชาวพุทธจักร หวังว่าตอนที่กองจ้อเคลื่อนไหว โปรดยังมีอไฉ่ไมตรี อย่าได้ลามถึงคนไร้ความผิด”

มือกระบี่เหินประเปรียวส่งเสียงดังอ้อกล่าว่า

“ประการนี้แป๊ะเฮียววางใจได้อย่างเต็มที่”

แป๊ะเทียนแซกคอบก้มเอวลงเก็บตัวแลกเงินเหล่านั้นขึ้น ฉวยโอกาสที่ก้มกายกล่าวเบาๆ ว่า

“คนซ่อนตัวอยู่ในบ้านของเฮี้ยตัวลัวจ้อที่ด้านตรงข้าม”

“บ้านตระกูลเฮี้ยที่ด้านตรงข้าม?”

“ถูกแล้ว หากเดินจากที่นี่ไป อย่างมากห้าสิบก้าว”

มือกระบี่เหินประเปรียวพอฟัง ยังไม่เป็นอย่างไร นักปู้ทั้งสองอดมีสีหน้าขุ่นข้องมิได้

ระยะเพียงห้าสิบก้าว ต้องจ่ายสามพันตำลึง แต่ละก้าวมีค่าถึงหกสิบตำลึง

พวกมันทั้งไม่หูหนวกและไม่ตาบอด ไฉนไม่พบเห็นความลับนี้?

แป๊ะเทียนแซกขมพลาংกล่าวอีกว่า

“กงจ้อทางที่ดีเลือกลงมือตอนเริ่มการชุมนุมวิจารณ์คาบ ตอนนั้น
ภายในเมืองไร้ผู้คน รับรองประสบผลได้โดยง่าย”

.....

มังกรตาเดียวฮ่อฮังยืนอยู่ใต้ต้นหลิวฮ้อยริมแม่น้ำ
กิ่งหลิวเหี่ยวเฉาโรยรา คนอดโรยยิ่งกว่า
สาขน้ำไหลเอื่อยอิ่ง ทั้งไม่หยุดชะงัก และไม่ไหลย้อนกลับ
ไหลหลังสู่ทิศทางใด?
คนผู้หนึ่งเดินเลียบบแม่น้ำมาอย่างแซ่ซซ่า
มังกรตาเดียวหันกายไป มองดูคนผู้นั้น
มันไม่รู้จักคนผู้นั้น และไม่ต้องการรู้จัก
ขามนี้มันไม่กังวลสนใจทุกเรื่องราว หากคนผู้นี้มาหา มันยินดี

ต้อนรับ

คันไม้เล็กๆ ที่ริมแม่น้ำ ถูกมันฟันหักไปหลายต้น มันหวังว่าฝ่ามือ
คู่นี้มีโอกาสฟันใส่ล่าถอยคนผู้หนึ่ง
อาจบางทีตอนนี้มีโอกาสแล้ว
แต่คนผู้นั้นชะงักเท้าแต่ไกล สองสามวา ลคมือทั้งสองน้อมเอวลง
เรียกอย่างนอบน้อมว่า

“ฮ่อตัวเอี้ย (นายใหญ่แซ่ฮ่อ) สบาย”

มังกรตาเดียวดลึงมองคนผู้นั้น กล่าวเสียงเป็นชาว

“สหายเป็นใคร?”

“ผู้ต่ำด้อยฮังสี่”

“เจ้ามีเรื่องมาหาเรา?”

อั้งสี่เดินออกไปหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ ว่า

“ผู้ต่ำต้อยมาขอรับเงินรางวัลจากฮ้อตัวเอี้ย”

“รับเงินรางวัลอันใด?”

“ฮ้อตัวเอี้ยสมควรเข้าใจดี”

ตาข้างเดียวของมังกรดาเดี๋ยวพลันเบิกโปนขึ้นกว่าเดิมเท่าตัว คล้ายกับจะกลืนกินอั้งสี่ลงไป กล่าวว่

“เจ้าพบเห็นสตรีโสโครกของเรานั้นแล้ว?”

“ผู้ต่ำต้อยแม้ไม่เห็นกับตา แต่ข่าวคราวเชื่อถือได้อย่างเต็มเปี่ยม”

มังกรดาเดี๋ยวขบเขี้ยวเกี้ยวพินดังกรือคๆ ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ตกลง เจ้าบอกร่องรอยของสตรีโสโครกนั้น ตัวเอี้ยจะให้รางวัล”

อั้งสี่น้อมกายลง กล่าวราวทางตำราว่า

“ผู้ต่ำต้อยเปิดร้านรถเล็กๆ ที่หัวเมือง หลายเดือนนี้การค้าไม่ดี บุตรภรรยาต้อง...”

มังกรดาเดี๋ยวล้วงแผ่นทองจากอกเสื้อสองแผ่นโยนให้ ตัดบทว่า

“อย่าได้พำไรสำระ”

อั้งสี่ยินดียิ่ง รีบเก็บแผ่นทองสองแผ่นนั้นขึ้นเดินออกไปอีกสองก้าว ลดขุ่มเสียวแผ่วเบาลงกล่าวว่า

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้ เมื่อครู่มีคนสั่งจอร์รถม้าของผู้ต่ำต้อยคันหนึ่ง ให้ผู้ต่ำต้อยขับไปรอที่ใต้ต้นจามจุรีในยามเที่ยง พร้อมกับสั่งผู้ต่ำต้อยปล่อย ม่านประตुरถลง จัดเตรียมผ้าห่มสักสองผืน บอกว่าต้องการบรรทุกสมาชิกในครอบครัว...”

“เจ้าทราบได้อย่างไรว่า สมาชิกในครอบครัวของผู้นั้นเป็นสตรีโสโครกของเรา?”

“นี่เป็นการคาดเดาของผู้ต่ำต้อย ทั้งนี้เพราะเจ้าผู้นั้นดูไปไม่ใช่ตัวดี หากสมาชิกในครอบครัวนั้นเป็นสตรีของมันเอง ไม่ต้องลับๆ ล่อๆ ปานนั้น”

มังกรดาเดียวผงกศีรษะรับ คาข้างเดียวคล้ายกับจะมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา กล่าวว่า

“คนผู้นั้นมีสารรูปอย่างไร?”

“เป็นกนผอมสูง มาตราว่าแฝงกลิ่นอายชั่วร้ายอยู่ข้าง ทำทางยังไม่เลว”

มังกรดาเดียวกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“สตรีโสโครก นางแพศยาราคะ เราทราบแต่แรกว่าเจ้ามิใช่ตัวดี”

เมื่อทราบแต่แรกว่ามิใช่ตัวดี โฉนดบแต่่งมาเป็นภรรยา?

อั้งสี่กระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“หากส่อตัวเอี้ยไม่มีคำสั่งอื่นอีก...”

มังกรดาเดียวโบกมือกล่าวว่า

“เจ้าไปเถอะ ปิดปากให้สนิท หากข่าวคราวแผ่ซัด เราตัวเอี้ยยังจะให้รางวัลอย่างงาม”

อั้งสี่น้อมกายรับคำ

.....

ภายในห้องอบอุ่นราวกับอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ

ซึ่งความจริง ห้องหลังนี้ไม่เลิศจน ถึงกับทรุดโทรมยิ่ง ทรุดโทรมจน
ไม่คล้ายเป็นที่อยู่ของผู้คน

เครื่องเรือนภายในห้องมีเพียงสามสิ่ง ประกอบด้วยเตียงไม้เตียง
หนึ่ง โต๊ะหนังสือชำรุดตัวหนึ่ง ถังปัสสาวะเก่าใบหนึ่ง

บนผนังปูนจะเป็นช่อง คังไม้ท่อนสองซี่ บนไม้ท่อนปิดกระดาน
เนื้อไม้ไผ่ชั้นหนึ่ง ถือว่าเป็นหน้าต่าง

หน้าต่างกระดานกลับกลายเป็นสีเทาหม่นแล้ว

แสงแดดสาดลอดหน้าต่างกระดานเข้ามา ทำให้ข้าวของทุกชิ้นภายใน
ห้อง ดูไปคล้ายปกคลุมด้วยผงปูนชั้นหนึ่ง

ผนังปูนกระดำกระด่าง หยากไยใยแมงมุมเกาะอยู่ทุกแห่งหน

บนเตียงไม้ปูไว้ด้วยฟางข้าวที่ขึ้นราชั้นหนึ่ง บนฟางข้าวมีเสื้อขาด
ผืนหนึ่ง เนื้อเสื้อเป็นผ้าห่มนวมเก่าคร่ำคร่าจนจำแนกสีสันทันไม่ออกสองผืน

บนผ้าห่มนวมเก่าคร่ำคร่านอนไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

เป็นสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่ไม่ว่ายามหลับหรือตื่น สามารถสั่นไหวจิตใจของบุรุษนาง
หนึ่ง

นี่คล้ายกับในหุบเขาหิมะที่เหน็บหนาวกันดาร งอกเงยด้วยดอกท้อ
ที่งามเฉิดฉาย เนื่องด้วยภายในห้องเพิ่มสตรีเช่นนี้นางหนึ่ง ห้องหับที่ทรุด
โทรมดูไปจึงผิดแผกแตกต่าง

สตรีมักสามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง

ทำให้สิ่งที่ทรุดโทรมเปลี่ยนเป็นสวยงาม หรือทำให้สิ่งสวยงาม
กลายเป็นทรุดโทรม

นางหลับไหลไปครู่ใหญ่แล้ว

นางเพิ่งเข้านอนเมื่อตอนฟ้าสว่าง

นางพอหลับไหล อย่างน้อยต้องหลับไหลจนอาทิตย์บ่ายคล้อย
ค่อยคืนขึ้นมา

เมื่อคืนนางเหน็ดเหนื่อยไปแล้ว

บุรุษในตอนนั้นแม้ไม่แข็งแรงเท่ามังกรดาเดียว แต่บุรุษผู้นี้มีลักษณะ
พิเศษชนิดหนึ่ง ทำให้นางได้รับความสุขสมที่แปลกใหม่ทุกครั้ง

นั่นเป็นสิ่งที่มังกรดาเดียวทำไม่ได้

มังกรดาเดียวหยาบคายเกินไป

นางชมชอบความรุนแรง แต่ไม่ชมชอบความหยาบคายรุนแรงเช่น
มังกรดาเดียว

ทั้งนี้เพราะมังกรดาเดียวมักหยาบคายรุนแรงโดยไม่เลือกเวลา
ทุกครั้งที่นางอยู่ร่วมกับมังกรดาเดียว คล้ายต้องขบگرامกล้ำกลืนรับลมฝน
ที่โหมกระหน่ำ

ตอนแรกเริ่มนางรู้สึกเร้าใจยิ่ง

นี้อาจบางที่เป็นสาเหตุที่นางยินยอมแต่งงานอยู่กินกับมังกรดาเดียว
แต่เวลาพอนานเข้า ก็ไร้รสชาติแล้ว

มังกรดาเดียวใช้ยุทธวิธีเจาะทะลวงตรงตลอดกาล ตอนเริ่มต้น
คล้ายพยัคฆ์ หลังจากเสร็จสิ้นคล้ายสุกร คล้ายไม่รู้จักค่อยๆ ขบเคี้ยว
จำแนกรสชาติ

บุคคลประเภทนี้เวลารับประทาน คล้ายเพียงเพื่อบำรุงกระเพาะ
ของมันเท่านั้น

ยามหัวโหลยยกขาเข้าขึ้น พุ้ยเป็นการใหญ่ พออ้อมหน้าก็วาง
ตะเกียบ ผลักขาเข้าออก ยกมือเช็ดปากผลจากไป

ไม่มีสตรีใดที่ชมชอบบุรุษที่เพียงนึกถึงแต่กระเพาะตัวเอง
ต่อให้ชมชอบก็ไม่ยืนยาว

พร้อมกับนั้นฤทธิ์หึงหวงของมังกรดำเดียว ก็ทำให้บางหนแทบไม่ได้
บางครั้งสตรีชมชอบให้บุรุษหึงหวงในตัวเอง แต่ไม่ยอมถึงอัน
แต่งงาน มิใช่หมายถึงหลังแต่งงาน พร้อมกับนั้นไม่อาจเก็บเสียไป

หากว่าหึงหวงอยู่บ้าง แสดงว่าเขารักนาง หากรุนแรงจนฉีกขาด
ไป ความหมายจะเปลี่ยนไป แสดงว่าเขาไม่ไว้วางใจนาง ขณะเดียวกัน
แสดงว่า เขาไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง

แต่ความลำบากยากแค้นทั้งหลายล้วนผ่านพ้น ตอนนั้นนางสาพบ
บุรุษที่นึกฝันไว้แล้ว

เมื่อมีบุรุษผู้นี้ นางสามารถปลิดตัวจากกลบเกลื่อนนั้น เสพรับความ
สุขที่คล้ายละอองฝนโปรยลมอบอุ่นจากบุรุษผู้นี้ตลอดกาล

ตอนนี้นางเพียงอดทนและรอคอย

อดทนต่อชีวิตความเป็นอยู่เฉพาะหน้า รอคอยการชุมนุมวิจาร์ณ
คาบสิ้นสุดลง

จากนั้นนางสามารถพหุพความสุขและความร่ำรวย ติดตามบุรุษผู้นี้
ไปไกลแสนไกล

ใบหน้าทั้งงดงามของนาง ปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้น เผยยิ้มทีละ
น้อย แสดงว่านางอยู่ในห้วงความฝันอันหวานชื่น

น่าเสียดายที่ฝันดีมักคืนเร็วเป็นพิเศษ

กุหลาบคำสิงห์เกิดตื่นแล้ว ถูกเสียงหลักเปิดประตูห้องปลุกตื่นขึ้นมา
นางพลิกตัวคราหนึ่ง เปิดเปลือกตาช้าๆ ใบหน้ายังประดับด้วย
รอยยิ้มอย่างเกียจคร้าน

ทั้งนี้เพราะนางทราบว่ามีมาเป็นใคร
เกียจคร้านจ้อสามพ่อลูกสะใภ้จะไม่บุกรุกเข้ามายังห้องหลังนี้
ผู้ที่ผลัดประตูเข้ามาโดยไม่ได้อธิบาย มีเพียงคนเดียว
เป็นบุรุษที่เมื่อรู้บางยังเดินถึง
แต่บางพ่อเห็นชัดเจนว่า ผู้มาเป็นแค่ใบหน้าที่แปลกหน้า ต้องตะลึง
ลานกับที่

คนผู้นั้นเดินช้าๆ ถึงหน้าเตียง บนใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม
น้อยๆ กล้าขโมยมือกุสลดจิตคิดร้าย

ซึ่งบุรุษก็ผลัดลุกขึ้นนั่ง ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดเผือด กล่าวอย่าง
ขลาดเขลาว่า

“ท่าน...ท่าน...”

คนผู้แนบชิดพลางกล่าวว่า

“เมียจ้อ (ถ้าเรียกสตรีสาว) วางใจ พวกเราไม่ได้มาด้วยเรื่อง
ร้าย ขอเพียงเมียจ้อไม่รำรัง เรารับรองว่าไม่มีปัญหาอันใด”

ซึ่งบุรุษก็ดึงผ้าห่มขึ้นมาปกปิดกาย กล่าวว่า

“ท่านหลีกไป เราไม่รู้จักท่าน”

“เมียจ้อไม่รู้จักรา หากเป็นไรไม่ ขอเพียงท่านรู้จักง้อพวกเรา
ก็ใช้ได้แล้ว”

“ง้อจ้อ?”

คนผู้นั้นเบี่ยงตัวเล็กน้อย ปรากฏผู้คนที่อีกคนหนึ่งเดินเข้าห้องอย่าง
ซุ่มซำ

ซึ่งนั่นก็ซ่อนดาขึ้น ต้องร้องโพล่งว่า

“เซียง...เซียงซุนกงจ้อ (คุณชายแซ่เซียงซุน) ?”

ผู้มาน้อมกายรับคำ มันคือมือกระบี่เหินประเปรียว ที่สับเสาะมา
ตามคำชี้แนะของเป๊าะเทียนแซเอง

สีหน้าที่แตกตื่นลนลานของซึ่งนั่นก็ค่อยเสื่อมคลาย ปรากฏสีแดง
ชานขึ้นแทนที่ ตะกุกตะกักว่า

“กงจ้อ กงจ้อ...”

นางมิใช่สตรีที่ไม่เคยผ่านโลกมา และมิใช่ไม่รู้จักเจรจา เพียงแต่
ในสภาพเช่นนี้ ยากที่จะนึกหาคำพูดอันเหมาะสมจริงๆ

มือกระบี่เหินประเปรียวน้อมกายอีกครากล่าวว่า

“ข้าพเจ้านิยมเลื่อมใสในตัวเนียจ้อมานาน เพียงแค่ที่ไม่มีวาสนา
ใกล้ชิด หากเนียจ้อไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ข้าพเจ้ายินดีสยบอยู่ได้ชายกระ-
โปรงตลอดไป”

ซึ่งนั่นก็หน้าแดงเข้มกว่าเดิม คิดกล้าวอยู่หลายครา แต่แล้วกลับ
กลืนไว้

นางสามารถกล่าวอย่างไรได้?

เจตนาการมาของมือกระบี่เหินประเปรียว อยู่ในความคาดหมาย
ของนางตั้งแต่แรก ด้วยชาติตระกูลของคนผู้นี้ ไม่ถือเป็นการลดศักดิ์ศรี
ของนาง แต่ว่า...

ขามันปรากฏชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งเดินเข้ามา ในมือกลับถือกระบี่-

สอบป่านใบหนึ่ง

มือกระบี่เห็นประเปรียวกล่าวอย่างเสียใจอยู่บ้างว่า

“ข้าพเจ้าจัดเตรียมรถม้าอยู่ที่นอกเมือง เพื่อหลีกเลี่ยงหูดา
ผู้คน ก่อนออกจากเมือง ขอให้เนี่ยจ้อทนลำบากสักครา”

ซึ่งขุนก็พอฟัง ข่มทราบบ้างนางต้องถูกบรรจุอยู่ในกระสอบป่าน
แล้ว

.....

ผู้มาลี้วนจากไป ภายในห้องกลับคืนสู่ความสงบ

เอี้ยตัวลี้จ้อสามพ่อลูกสะไภ้ นั่งเซื่องซึมเซาราวรูปปั้น

โรคเก่าของเอี้ยตัวลี้จ้อ คล้ายถูกข่มขู่จนทุเลาหายดี มิเพียงปฏิบัติ
ตามคำสั่งของผู้มา ไม่ส่งเสียงร่ำร้อง ถึงกับไม่ไ้อแม้สักครั้งเดียว

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เอี้ยเซียวซ้อพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะออกไปดู”

เอี้ยตัวลี้จ้อกล่าวว่า

“ไม่ต้องดู คนจากไปไกลแล้ว”

กล่าวจบ พลันส่งเสียงไ้ออย่างรุนแรง

เอี้ยเซียวซ้อล้งเลเล็กน้อยจึงกล่าว

“อย่างนั้นพวกเราขังนั่งทำอะไร?”

เอี้ยตัวลี้จ้อผงกศีรษะ ขึ้นมือควานหาหินเหล็กไฟ ตีหินเหล็กไฟ
ขึ้น แต่ไม่ได้ใช้จุดยา กลับส่งเชื้อไฟให้แก่บุตรสะไภ้

เอี้ยเซียวซ้อก็หาเศษกระดาษเก่าจากมุมห้อง รับเชื้อไฟมา จ่อจุดกับ
เศษกระดาษ ถือไปยังกองหญ้าแห้ง

พริบตานั่นกองหญ้าแห้งลุกไหม้ขึ้นมา เปลวไฟแลบเลียใส่ผนัง
ห้องโดยเร็ว

เอี้ยซังปายังนั่งอย่างแข็งข่มใจงม กล้ายไม่ทราบว่สตรีนางนี้กำลัง
ทำอะไร

ที่ชวนให้ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจก็ เอี้ยตัวลิวจ้อกลับไม่ขัดขวาง
พฤติกรรมที่คล้ายเสียดสีของบุตรสะใภ้

ควันไฟอบอวลไปทั่วห้องในบัดดล

เอี้ยตัวลิวจ้อส่งเสียงโอรุณแรงกว่าเดิม ทางหนึ่งโอด ทางหนึ่งพึมพำว่า

“อั้งสี่...เป็นตัวประหลาดจริงๆ ...”

เอี้ยเซียวซ้อก็กล่อยตามกงกง (พ่อผัว) ของนางว่า

“ถูกแล้ว เขากลับรับซื้อบ้านซ่อมชอนนี้ด้วยเงินหนึ่งร้อยตำลึง
ให้พวกเราโยกย้ายไปยังเมืองอึ้งฮวยตั้ง สดท้ายยังเปลี่ยนความตั้งใจ
บอกว่าเขาในห้องพอกจากไป ให้พวกเราจุดไฟเผาบ้าน แสร้งเป็นเกิดเพลิง
ไหม้”

เอี้ยตัวลิวจ้อผุดลุกขึ้น โบกมือกล่าวว่า

“อย่าได้กล่าวแล้ว เมื่อรับเงินผู้อื่น ต้องปฏิบัติตามคำสั่ง เราจะ
ดูแลแกล้ง เจ้าออกไปร้องบอกให้ผู้คนมาดับไฟเถอะ”

.....

ควันดำสายหนึ่งพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า บนลานกว้างเจ็ดดาว
บังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจว่าตามไร้ไมตรี
เจียวชู้กล่าวว่ากระไรอีก

“โอ เกิดเพลิงไหม้”

“รีบไปดับไฟ”

พร้อมกันนั้นภายในเมืองบังเกิดเสียงม้าล่อดังขึ้น

คลื่นมนุษย์หนุนเนื่องไปยังต้นเพลิง ส่งเสียงร่ำร้องวุ่นวายตลอด
ทางว่า

“บ้านหลังใดเกิดเพลิงไหม้?”

“คล้ายเป็นบ้านของเอี้ยตัวลัวจ้อ”

สื่อปลุกหมณ์เทียนชวก็ปะปนอยู่ในกลุ่มคน

ชนชั้นสื่อปลุกหมณ์ถนัดในการวางเพลิง ขามนี้เกิดเหตุเพลิง
ไหม้ ย่อมไม่สะกิดความสนใจของพวกมัน เพียงคิดตามมาชมดูความ
สนุกสนานเท่านั้น

แต่รอจนผู้คนร้องบอกสถานที่ที่เกิดเพลิงไหม้ สภาพก็แปรเปลี่ยนไป

ชาวนครจรจัดเขี้ยวผู้หนึ่งเบียดฝากลุ่มคนเข้ามา ไม่ทราบกล่าวกับ
คนใจดำที่เป็นพี่ใหญ่ของสื่อปลุกหมณ์ว่าอย่างไร คนใจดำพลันหน้าแปร
เปลี่ยนไป หันไปกระซิบบอกต่อสามสื่อปลุกหมณ์ที่หลงเหลือ ทั้งสี่เร่งฝีเท้า
วิ่งนำหน้าไปยังต้นเพลิง

ยังดีที่บ้านหอมช่อของเอี้ยตัวลัวจ้ออยู่ที่ท้ายตรอก อักก็โผล่มาถึง
บ้านใกล้เรือนเคียง

แต่บ้านหอมช่อของเอี้ยตัวลัวจ้อทั้งสองหลัง นับว่าจบสิ้นแล้ว

ทุกคนไม่อาจช่วยเหลือได้ เพียงแต่สิ้นศรัทธาทอดถอนใจ

เอี้ยช่งปากำเอี้ยเขี้ยวช้อถูกอั้งสี่ช้อฉุดลากไปแล้ว คงเหลือแต่เอี้ย
ตัวลัวจ้อร้องคร่ำครวญอยู่หน้ากองไฟ

คนใจดำปราชดาบอกใบ้ต่อผู้กลับกลอกแวนหนึ่ง กล่าวว่า

“ผู้เฒ่าท่านนี้น่าเวทนามาก เล่ายี พวกเราเข้าไปปลอบโยนมัน”

ผู้กลับกลอกรับคำ ทั้งสองสะอึกเข้าไป แยกย้ายกันจุดคิงเอี้ยตัว ลัวจื่อไปยังพื้นที่ว่างริมแม่น้ำ

การร้องรำคร่ำครวญของเอี้ยตัวลัวจื่อ ความจริงเสแสร้งแกล้งดัดขึ้น ทางหนึ่งนึกใคร่ครวญว่า จะใช้จ่ายเงินหนึ่งร้อยตำลึงนั้นอย่างไร

มิกาดยามันปรากฏบุคคลร้ายสามคนสะอึกเข้ามาดูลากมันไป หนึ่งในสองกระซิบที่ข้างหูว่า

“เจ้ารับฟังให้ชัดเจน ตัวเอี้ยเพียงสอบถามเจ้าเรื่องหนึ่ง หากตอบตามความสัตย์ ตัวเอี้ยทั้งหลายจะให้รางวัล หากไม่ตอบตามความสัตย์ ตัวเอี้ยทั้งหลายจะส่งเจ้าไปพบกับยมบาล”

เอี้ยตัวลัวจื่อหอบหายใจ กล่าวว่า

“ทราบแล้ว...”

ผู้กลับกลอกกล่าวว่า

“รีบบอกต่อพวกเรา สตรีแซ่ชิงนั้นไปที่ใดแล้ว?”

เอี้ยตัวมั่วจื่อความจริงคิดกล่าวคำ “ไม่ทราบ” แต่แล้วใจสั่น สะท้าน เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“ถูก...กงจื่อท่านหนึ่ง...และจิ้งสือ (ผู้เข้มแข็ง) สองคน...นำพาจากไป”

ผู้กลับกลอกงงันวูบ คนใจดำตวาดคำทับว่า

“บอกกล่าวให้ชัดเจน เป็นกงจื่อเยี่ยงไร?”

เอี้ยตัวลัวจ้อทั้งโอทั้งหอบหายใจ กล่าวว่า
“เป็นคนที่สุภาพ...หน้าตา...หล่อเหลายิ่ง”

ผู้กลับกลอกตากระจ่างวูบ กล่าวว่า
“เป็นเชียงซุนกงจ้อ?”

เอี้ยตัวลัวจ้อรีบรับคำ คนใจดำซักถามว่า
“เจ้ายังได้อินพวกมันบอกว่าจะอะไร?”

“เราได้อินพวกมัน...คล้ายเอี้ยงถึงรดม้าคันหนึ่ง อื่นๆ ได้อินไม่ชัด
เจน...”

คนใจดำกลอกตาหลบหนึ่ง กล่าวว่า

“พวกเราแยกย้ายเป็นสองทางติดตามไป อาจยังทันทั่วทั้ง”

ผู้กลับกลอกกล่าวว่า

“พวกเราจะให้รางวัลแก่ผู้นี้หรือไม่?”

คนใจดำเสยยิ้ม เลื่อนมือไปยังหว่างเอว ขณะจะชักมีดสั้นออกมา
ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนวิ่งปราดมา ร้องดังๆ ว่า

“เอี้ยตัวลัวจ้อ บ้านถูกเผาผลาญ พวกเราจะหาทางช่วยเหลือ
อย่าได้ลิดสั้นไป”

คนใจดำชะงักงันวูบ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“ตัวเอี้ยทั้งหลายจะให้รางวัลท่าน จดจำไว้ ห้ามมิให้แพร่ง-
พรายออกไปแม้สักคำเดียว”

กล่าวพลางขัดเงินแท่งหนึ่งไปในมือเอี้ยตัวลัวจ้อ คนที่ด้านหลัง
ก็เร่งรุดมาถึง กลับเป็นแป๊ะเทียนแซ

แป๊ะเทียนแซเห็นในมือเอี้ยตัวลัวจ้อมีเงินแท่งหนึ่ง ทราบว่าเป็นคน

ทั้งสองกำนัลให้ ริมประสานมือนกล่าวว่า

“ขอบคุณจึงสื่อทั้งสองช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรม”

คุณใจดำป็นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า

“น้ำใจเพียงเล็กน้อย ไม่นับเป็นอย่างไร?”

ไม่รอให้เป๊ะเทียนแซกล่าว่ากระไร หันไปชักชวนผู้กลับกลอก
ไปดื่มสุรา

.....

มือกระบี่เหินประเปรียวนำนักบู๊ทั้งสองเดินทาง
น้อยวกเข้าสู่ทางหลวง ก็พบเห็นควันดำที่พวยพุ่งจากภายใน
เมืองเช่นกัน

นักบู๊ที่แบกกระสอบป่าน อุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

“ภายในเมืองเกิดเพลิงไหม้แล้ว”

กงจ้อเหินประเปรียวมองดูควันดำนั้น พลันผงกศีรษะกล่าวว่า

“อ้อก็ครั้งนี้ลูกไหม้ได้เวลาพอดี”

นักบู๊อีกคนหนึ่งกลอกตาคลบหนึ่ง กล่าวอย่างได้คิดว่า

“เราเข้าใจแล้ว”

นักบู๊ที่แบกกระสอบป่านก็กล่าวว่า

“เราก็เข้าใจแล้ว กงจ้อหมายความว่า เมื่อเกิดเพลิงไหม้ ทั้งหมด
แบ่งแยกความสนใจออกไป ยามกะทันหันจะไม่มีใครติดตามร่องรอยของ
พวกเรา”

มือกระบี่เหินประเปรียวมองดูควันทั้งสองเวาหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ประเสริฐ ขอเพียงพวกเจ้ามีปัญหาความคิดรวดเร็วเช่นนี้อยู่เสมอ เราก็ไม่เป็นห่วงว่า ทรัพย์สินที่มีอยู่อย่างของเราจะไม่มีผู้ดูแลแล้ว”

นักบุญทั้งสองมีสีหน้ายินดี พวกเขามอบกอดกล่าวว่า

“ขอบคุณจงใจสนับสนุน”

มือกระบีเห็นประเปรียวบอกมือกล่าวว่า

“อย่าได้เสียเวลา พวกเราออกเดินทางเถอะ”

ทั้งสามเดินทางระยะทางหนึ่ง ก็พบเห็นรถม้าเก่าชำรุดคันหนึ่งจอดอยู่ใต้ต้นจามจุรีข้างทาง

อั้งสีบั้งสุบยาอยู่บนรถ

ใต้ต้นจามจุรียังผูกม้าอีกสองตัว กำลังก้มหัวเล็มหญ้าอย่างปลอด

โปร่ง

ม้าแก่ทั้งสามตัว รถเก่าคันหนึ่ง เป็นสมบัติที่มีอยู่ทั้งหมดของอั้งสีมือกระบีเห็นประเปรียวเดินเข้าไปถามว่า

“เจ้ารออยู่ที่นี้นานเท่าใดแล้ว?”

อั้งสีตอบว่า

“ครูหนึ่งแล้ว”

“มีคมพบเห็นเจ้าขับรถออกจากเมืองหรือไม่?”

“ไม่มี”

มือกระบีเห็นประเปรียวผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจ หันไปกล่าวกับนักบุญที่แบกกระสอบไปว่า

“เจ้ากับชิงโกวเนี่ยขึ้นรถออกเดินทางก่อน เรากับเล่าซุน (คน

แซ่ซุน) จะติดตามหลังไป ยามพลบค่ำพบกันที่เดิม”

นักปู้นั้นผงกศีรษะรับ เดินอ้อมไปยังหลังรถ

มือกระบี่เหินประเปรียวขณะจะติดตามนักปู้แซ่ซุนนั้นไปแก้บังเทียนม้า ในตัวรถด้านหลังพลันบังเกิดเสียงทืบนั่นๆ คล้ายกับนักปู้ นั้นไม่อาจทนแบกของสืบไป โยนกระสอบป่านข้ามหัวไหล่ทิ้งลงในรถก็ปาน

มือกระบี่เหินประเปรียวหน้าแปรเปลี่ยนไป ทวาดว่า

“เล่าไอ้ว ลงมือเบากว่านี้ได้หรือไม่?”

เล่าไอ้ว (คนแซ่ไอ้ว) ไม่ตอบคำ กลับบังเกิดเสียงปิดประตูรถดังมา มือกระบี่เหินประเปรียวมีโทสะกว่าเดิม หันไปกล่าวกับนักปู้แซ่ซุนว่า

“เข้าไปดูว่าเล่าไอ้วซุนข้องใจที่ใด?”

นักปู้แซ่ซุนเพิ่งขยับกาย แต่แล้วหยุดยั้งลง ทั้งนี้เพราะมันไม่ต้องไปชมดูแล้ว

ที่หลังรถม้าปรากฏเงาคนถลันรูป ชายฉกรรจ์หน้าตาบูดบึ้งอำมหิต ผู้หนึ่งเดินออกมา

มือกระบี่เหินประเปรียวกับนักปู้แซ่ซุนพอเห็นโฉมหน้าชายฉกรรจ์ผู้นี้ซัดตา ต้องสุดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ถอยกายไปหนึ่งก้าว

ชายฉกรรจ์ผู้นี้กลับเป็นมังกรดาเดี่ยวฮ่อฮ้าง

มังกรดาเดี่ยวสืบเท้าเข้ามาที่ละก้าว ดาข้างเดียวสาดประกายเจิดจ้า สยบขวัญ แค้นหัวร่อเฮอะเฮะ กล่าวว่า

“มือกระบี่เหินประเปรียวอันประเสริฐ เชิญซุนกงจ้ออันประเสริฐ”

นักปู้แซ่ซุนก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

“คนเสเพลแซ่เป๊ะมิใช่ตัวดีจริงๆ”

กล่าวพลางยื่นมือหมายชักกระบี่

มือกระบี่เหินประเปรียวยื่นมือขวางกั้นไว้ ค่อยหันไปกล่าวกับ
มังกรดาเดี่ยวว่า

“ท่านอนุญาตเราเชิงซุนฮั่งกล่าววาจาสักสองประโยคหรือไม่?”

มังกรดาเดี่ยวเพ่งตาจ้องจับบนใบหน้ามือกระบี่เหินประเปรียว
กล่าวว่า

“เป็นประโยคใด ท่านบอก”

“โปรดเชื่อว่าเราเชิงซุนฮั่งสำเร็จเรื่องราวโดยพึ่งพาผู้อื่น ผู้ที่
ล่อลวงภรรยาท่านหนีตามมาเป็นบุคคลอื่น”

“เป็นผู้ใด?”

“ประการนี้ท่านสามารถถามภรรยาท่าน และสามารถถามคน
เสเพลแซ่เป๊ะ”

“ท่านบอกว่าเป็นคนเสเพลแซ่เป๊ะกระทำเรื่องงามหน้านี้?”

มือกระบี่เหินประเปรียวพลันชี้มือไปยังอั้งสี่ กล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ท่านสามารถถามเจ้าผู้นี้ก่อน เราไม่ทราบที่ท่าน
จ่ายเงินให้แก่เจ้าผู้นี้ไปมากน้อยเท่าใด เพียงทราบว่าคนเสเพลแซ่เป๊ะ
หลอกต้มเงินจากเราไปสามพันตำลึง”

“ท่านหมายความว่า พวกมันเป็นพวกเดียวกัน?”

“น่าเสียดายที่เมื่อวานท่านไม่ได้ไปยังรังร้อน ไม่เช่นนั้นจะล่วงรู้
ความสัมพันธ์ระหว่างพวกมัน หากท่านล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่าง
พวกมัน จะพบว่าพวกเราล้วนหลงกลผู้อื่น”

972 ดาวฟ้า ผ่านรก เล่ม 4 (จบ)

อั้งสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ...

มือกระชับเพดาน

นี่หมายความว่ามันไม่พอ...

คิดฟาดไขหน้าทิ้งามสง่าของฝ่ายตรงข้ามให้แหลกและ...

ความเคียดแค้นในอกได้

มือกระบี่เหินประเปรียวก็ไม่ได้ชักกระบี่

ซุ่มเล็งทหารพันวัน หวังใช้ในฉับพลัน มันยังมีทหารให้ใช้สอย
ไม่ต้องรีบร้อนลงมือด้วยตัวเอง

มันรอจนมังกรดาเดี่ยวตะกุกทรงเลียบมาถึง ค่อยบิดตัวเล็กน้อย
คนคล้ายมัจฉาอันปราดเปรียว ถลันหลบไปด้านหลังนักปู้แซ่ซุน

มังกรดาเดี่ยวคำรามก้อง หันกายโถมใส่นักปู้แซ่ซุน

นักปู้แซ่ซุนควงกระบี่วูบ ไข่ออกด้วยท่ากิมโกยเต็มเท้า (ไก่ทอง
ผงกหัว) เห็นเงาเงินคล้ายม่านฟ้า กลีบลุมมังกรดาเดี่ยวอยู่ในประกายกระบี่
ผืนหนึ่ง

ตอนนี้ถึงเวลาลงทุนลงแรงของมันแล้ว

มือกระบี่เหินประเปรียวมีทรัพย์สินนับอนันต์ ไม่นำพาของวิเศษผู้
เผ่ามหาการุณย์อันใด มีความสนใจเพียงหนึ่งเดียว...เป็นสตรี

สตรีที่มีชื่อเสียงและทรงเสน่ห์ร้อนแรง

พวกมันมาขังเมืองจี๊ดดาว สตรีคนแรกที่พึงตาต้องใจคือนางคราญ-
สลาขวิญญานเอี้ยถี่ ภายหลังพบว่านางคราญสลาขวิญญานคบหามากเกินไป
ความเป็นมาไม่กระจ่าง ดังนั้นตัดทิ้งไป หันเหเป้าหมายมายังมกแซแซ

มกแซแซงามซึ่งบริสุทธิ์ ราวหยกที่ยังไม่ผ่านการเจียรไน ย่อมน่า-
รักกว่านางคราญสลาขวิญญานมากนัก

แต่นี้เป็นความเห็นของนักปู้ทั้งสอง มือกระบี่เหินประเปรียวเอง
ไม่กระดือหรือร้อนเท่าใด

ที่มันชอบชอบเป็นสตรีมีชื่อมากเสน่ห์ มีโชหึงสาววัยแรกรัก

พร้อมกับนั้นมันดูออกว่า ทารกหญิงนี้รักชอบเด็กดี มันทราบดีว่า หญิงสาวที่มีชายในดวงใจอยู่แล้ว ต่อให้ลูกคร่ำมา ก็ไม่มีความสุขอันใด ยามนั้น กุหลาบคำชิงนั้นก็มาถึงแล้ว

นี่เป็นโฉมสะคราญชั่วเมืองอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่ว่าด้านใดล้วนถูกรสนิยมของมัน

ดังนั้นมือกระบี่เหินประเปรียวตัดทิ้งสตรีทุกนาง เพียงต้องการ กุหลาบคำดอกนี้

เงื่อนไช้ที่มันรับปากนักปู้ทั้งสองนี้ หากสามารถได้ตัวสตรีนางนี้ จะแต่งตั้งคนทั้งสองเป็นจิ้งกั้วสือ (ผู้ดูแลทั้งหมด) ของหมู่ตึกอ้าเอียง

ทรัพย์สินของหมู่ตึกอ้าเอียง นอกจากที่นำอันกว้างไพศาลแล้ว ยังมีร้านเสบียงและร้านแลกเงิน ซึ่งกระจายอยู่บนเส้นทางสายกวนลกรวม สี่สิบหกแห่ง

หน้าที่ทำเงินมหาศาลเช่นนี้ ย่อมเป็นที่หมายปองของผู้คน ยามนี้นักปู้เซอิ๋วถูกลอบทำร้าย ขอเพียงกำจัดมังกรดาเดียวผู้นี้สำเร็จ ผลประโยชน์ทั้งหมดจะตกเป็นของมันแต่ผู้เดียว

นึกถึงตอนนี้ นักปู้เซ่ซุนกลับคึกคักขึ้นอีกใจ

มันกำเนิดจากสำนักฮั่วซั่ว ความสำเร็จในเชิงกระบี่ไม่ต่ำทราบดีอยู่แล้ว ยามนี้พอมีกำลังใจ ยิ่งร่ายรำใช้กระบี่ได้อย่างคล่องแคล่วกว่าเดิม

มังกรดาเดียวถูกเพลิงหิงหวงจู่โจมจิตใจ มีสภาพคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง แต่ที่เสียเปรียบคือไม่ทันชักอาวุธออกมา

หากทั้งสองฝ่ายมีพลังฝีมือคู่กันถึง ฝ่ายหนึ่งใช้อาวุธ ฝ่ายหนึ่งมือเปล่าหมดเปลือง ฝ่ายที่ใช้อาวุธย่อมมีเปรียบกว่าคนมือเปล่ามากนัก

ไม่ถึงสามกระบวนท่า ได้ยินเสียงควัก ไล่ล่าซ้ายของมังกรดาเดี่ยว
ถูกกรีดเป็นบาดแผลโลหิตสาขหนึ่ง

นักบู๊แซ่ซุนพอลงมือประสพผล ยิ่งก็กักกว่าเดิม ฉวยโอกาสที่มี
เปรียบจู่โจมโหมรุก

มือกระบี่เหินประเปรียวยินดียิ่ง คิดอ่านอยู่ในใจ

ขามนี้มันมีทางสองสายให้เลือกเฟ้น มันสามารถชักกระบี่กลุ่มจู่
โจม ปลิดชีวิตมังกรดาเดี่ยว และสามารถฉวยโอกาสที่มังกรดาเดี่ยวปลีก
ตัวไม่ได้ นำกุหลาบดำจากไปก่อน

มันตกลงใจเลือกทางสายที่สอง

ทั้งนี้เพราะมังกรดาเดี่ยวแม้ตกเป็นเบี้ยล่างชั่วคราว แต่ไม่ถึงกับ
พ่ายแพ้แน่นอน คนผู้นี้เป็นชายชาติวีรอันดุจัน บนเส้นทางกังหนำ หากมัน
สอดมือเข้าไปกลุ่มจู่โจม อาจสะกิดสันดานอันดุร้ายของมังกรดาเดี่ยวขึ้น
พานผลจากนักบู๊แซ่ซุน ขอเสี่ยงชีวิตกับมัน ไยมิใช่มีสภาพหยกศิลาล้วน
แหลกกลาญ

ดังนั้นมือกระบี่เหินประเปรียวเคลื่อนกายไปซ้ำๆ เคลื่อนเข้า
หารถม้า

อั้งสีหน้าแปรเปลี่ยนไป เมื่อครู่มันกล่าวคำ “เผด็จสาวทหญิงงาม”
มือกระบี่เหินประเปรียวให้คิดเข้ามาเรียนถามว่าจะ “เผด็จสาวท” อย่างไร
หรือไม่?

อั้งสีกำลังไม่ทราบสมควรเล่นละครสืบไป หรือหนีเอาตัวรอดแต่
เนิ่นๆ มือกระบี่เหินประเปรียวพลันชะงักเท้าแต่กลางคัน
ที่แท่นขามนั้น ปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งปราดมาจากทางเมืองเจ็ด-

ดาวจุเหินบิน

ผู้มาทั้งสองเป็นสองในสี่อัปลักษณ์เทียนชั่ว ที่แยกย้ายกันออก
เสาะหาคน ประกอบด้วยเล่าสี่ (คนที่สอง) ผู้กลับกลอก และคนที่
สี่เจ้าทวนทอง

มังกรดาเคียวกับนักบู๊แซ่ซุนต่อสู้จากทางหลวง จนถึงท้องไร่ข้าง
ทาง ล้วนไม่พบเห็นอาคันตุกะไม่รับเชิญทั้งสอง

ผู้กลับกลอกและเจ้าทวนทองพอเร่งรู้คิดถึง กวาดตามองแวบหนึ่ง
พากันระบายลมจากปากยาวๆ ออกมา

พวกมันนับว่ายังไม่มาสาย

เจ้าทวนทองกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว

“ที่นี่เกิดเรื่องใด?”

มือกระบี่เหินประเปรียวจดจำออกมา ผู้มาเป็นคนในสี่อัปลักษณ์
เทียนชั่ว มันกับสี่อัปลักษณ์เทียนชั่วไม่มีการคบหาอันใด ยังกริ่งเกรง
ว่าคนทั้งสองเป็นพวกเดียวกับมังกรดาเคียว พอฟังค่อยคลายใจลง

คนทั้งสองหากเป็นพวกเดียวกับมังกรดาเคียว ต้องไม่ถามไถ่เช่นนี้
เพื่อเป็นการหยั่งท่าทีของคนทั้งสอง มือกระบี่เหินประเปรียว
จึงมือไปยังมังกรดาเคียว ถามว่า

“ท่านทั้งสองรู้จักสหายท่านนั้นหรือไม่?”

เจ้าทวนทองสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่เคยพบเห็นมาก่อน”

มือกระบี่เหินประเปรียวอุกใจคิด สะอึกกาบไปหนึ่งก้าว กล่าว
เบาๆ ว่า

“คนที่ใช้กระบี่เป็นสหายของผู้น้อง ท่านทั้งสองหากยอมช่วยเหลือสักครั้ง ผู้น้องจะไม่ให้ท่านทั้งสองเหน็ดเหนื่อยสูญเปล่าแน่นอน”

เจ้าทวนทองหันไปทางผู้กลับกลอก กลายเป็นเชิงขอความเห็นชอบ ผู้กลับกลอกส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

“ช่วยเหลือย่อมได้...”

มันลากหางเสียงยาวเหยียด ไม่ได้กล่าวสับค่อ มีกระบี่เหินประเปรียวกลับเข้าใจจิตเจตนาของมัน ล้วงตัวแลกเงินจากอกเสื้อปีกหนึ่งยื่นส่งให้ กล่าวว่า

“น้ำใจเพียงเล็กน้อย ท่านทั้งสองโปรดรับไว้”

เจ้าทวนทองยื่นมือรับไว้ นับอย่างรวดเร็วที่ขยหนึ่ง

ผู้กลับกลอกถามว่า

“เป็นจำนวนเท่าใด?”

“สี่พันห้าร้อยตำลึง”

“อย่างนั้นคุณควรให้พวกเราขีดเส้นขีดสายแล้ว”

เจ้าทวนทองขันอาสาว่า

“มิต้องรบกวนอีกอ เราคณเดืขวก็พอ”

มันส่งตัวแลกเงินให้กับผู้กลับกลอก ทางหนึ่งล้วงลูกดอกเงินเล็กๆ ที่จัดทำเป็นพิเศษออกมาดอกหนึ่ง

มีกระบี่เหินประเปรียวยิ้มออกมากกล่าวว่า

“พี่ท่านซัดเพียงดอกเดียว ต้องเล็งเป้าหมายให้ดี”

เจ้าทวนทองยิ้มปวยก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่หอรก”

มันพอกล่าวจบ ก็ชักถูกดอกเงินนั้นออกจากมือ

ชักพุ่งใส่มือกระบี่เหินประเปรียว!

มือกระบี่เหินประเปรียวไม่ทันระวัง คิดถลันหลบก็ชักเข้าไปกัว
หนึ่ง ประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง ก็จมหายไปใ้นคอหอยของมัน

ผู้กลับกลอกตัวทำตะตามคิด มือกระบี่เหินประเปรียวกระทั่ง
แก่นเสียวยังไม่แก่นเสียวออกมา ร่างก็ลอยลี้วดูจาวาขาดป่าน ร่วงหล่นลง
ยังท้องไร

ตำแหน่งที่ซากศพมือกระบี่เหินประเปรียวร่วงหล่นลง พอดีห่าง
จากนักบุญแซ่ซุนไม่ไกล

นักบุญแซ่ซุนเห็นเช่นนั้นบังเกิดความประหวั่นลนลาน กระบี่ในมือ
คล้ายหนักอึ้งขึ้นอีกแปดสิบซั่ง

มังกรดาเดียวข่มไม่ละเว้นโอกาสอันดี ตัวทำตะเจียงๆ ออก
ก็เตะกระบี่ของนักบุญแซ่ซุนหลุดจากมือ มังกรดาเดียวโถมตามคิด กราด
ฟาดฝ่ามือลง

นักบุญแซ่ซุนโซซัดโซเซไปด้านหลัง กระอักโลหิตจากปาก ในที่สุด
ล้มลง

มังกรดาเดียวแม้ปลิดปลงศัตรูผู้หนึ่ง ตัวเองก็รับบาดเจ็บกระบี่
หลายแห่ง แทบกลับกลายเป็นมนุษย์โลหิตคนหนึ่ง

มันหอบหายใจ เดินขึ้นสู่ทางหลวง ประสานมือต่อผู้กลับกลอก
และเจ้าทวนทอง ถือเป็นการแสดงความขอบคุณ

เจ้าทวนทองยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้อเสียคงไม่รู้จักพวกเราทั้งสองกระบี่มัง?”

มังกรดาเดียวฮ่อฮังงงันวูบกกล่าวว่า

“ท่านทั้งสอง”

ผู้กลับกลอกสอดคำขึ้น

“พวกเราเป็นคนที่ไว้วางใจส่งมา”

มังกรดาเดียวฟังว่า คนทั้งสองเป็นบุคคลที่เม่งเซี่ยนยอไว้วางใจส่งมา
กล้ายตื่นตันใจยิ่ง ชั่วครู่ค่อยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดนับเป็นพวกเดียวกัน ผู้น้องไม่ต้องกล่าว
เกรงอกเกรงใจแล้ว”

ผู้กลับกลอกสำรวจมองมันเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

“อาการบาดเจ็บของฮ่อเฮีย คงไม่หนักหนากระมัง”

มังกรดาเดียวขบกรามกรอด เพลิงโทสะลุกฮือโหมอีกครั้ง แค้น
เสียงหนักๆ กล่าวว่า

“ท่านทั้งสองรออยู่ที่นี้สักครู่ ผู้น้องจะไปฉีกกระชากสตรีโสโครก
นั้น”

เจ้าทวนทองรีบกล่าวว่า

“เรื่องนี้พวกเราได้ยืนยันไว้วางใจเอ่ยถึงแล้ว ข้อสุหทัยอาจมีความ
กับแก่นจำเป็น ฮ่อเฮียไยต้องมีโทสะไป?”

มังกรดาเดียวกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ท่านทั้งสองยังไม่ทราบ สตรีโสโครกนี้มีนิสัยร้ายราคะ หากทิ้ง
นางไว้ ผู้น้องจะช้าเร็วต้องถูกนางก่อกวนจนคลั่งใจตายทั้งเป็น”

เจ้าทวนทองกับผู้กลับกลอกสบตากันวูบ ทราบว่าทัศนาก็ไม่
มีประโยชน์ ดังนั้นไม่กล่าวว่าอะไรอีก

มังกรดาเดียวหันกายเดินไปยังรถม้า เจ้าทวนทองพลันเดินออกไปหนึ่งก้าว ร้องว่า

“ข้อเสียช้าก่อน”

มังกรดาเดียวชะงักเท่า เหลียวหน้ามากล่าวว่า

“ท่านทั้งสอง...”

ซุ่มเสียงของมันพลันชะงักค้าง ขกสองมือกุมคอหอย งอตัวลงอย่างเข้มน้ำ

มันก็ถูกเจ้าทวนทองกำนัลลูกดอกเงินใส่ดอกหนึ่ง ตามชอกนิ้วปรากฏโลหิตไหลหลังออกมา ชั่วพริบตาที่ย่อมปกเสื้อแดงฉานไปทั้งแถบ เจ้าทวนทองเดินเข้าไปอีกหนึ่งก้าว ยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกเราเป็นคนที่ไว้วางใจส่งมาจริงๆ ส่งมาเพื่อปลิดชีวิตท่าน ตอนนี้ท่านสมควรตายตาหลับแล้วกระมัง?”

ในที่สุดมังกรดาเดียวล้มลง แต่ดาข้างเดียวกลับเบิกโปนกว่าเดิม มันไหนเลยตายตาหลับได้?

เม่งเซี่ยนน้อยโงัวใช้เป็นบุคคลที่มั่นคงพอเลื่อมใสที่สุด เม่งเซี่ยนน้อยก็ยึดถือมันเป็นคนสนิท ยามนี้เม่งเซี่ยนน้อยกลับใช้คนแบดกลหน้าสองคนมาลอบทำร้ายมัน ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?

หากมันคิดตามได้ เจ้าทวนทองไม่แน่ว่าจะบอกไข่ต่อมัน

แต่ตอนนี้ขอให้เจ้าทวนทองคิดบอกต่อมันว่าเป็นเพราะเหตุใด มันก็ไม่ได้ยินแล้ว

อั้งสี่ถูกเข้าบนรถอีกครา กล่าวเสียงสั้นระรัวว่า

“ผู้กล้าทั้งสองโปรดไว้ชีวิต”

ผู้กลับกลอกอ้อมพลาถกล่าวว่า

“ต้องการชีวิตเจ้าหรือ เจ้าผู้นี้กลับรู้จักยกฐานะตัวเองนัก”

เจ้าทวนทองควาดสาทิบว่า

“รีบลุกขึ้นมาขับรถออกเดินทาง”

.....

เม่งเซี่ยนน้อยໄວ້ว้ารับฟังคำรายงานจากชายฉกรรจ์ชุด
เขียวจนจบ คิ้วทั้งคู่อดขมวดมุ่นมิได้

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวนั้นกล่าวอย่างไม่สบายใจว่า

“กองโจรไหนเห็นว้า สือปลักขณ็เทียนชั่วกระทำอันใดไม่ถูกต้องหรือ
ไม่ว้า?”

เม่งเซี่ยนน้อยถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“เรื่องนี้พวกมันจัดการได้ดียิ่ง น่าเสียดายที่ยังละเลยข้อปลีกย่อย
ประการหนึ่ง”

“ข้อปลีกย่อยอันใด?”

“พวกมันไม่สมควรปลดปล่อยคนขับรถอั้งสี่ เจ้าผู้้นั้นทราบเรื่อง
เกินไปแล้ว”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวนั้นงงงันวูบ ค่อยกระทืบเท้ากล่าวว่า

“ใช่แล้ว พวกมันเลอะเลือนงมงายจริงๆ ”

เม่งเซี่ยนน้อยขม้อย่างเฉื่อยชา กล่าวว่า

“แต่นี้ไม่เป็นไร เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ต่อให้คิดปิดบังกัน ก็ปิดบังไม่ได้
ดีที่การชุมนุมวิจารณ์ดาบจะยุติลงในวันมะรืน เหล่าสหยาบที่มีชื่อใน

ทำเนียบปี่สาจ อย่างมากมีชีวิตอีกไม่กี่วันเท่านั้น”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวหน้านักลอกตาคลบหนึ่งแล้วกล่าว

“ซึ่งโกวเนี้ยกล้ายได้รับความตระหนกไม่น้อย กงจื่อไจจะรุดไปปลอบขวัญนางหรือไม่?”

“เรายังต้องเตรียมการอีกหลายประการ เจ้าไปบอกต่อพวกมันว่าเราจะไปสายกว่าเดิม”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวหน้านั้นรับคำ เม่งเซี่ยนน้อยขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

“เจ้าแจ้งให้ผู้คนทางด่านนั้นปิดปากไว้ อย่าเพิ่งให้ทำบินล่าวินญาน เฒ่าแซ่เก็งล่วงรู้เรื่องนี้”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวนั้นงงันวูบ จึงกล่าว

“เพราะเหตุใด?”

“เก็งเสียวก็แม้ไม่ได้ถูกนั้นก็ฆ่าทิ้ง แต่คันเหตุสืบเนื่องจากนั้นก็ เฒ่าแซ่เก็งอาจไม่ยอมเข้าใจค่อนันท์”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

“คำพูดนี้กล่าวไม่ผิด เราจะแจ้งให้พวกมันระวังปากคำไว้”

.....

อั้งสี่กลับมาโดยปลอดภัยแล้ว

ม้าแก่ทั้งสามตัว รถเก่านั้นไม่ขาดหายแม้สักสิ่งเดียว

หากให้บอกว่ามีอันใดแตกต่างกับตอนออกเดินทาง อาจบางทีบนพื้นรถเพิ่มคราบโลหิตอีกหลายหย่อม

เห็นอั้งสี่กลับบ้านมาโดยปลอดภัย เตี้ยคี่ค่อยคลนใจลง

อั้งสี่ซื้อจัดเตรียมสุราอาหารไว้แล้ว

อั้งสี่ทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งบอกเล่าเหตุการณ์อันหวาดเสียว

เมื่อครูให้ทราบ

เป๊ะเทียนแซพอฟังจบ ก็ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ตอนนี้เรื่องราวดูไปสมเหตุสมผลกว่าเดิมแล้ว”

เคียตักกล่าวถามว่า

“เรื่องใดสมเหตุสมผล?”

เป๊ะเทียนแซย้อนถามว่า

“หรือท่านดูไม่ออกว่า บุรุษที่ชักชวนชิงบันทึหนึ่ตามกันไป คือเม้ง-
เซี่ยนน้อยโง่ไร้ใช้?”

“ข้าพเจ้าย่อมทราบ”

“ข้าพเจ้าที่บอกว่าสมเหตุสมผลหมายถึงเรื่องนี้ ทั้งนี้เพราะมีแต่เม้ง-
เซี่ยนน้อย จึงทำให้สตรีนางนั้นกล้าหันหลังให้กับมังกรดาเดียว ขณะเดียว
กัน มีแต่เม้งเซี่ยนน้อย จึงทำให้สตรีนางนั้นร้องอยู่ในเมืองเจ็ดดาว”

“หากเป็นบุรุษอื่น สมควรหลบหนีไปไกลแสนไหนหรือ?”

“ถูกต้อง”

“เพราะเหตุใด?”

เป๊ะเทียนแซอธิบายว่า

“ทั้งนี้เพราะเม้งเซี่ยนน้อยล่วงรู้ความเคลื่อนไหวของมังกรดาเดียว
เป็นอย่างดี ไม่เกรงเกรงว่ามังกรดาเดียวจะพบเห็นเรื่องนี้ออฉานนี้”

เขายิ้มพลางกล่าวสืบท่อ

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้ารออนเม้งเซี่ยนน้อยไปร่วมการชุมนุมวิจารณ์

คาบ ก็ใช้ให้อั้งสี่บอกความลับต่อมังกรตาเดียว”

เตี้ยตึกกล่าวว่า

“ท่านเมื่อเห็นว่า มีแต่เม่งเซี่ยนน้อย จึงสอดคล้องกับเงื่อนไขเหล่านี้ ก่อนหน้านี้โจนนี่ก็ไม่ออกว่า คนที่ล่อลวงชิงนั้ก็หนีตามกันไปเป็นใคร?”

แป๊ะเทียนแซ่ยกไห่ล่อกกล่าวว่า

“ก่อนที่จะมีหลักฐานแน่ชัด ผู้ใดกล่าวลงความเห็นว่ หนึ่งในสี่กัจฉาใหญ่บู๊ลิ้ม กลับกระทำเรื่องต่ำช้าสามัญเช่นนี้?”

เตี้ยตึกขบคิดชั่วขณะ พลันผงกศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่ง ทำให้ท่านไม่ได้ระแวงสงสัยเม่งเซี่ยนน้อย”

“ยังมีสาเหตุอันใด?”

“ท่านคงเข้าใจผิดว่านงคราญสลายวิญญาณเอี้ยอี่มีสัมพันธ์ สวาทกับเม่งเซี่ยนน้อย”

“ผู้ใดเข้าใจผิด หรือว่าเม่งเซี่ยนน้อยมีนงคราญสลายวิญญาณ ก็ไม่อาจมีชิงนั้ก็ได้?”

“หรือว่ามันไม่กลั่นนงคราญสลายวิญญาณหึ่งหวง?”

แป๊ะเทียนแซ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

“สตรีเมื่อประสบเรื่องเช่นนี้ ข่อมอดหึ่งหวงมิได้”

เขากล่ายยังกล่าวไม่หมดสิ้น แต่ก็ไม่ได้กล่าวสืบต่อ คืบสุราจนหมดถ้วยแล้วกล่าว

“กินนี้ข้าพเจ้ามีกำหนดนัดพบกับโหวโป๊ย พวกเราซื้อสุราอาหาร แล้วกลับไปเถะ”

พ้อออกจากบ้านของอั้งสี่ เตยตื้อคกล่าวมิได้ว่า

“ตอนนี้อั้งสี่ยังถลำยิ่งลึก หรือว่าท่านไม่เป็นห่วงความปลอดภัย
ของมัน?”

แป๊ะเทียนแซฮัมพลางกล่าวว่า

“ประการนี้ท่านวางใจเถอะ”

“ท่านเห็นว่าพลังฝีมือของมันสองสามภรรยาสามารถป้องกันตัว
ได้?”

“เอ๋ยถึงพลังฝีมือ ยังห่างไกลอีกมากนัก”

“ไม่เช่นนั้นถือดีอันใด?”

“ถือดีว่ามันเป็นสหายของดาบชั้นหนึ่งกับดาบสลาดัน ทรายโค
ที่สองชื่อเหี้ยตื้อนี้มีลมหายใจอยู่ต้องไม่มีคนคิดต่อแยความยุ่งยากใส่ตัว”

“ท่านเห็นว่าป้ายยี่ห้อของท่านกระเดื่องดังยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็
ไม่กล้าต่อแย?”

แป๊ะเทียนแซฮัมพลางกล่าวว่า

“ตอนนี้คล้ายเป็นเช่นนี้ หากดำเนินต่อไปก็ยากบอกได้”

ทั้งสองซื้อหาสุราอาหาร กลับมายังบ้านหอมซ้อ ไม่นานให้หลัง
โอวโปยก็มาถึง

แป๊ะเทียนแซพอบหน้ามัน ก็กล่าวว่า

“โอวเหี้ย ผู้น้องไหว่วานท่านนึกหาถ้อยคำให้ชื่อดีเรากล่าวบนเวที
วิจารณ์ดาบ เพื่อครอบครองดาบเจ็ดดาว ไม่ทราบท่านนึกได้แล้วหรือไม่?”

โอวโปยกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เมื่อเป็นเรื่องที่ท่านไหว่วาน เราไหนเลยไม่ค้นสมองกรุ้มคิดได้?”

แป๊ะเทียนแซ่ล้วงตัวแลกเงินมูลค่าสามร้อยตำลึงประกองส่งให้
กล่าวว่า

“น้ำใจเล็กน้อยไม่ถือเป็นการการวะ โอวเฮียโปรครับไว้ก่อน
ขอเพียงเล็กน้อยได้รับคาบเจ็ดดาว ข้าพเจ้าจะมอบให้อีกเจ็ดร้อยตำลึง”

“นี่เป็นวาจาใด พี่น้องกันเอง โฉนเฮียถึงเรื่องเงินทอง?”

“โอวเฮียหากไม่รับไว้ เท่ากับดูแคลนผู้น้อง คินนี้พวกเราไม่ต้อง
สนทนากัน”

โอวโปียทอดถอนใจยาว บั่นสีหน้าเป็นอับจนปัญญา รับตัวแลก
เงินไป

จากนั้นคนทั้งสามนั่งล้อมวง แป๊ะเทียนแซ่กรินสุราให้ด้วยตัวเอง
เตี้ยดีแม่ทราบว่ แป๊ะเทียนแซ่ทำเช่นนี้ ต้องมีเจตนาลึกล้ำเคลือบ
แฝง แต่ยังไม่รู้ข้อใจยิ่ง

ทั้งนี้เพราะตั้งแต่แรกเริ่มจนบัดนี้ เขาไม่มีความคิดครอบครองคาบ
เจ็ดดาว อย่างนั้นไยต้องคิดสินบนให้รางวัลโอวโปียด้วย

โอวโปียดื่มสุราอีกหนึ่ง ส่งเสียงกระแอมแล้วกล่าวว่า

“ตอนนี้สถานการณ์ขัดแย้งยิ่ง สิบแปดจอมคาบถูกลบชื่อไปสิบ
เอ็ดคน คงเหลือจอมคาบที่มีชีวิตอยู่เพียงเจ็ดคน ในเจ็ดคนนี้ ผู้ที่มีคุณ-
สมบัติครอบครองคาบเจ็ดดาว มีแต่คาบขุนพลก๊วยอู้ย”

แป๊ะเทียนแซ่ผงกศีรษะรับ โอวโปียกล่าวสืบต่อ

“ดังนั้นวันพรุ่งนี้น้องแซ่เตี้ยหากสามารถโค่นคาบขุนพลผู้นี้ ก็
พิชิตคาบเจ็ดดาวได้ ผู้น้องอาจเห็นว่าคิดโค่นคาบขุนพลยากเย็นยิ่ง แต่เรา
เห็นว่าไม่ยากเย็นแม้แต่น้อย”

แป๊ะเทียนแซงทำท่าเงี้ยวฟัง โอวโป๊ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะคำกล่าวของดาบขุนพล ฟังดูแม้ประทับใจ แท้ที่จริง
มีจุดอ่อนประการหนึ่ง”

“จุดอ่อนอันใด?”

“กล่าวเลยเถิดเกินไป”

แป๊ะเทียนแซงผงกศีรษะรับอีกครา ครั้งนี้บังเกิดความยอมรับนับถือ
อย่างจริงใจ

คำกล่าวของดาบขุนพลในวันนั้น ทุกคนชมเชยไม่ขาดปาก
แต่คล้ายละเลยว่ คำพูดเหล่านั้นไม่ตรงกับหัวข้อ ซึ่งความจริง ประการนี้
มีความสำคัญกว่าทุกสิ่ง

โอวโป๊ยยิ้มพลางกล่าวสืบท่อ

“คำกล่าวของมันเหล่านั้น หากถือเป็นเหตุผลในการประพฤติปฏิบัติ
ตัว นับเป็นอมตวาจา แต่สำหรับการวิจารณ์ดาบ ออกจะว่างเปล่าเลื่อนลอย
เกินไป”

แป๊ะเทียนแซงถามว่า

“อย่างนั้นในความเห็นโอวเฮีย ต้องกล่าวอย่างไรจึงเหมาะสม?”

“รวบรัดยิ่ง สนทนาถึงปัญหาโดยตรง”

แป๊ะเทียนแซงถามไถ่รายละเอียด โอวโป๊ยกล่าวว่า

“ขบออกตามความสัจย์ เราไม่มีความเข้าใจในเชิงดาบ หากเปลี่ยน
เป็นเราขึ้นเวที เราจะบอกว่าผู้ที่ใช้ดาบ อย่างน้อยต้องให้ความสนใจต่อ
เรื่องสามประการ”

“เรื่องสามประการใด?”

“หนึ่ง ผู้ที่ใช้ดาบต้องคอยปรับเพลงดาบให้เข้ากับสภาพตอนเผชิญ ศัตรู กล่าวคือ หากสู้กันตัวต่อตัว ให้ใช้วิธีหนึ่ง เมื่อเผชิญพวกมาก ก็ใช้อีกวิธีหนึ่ง แม้แต่ระหวางที่ชนกับศัตรูสองคนกับสามคน การให้เพลงดาบยังมีอีกแตกต่างกัน”

แป๊ะเทียนแซร้องชมเชยว่า

“คำวิจารณ์อันยอดเยี่ยม”

เดียดี้ก็อดคิดค้นต้นธงชัยมิได้ โอวโป๊ยไม่รู้จักใช้ดาบ กลับสามารถกล่าวถ้อยคำที่สันทัดชัดเจนเช่นนั้นออกมา นับเป็นที่เหนือความคาดหมายของเขายู่นาง

โอวโป๊ยติดกับคัมสุรากล่องกล่าวต่ออย่างเข้มข้มว่า

“สอง ผู้ที่ใช้ดาบต้องจับตาอาวุธของฝ่ายตรงข้าม ทุกผู้คนล้วนทราบ ว่า สิบแปดศรรวมมีประสิทธิผลในการสะกดข่มกันเอง หากศัตรูใช้อาวุธที่ผิดแผก เพลงดาบของท่านก็ต้องแปรเปลี่ยนตาม เมื่อเผชิญอาวุธหนัก เพลงดาบต้องคล่องแคล่ว พอเผชิญอาวุธเบา เพลงดาบต้องเข้มแข็ง สำหรับอาวุธนอกสารบบ ยังไม่อาจชะล่าเลินเล่อ”

แป๊ะเทียนแซคัมสุรารวดเดียวหมดสิ้น กล่าวว่

“วิเศษแท้ วิเศษจริงๆ ดีที่โอวเอี้ยท่านไม่ได้ไปช่วยเหลือผู้อื่น ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด”

เดียดี้รับฟังจนตะลึงลาน

เบ๊เล่าซึ่งแซก็เคยกล่าววาจาประดานี้ต่อเขา แต่โอวโป๊ยนับเป็นตัวอย่างอะไร ไหนเลยยกขึ้นวิจารณ์ร่วมกับเบ๊เล่าซึ่งแซได้?

โอวโป๊ยนึกคำพูดเหล่านี้ได้อย่างไร?

โอวโป๊ยมีสีหน้ากระหึ่มอึ้งย้ง กล่าวอีกว่า

“สาม ใช้ความสังเกตให้มากไว้ นี่เป็นจุดที่ผู้คนทั่วไปละเลย และเป็นจุดสำคัญที่สุด กล่าวคือผู้ที่ใช้ดาบต้องเพาะสร้างสมรรถนะในการคำนวณนิสัยใจคอของศัตรูขึ้น”

คราครั้งนี้แม้แต่เป๊ะเทียนแซก็รับฟังจนตะลึงลาน

โอวโอปิยกวาคมองทั้งสองแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ดาบกำราบมังกรปราบเสียดายอย่างไร ดายเพราะฝีมืออ่อนด้อยกว่าหรือ ผิดแล้ว มันตายได้นิสัยใจคอที่ลำพองผยองของมัน มีอหามนุษย์นักศึกษาป่วยก็เช่นกัน มีอหามนุษย์ตายเพราะไม่เข้าใจสภาพรอบข้าง นักศึกษาป่วยตายเพราะขาดความรู้ หมายความว่า คนผู้หนึ่งไม่ว่ามีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานใด ด้านนิสัยใจคอต้องมีจุดอ่อนของมัน ก่อนที่จะประมือหากสามารถค้นพบจุดอ่อนทางด้านนี้ของศัตรู แม้ไม่ถึงกับใช้กำชัยเป็นมันเหมาะ อย่างน้อยก็สามารถชิงจูโจมข้อด้อยนี้ มีเปรียบกว่าสามส่วน”

เป๊ะเทียนแซยกด้วยสุราขึ้น ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“มามามา คิมสุรา”

โอวโอปิยอัมพลางกล่าวว่า

“ท่านทั้งสองมีความพอใจต่อความเห็นอันด้าด้อยทั้งสามข้อนี้ของผู้น้องหรือไม่?”

เป๊ะเทียนแซเคลื่อนไหวแทนคำตอบ ล้วงตัวแลกเงินออกมาอีกฉบับหนึ่ง กล่าวว่า

“นี่เป็นเงินเจ็ดร้อยตำลึง ข้าพเจ้ายังคงชำระครึ่งเดียวเถอะ”

ครั้งนี้โอวโอปิยไม่ได้บ้ายเบี่ยง

เป๊ะเทียนแซยกด้วยสุราชักชวนคิม โอวโอปิยกลับกล่าวว่า

“รอนการชุมนุมสิ้นสุด พวกเราก่อขุดให้เต็มที่ ตอนนี้อย่างยังมีกำหนดนัดที่รุ่งร้อน ต้องขอตัวแล้ว”

เป๊อะเทียนแซงกสิริระ หาได้เหนียวรั้งไม่ โอวโปยก็จากไปอย่างรีบร้อน

เคียดตีพิมพ์ว่า

“นี่นับว่าผู้คนไม่อาจวัดคำนวณด้วยรูปโฉม คิดไม่ถึงเจ้าผู้นี้สามารถเอื้อนเอ่ยเหตุผลเหล่านี้ออกมา”

เป๊อะเทียนแซงทอดถอนใจกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงหวังว่า ก่อนที่การชุมนุมจะยุติลง พี่ท่านนี้รับหาโอกาสหลบหลีกหนีหน้า หนีไปยังไกลยิ่งดี”

“เพราะเหตุใด?”

“ท่านเข้าใจว่าคำพูดของมันเป็นเมื่อครู เป็นมันนึกคิดขึ้นมาเอง?”

เคียดตีกะพริบตากล่าวว่า

“หรือว่าเป็นผู้อื่นถ่ายทอดบอกให้?”

เป๊อะเทียนแซงดื่มสุราอีกหนึ่ง หาได้เอ่ยปากไม่ เคียดตีกล่าวอีกว่า

“หมายความว่ามีความมุ่งหวังให้พวกเราได้รับดาบเจ็ดดาว ตามที่ท่านเคยกล่าวไว้ตอนแรก?”

เป๊อะเทียนแซงยังคงไม่เอ่ยปาก แต่เคียดตีหาไม้โทสะไม้ ทั้งนี้เพราะคำถามของเขาเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องตอบ ขามนั้นขบคิดแล้วกล่าวก้าวอีกว่า

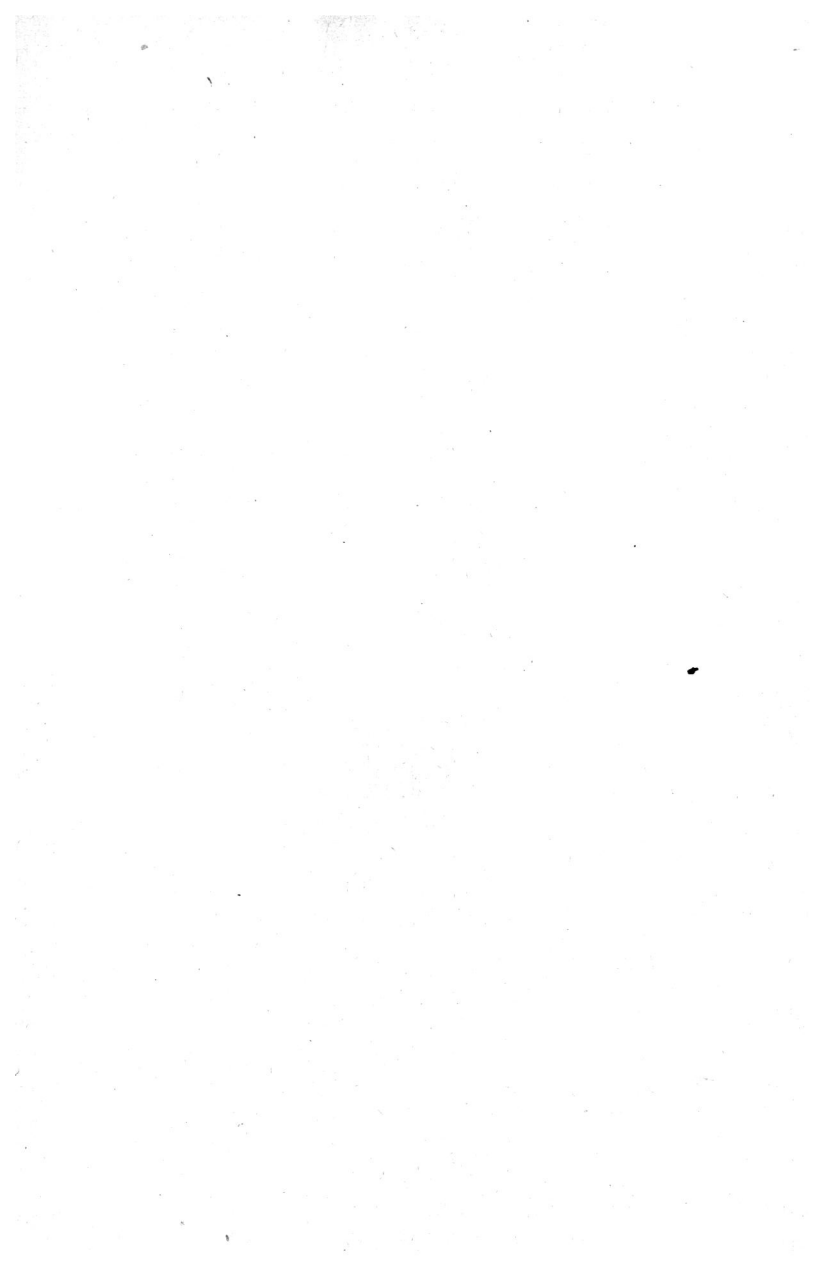
“ท่านหวังให้โอวโปยหลบหลีกหนีหน้า ก่อนที่การชุมนุมจะยุติลง หรือว่าการชุมนุมยังไม่ยุติ มันจะไม่มีอันตรายใด?”

เป๊อะเทียนแซงกสิริระรับ เคียดตีกล่าวถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

แป๊ะเทียนแซี่ยมพลางกล่าวว่า

“นี่เป็นเช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าไม่ได้สืบสาวว่า ผู้ที่ใส่สอยมันเป็นใคร
ทั้งหมดล้วนคิดสร้างเป็นหนวกใบ้ ไม่ต้องการเปิดเผยร่องรอยเกินไป”

บทที่ 27

เจ้าของดาบคนใหม่

การประชุมพิจารณาวันทีสิบเจ็ด ถือเป็นวันสำคัญยิ่ง
วันหนึ่ง

วันที่มีความสำคัญต่อผู้คนจำนวนมาก

แต่ข้อความจริงมีความรู้สึกเช่นนี้ แต่ตอนนี้กลับเป็นตรงกันข้าม
วันนี้กลายเป็นวันที่ยากจะผ่านพ้นไป

ทั้งนี้เพราะเขาไม่ต้องการจิตใจของเป๊ะเทียนแซ ได้แต่ต้องจำคำพูด
ที่โอวโปียกล่าวไว้

นี่เป็นงานที่ไร้รสชาติยิ่ง

แต่เขามิอาจไม่ทำเช่นนี้ ตอนนี้เหตุการณ์ดำเนินถึงช่วงสุดท้ายแล้ว
เขาไม่อาจปล่อยให้พิธีส่วนตัวกระทบกระเทือนถึงแผนการทั้งหมดของ
เป๊ะเทียนแซ

เวลาผ่านไปอย่างเข้มข้น ในที่สุดถึงเวลาขึ้นเวทีของเดียดีแล้ว
หัวใจของเดียดีเต้นแรงยิ่ง

มาตรว่าเขาทราบว่ นี่เพียงเป็นการแสดงละครฉากหนึ่ง ในใจยัง
บังเกิดความคันคั่งอย่างบอกไม่ถูก

เดียดียืนอยู่บนเวทีวิจารณ์คาบ สองแก้มร้อนผ่าว ตอนแรกเริ่ม
แทบพูดไม่ออก ในที่สุดค่อยคืนสู่ความสงบ กล่าววาจาตามข้อคิดเห็นของ
โอวโป๊ยที่ยาวหนึ่ง

คำพูดเหล่านี้ได้รับเสียงปรบมือไม่น้อย

แต่เสียงปรบมือไม่รุนแรงนัก อย่างน้อยเบาว่าตอนที่คาบไว
คาบคุตันและคาบขุนพลแสดงความเห็น

หนึ่งเดียวที่แตกต่างคือ เสียงปรบมือเมื่อกาลก่อนมาจากผู้
ฟังชนลานกว้าง เสียงปรบมือครั้งนี้กลับมาจากชาวยุทธจักร โดยเฉพาะ
จอมคาบที่ปักเวทีทั้งเจ็ด ให้การสนับสนุนเป็นพิเศษ

นี่หมายความว่าข้อคิดเห็นนี้แม้ไม่เข้าใจเท่าใด แต่ได้คำชม
จากยอดฝีมือ

เดียดีพอกกล่าวจบ ก็ล่าถอยกลับมายังปักเวที

ตามธรรมเนียมที่ผ่านมา เลี้ยวซาเอี้ยในฐานะผู้จัด จะประกาศว่า
การชุมนุมในวันนี้ยุติลง แต่สภาพในวันนี้รู้สึกคล้ายมีการเปลี่ยนแปลงอยู่
บ้าง

เห็นเลี้ยวซาเอี้ยชูปะชิบหรือกับคาบชั้นหนึ่งตัวปลอม เป๊ะเสียง-
ได้ชื่อ ซาเจาะเค้าเจียง และผู้สันโดษคำฟ้าใจบัววันชิงช่วงขณะ พลันก้าว
ยาวๆ มาถึงหน้าเวที ประกาศว่า

“การชุมนุมขอยุติลงก่อนกำหนดหนึ่งวัน เมื่อครูสักขีพยานทั้งสี่
หารือกัน กำหนดตัวบุคคลที่จะได้ครอบครองดาบเจ็ดดาวแล้ว”

ทั่วทั้งลานกว้างเงียบสงบลง

เลี้ยวขวาเอี้ยวขวาดตามองเที่ยวหนึ่ง ร้องดังๆ ว่า

“ผู้ครอบครองดาบคือ....ดาบสลาคันเดียวดีเดียวเดียวเดียว”

พริบตานั่นบนลานกว้างบังเกิดเสียงปรบมือแทบลั่นทลาย

พิธีส่งมอบดาบ ดำเนินไปท่ามกลางเสียงปรบมือ

การชุมนุมวิจารณ์ดาบอันสะเทือนเลื่อนลั่น ปิดฉากลงในลักษณะ

นี้

ตอนแรกทุกคนเข้าใจว่า จอมดาบที่ขึ้นเวที ยิ่งขึ้นเวทีก่อนยิ่งมี
เปรียบ สุดท้ายผู้พิชิตกลับเป็นคนขึ้นเวทีคนสุดท้าย เป็นชายหนุ่มที่ไร้ชื่อ
เสียงเรียงนาม ความจริงไม่มีชื่ออยู่ในทำเนียบ

ผลสรุปเช่นนี้ มีผู้ใดคาดคิดได้?

ดาบปีศาจ ดาบเบิกฎา ดาบไฉ่ลุ่ม ดาบขุนพล ดาบพิศวาส ดาบ
ประหลาดและดาบไร้ใครที่ถูกรวบ ล้วนมีการแสดงออกที่ดียิ่ง พวกเข้
มาแสดงความยินดีคือเดียวดี

ในจอมดาบทั้งเจ็ด เดียวดีความจริงมีความรู้สึที่ดีคือดาบขุนพล
รองลงมาก็เป็นดาบประหลาด

แต่ตอนนี้ความรู้สึกของเขาผิดแผกไป

ทั้งนี้เพราะเหตุการณ์พิสูจน์ว่า ดาบประหลาดยอมสยบต่อขุมกำลัง
ชั่วร้าย กลายเป็นส่วนหนึ่งของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นในใจเดียวดีบังเกิดความ
รู้สึกหยาบดูแคลนต่อดาบประหลาด

เลี้ยวซ้ายเอี้ยวรอบค่าเดินทางจำนวนหนึ่งให้แก่จอมดาบที่ถูกรอทั้ง
เจ็ด พร้อมกับประกาศว่า คืนนี้จะจัดงานเลี้ยงอำลาขึ้นที่หมู่บ้านเจ็ดดาว
เคียดี้ไม่ได้ตอบรับว่า จะเข้าร่วมหรือไม่ เขาคิดหาหรือกับแป๊ะ-
เทียนแซก่อน

แป๊ะเทียนแซไม่ได้อยู่บนลานกว้างเจ็ดดาว
เคียดี้ยืนอยู่ที่สูง กวาดตามองรอบข้าง ที่แล่วมาแป๊ะเทียนแซไม่อยู่
ห่างจากหุบสุรา แต่ตามหุบสุราต่างๆ ตอนนี้ หามีเงาร่างของแป๊ะ-
เทียนแซไม่

แป๊ะเทียนแซหลบหน้าไปที่ใด?

.....

แป๊ะเทียนแซอยู่ที่รังร้อน

ที่คอกหลังของรังร้อน

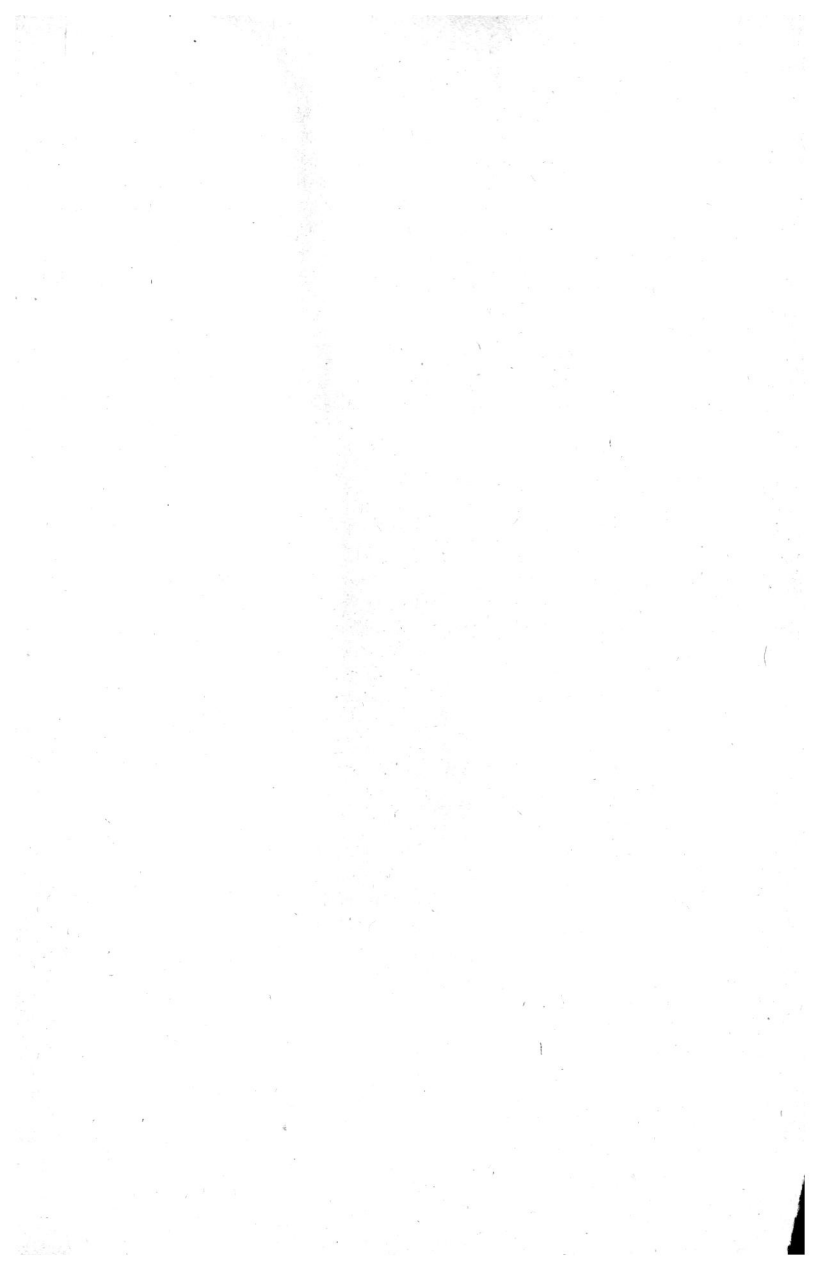
กล่าวให้แน่ชัดคือ อยู่ในห้องของม้ายหงส์โกวเนี้ย

แป๊ะเทียนแซกำลังดื่มสุรากับคนผู้หนึ่ง แต่คนผู้นี้มิใช่ม้ายหงส์
หากแต่เป็นชายชราซูดเจียว ใบหน้ากร้านกร่ำด้วยแดดลมผู้หนึ่ง

ชายชราซูดเจียวนี้เป็นหัวหน้าพรรคเหยี่ยวดางงัซลัว

หัวหน้าพรรคเหยี่ยวดางแม้เปลี่ยนโฉมหน้าใหม่ แต่แป๊ะเทียนแซยัง
คงจดจำมันออก

ไม่มีผู้ใดทราบว่า แป๊ะเทียนแซใช้วิธีก ร่อ โด เมื่อแป๊ะเทียนแซ
ลงเข้าหักทลายหัวหน้าพรรคเหยี่ยวดางกลางห้องโถง หัวหน้าพรรค
เหยี่ยวดารู้สึกเหนือความคาดหมายนัก

“ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าปึงจูไม่ทราบ แต่ก็ไม่อาจถือเป็นเหตุผลในการปฏิเสธ ข้าพเจ้าจำได้ว่า พรรคท่านไม่คำนึงว่าผู้รับคุ้มครองเป็นใคร”

หัวหน้าพรรคเหยี่ยวดำขมวดคิ้วอีกครา กล่าวราวพิมพ์กับตัวเองว่า

“คาบชั้นหนึ่งที่มีชื่อสะท้านภูถิ๋ม กลับขอความคุ้มครองจากผู้อื่นเล่าฮูควรทำตัวอย่างไร?”

“พวกเรากำลังทำความตกลง มิใช่ถกถึงอายุ”

หัวหน้าพรรคเหยี่ยวดำขบคิดชั่วขณะ พลันเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

“เล่าดีหากยื่นกรานทำเช่นนี้ เล่าฮูก็ไม่มีเหตุผลที่ไม่รับปาก แต่คิดเตือนสติท่านประการหนึ่ง”

“ข้าพเจ้าล้างหุอรับฟัง”

“เล่าดีสมควรเข้าใจ ต่อให้เล่าฮูรับปากท่าน ก็ไม่อาจจัดส่งผู้คนจำนวนมากติดตามหลังท่านตลอดทั้งวัน อย่างมากคัดเลือกมือดีสักคนสองคน คอยจับตาดูบุคคลน่าสงสัยซึ่งอาจปรากฏที่ข้างกายท่าน”

แป๊ะเทียนแซกกล่าวว่า

“เช่นนั้นก็พอแล้ว”

“หากมีคนคิดลงมือต่อท่านจริงๆ ฝ่ายตรงข้ามย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา ฝ่ายตรงข้ามเมื่อไม่เห็นท่านอยู่ในสายตา พวกเราขอให้ต่อสู้อย่างสุดกำลังก็เปล่าประโยชน์”

“ข้าพเจ้าย่อมทราบ”

“เล่าดีเมื่อทราบ ไซ้ต้องสิ้นเปลืองเงินทองสูญเปล่า?”

แป๊ะเทียนแซ่ฮิมพลางถามว่า

“แต่ละคนมีวิธีใช้จ่ายเงินทองของตัวเอง ปังจู้ไม่ต้องกังวลใจแล้ว”

หัวหน้าพรรคเหี้ยวคำทอดถอนใจยาว ชั่วครู่จึงกล่าว

“อย่างนั้นท่านก็จ่ายให้ครบตามจำนวนเถอะ”

“หนึ่งหมื่นตำลึง?”

“ถูกแล้ว”

แป๊ะเทียนแซ่ไม่รีรอลงเล ล้วงคว้แลกเงินมูลค่าห้าพันตำลึงออกมาสองฉบับ ประคองส่งต่อหัวหน้าพรรคเหี้ยวคำ

.....

เมื่อแป๊ะเทียนแซ่ปรากฏขึ้นที่ห้องโถงด้านหน้า เตี้ยเตี้ยกำลัง
นั่งดื่มสุราอยู่ที่มุมห้องอย่างเงียบงัน

แป๊ะเทียนแซ่เดินเข้าไปถามว่า

“สภาพการณ์เป็นอย่างไร?”

เตี้ยเตี้ยไม่กล่าวว่าอะไร หยิบฉวยดาบเจ็ดดาวจากที่นั่งข้างกาย
วางลงบนโต๊ะเบาๆ

แป๊ะเทียนแซ่ส่งเสียงดังอ้อ คล้ายกับการที่การชุมนุมวิจารณ์ดาบ
ยุติลงก่อนกำหนด ตลอดจนเตี้ยเตี้ยได้รับดาบเจ็ดดาว ไม่รู้สึกเหน็ดความ
ภาคภูมิใจแต่อย่างใด

แป๊ะเทียนแซ่เดินเข้ามาทรุดนั่งลง หยิบฉวยดาบเจ็ดดาวขึ้นมา
ชื่นชม ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

“เป็นดาบวิเศษเล่มหนึ่งจริงๆ ...”

ไม่ทันขาดคำ ในห้องโถงพลันบังเกิดความเป็นป่วนขึ้นมา
ที่แท้เจ้าของวังร้อนจี้มั่วจ้อกลับมาแล้ว

จี้มั่วจ้อหน้าซัดขาว คนก็ซุบผอมลงไม่น้อย อยู่ท่ามกลางผู้รับใช้
และผู้คุ้มกัน ที่ห้อมล้อมเข้าไปถามไถ่ทุกข์สุข เอาแต่สน์ศีรษะผืนยิ้ม
ไม่กล่าวว่าอะไร

เตี้ยตึงงันวูบจึงกล่าว

“ประหลาด หวังว่าระยะเวลาที่จี้มั่วจ้อขอความคุ้มครองคือหนึ่ง
เดือน ตอนนี้ยังไม่ครบกำหนด โฉนกลับมาก่อน”

แป๊ะเทียนแซ่ฮิมพลางกล่าวว่า

“คาดว่าไม่อาจทนทานรับชีวิตที่หลบๆ ซ่อนๆ พานัดจิตใจยอมรับ
ชะตากรรมแล้ว”

ขณะสนทนา โอวโป๊ยพลันปรากฏกายขึ้น

โอวโป๊ยเดินเข้ามา ประสานมือแสดงความยินดี น้ำเสียงและ
ท่าที กลับดังตัวเป็นผู้มีความดีความชอบ

เล่าเชียวก็ยกสุรา และเนื้อแพะมาสองชุด

โอวโป๊ยดื่มสุราอีกหนึ่ง พลันลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

“ที่เบื้องนอกมีข่าวใหม่ ท่านทั้งสองทราบหรือไม่?”

แป๊ะเทียนแซ่ถามว่า

“ข่าวใหม่อันใด?”

“ฟังว่ามีคนจากเมืองหลวงเดินทางมาสอบถามว่า ผู้ที่ครอบครอง
ดาบเจ็ดดาวยินยอมขายให้หรือไม่?”

“พวกมันให้ราคาเท่าใด?”

“ตอนนี้มีคนที่ให้ราคาสับหมื่นคำสิง หากวาคิดเอื้อน อาจได้ราคามากกว่าเดิม”

แป๊ะเทียนแซ่จูปากจิกจิก กล่าวว่า

“คนผู้หนึ่งมีเงินสิบหมื่นคำสิง ไยมิใช่จ่ายไปชั่วชีวิตโดยไม่หมดสิ้น? ตอนนี้คนเหล่านี้พักอยู่ที่ใด?”

“ที่โรงเตี๊ยมเจ็ดดาว”

“โรงเตี๊ยมเจ็ดดาวมิใช่ไม่มีห้องว่างแล้วหรือ?”

“คนมีเงินทองยังมีเรื่องใดที่ทำไม่ได้?”

แป๊ะเทียนแซ่ทอดถอนใจ กล่าวว่า

“น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีส่วนถือครองคาบเจ็ดดาว ไม่เช่นนั้น โอวเซียงคงได้กำไรค่านายหน้าแล้ว”

โอวโป้ยหน้าแดงวูบหนึ่ง แป๊ะเทียนแซ่เปลี่ยนเป็นถามว่า

“ระหว่างนี้โอวเซียงพบเห็นนางคราญสลายวิญญานหรือไม่?”

“ท่านคิดจะต้องสตรีนางนี้?”

“ข้าพเจ้าไหนเลยมีวาสนา เพียงแต่ถามดูเท่านั้น”

โอวโป้ยกลอกตาหลบหนึ่งแล้วกล่าว

“หากท่านไม่กลัวถูกขังกลับมา ตอนนี้กลับมีโอกาสเหมาะ?”

“อ้อ?”

“เราเมื่อขามา พบเห็นนางกำลังสนทนากับจ้าวตั๋วเอี้ยและพวกอยู่ในร้านของฮ้อกั่วหู่”

แป๊ะเทียนแซ่ผุดลุกขึ้นด้วยความยินดี กล่าวว่า

“พวกเราไป สุราและเนื้อในที่นี้จัดไว้รสชาติ มิสู้ขอให้ฮ้อกั่วหู่

1002 ดาวฟ้า ผ่านรก เล่ม 4 (จบ)

ผัดผักรักหลายจาน...”

.....

ภายในร้านของฮ็อกวูมีผู้คนไม่น้อย

วันนี้แจ้เล่าบั้งสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ นั่งอยู่ที่มุมห้องเพิงลำพัง ใบหน้าบัดเดียวแดงฉานบัดเดียวซีดขาว สายตาทั้งคู่จับจ้องมองที่ฮ็อกวู คล้ายคิดกล่าวอะไร แต่ไม่อาจปลุกปลอบกำลังขวัญได้

ฮ็อกวูเอาแต่สนทนากับผู้อื่น หาได้เหลียวแลมันไม่

เป๊ะเทียนแซและพวกพอเข้าร้านมา ภายในร้านพลันเงียบสงบลง ทุกผู้คนใช้สายตาที่นิยมเลื่อมใสมองมายังเตี้ยดีเป็นจุดเดียว

นงคราญสลายวิญญานเดินเข้ามา แยมยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า
“สมควรเลี้ยงแขกจึงถูกคอง เตี้ยน้อย”

เตี้ยดีหน้าแดงสดใส ไม่ทราบตอบอย่างไรดี เป๊ะเทียนแซยิ้ม พลังกล่าวว่า

“มีคนสมควรเลี้ยงแขกจริง แต่ไม่ใช่เตี้ยน้อย”

“อย่างนั้นผู้ใดสมควรเลี้ยง?”

“ท่าน”

นงคราญสลายวิญญานงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อคิกคัก กล่าว
ว่า

“เราไม่ได้ร่ำรวย อาศัยอะไรเลี้ยงแขก?”

เป๊ะเทียนแซยิ้มพลังกล่าวว่า

“เหตุผลที่让您เลี้ยงแขก เพราะสืบเนื่องจากท่านเป็นเจ้าของดาบ
เจ็ดดาวที่แท้จริง”

เขายิ้มด้วยความหมายลึกซึ้ง กล่าวว่า

“ท่านลืมเงื่อนไขข้อตกลงในตอนแรกพวกเราแล้วหรือ?”

นงคราญสลายวิญญานยอมไม่ลืมเงื่อนไข

ข้อตกลงในตอนแรกของพวกเขา คือ ขอเพียงแป๊ะเทียนแซ่หยิบช่วยดาบเจ็ดดาวมา แป๊ะเทียนแซ่จะได้ตัวนางเป็นการตอบแทน ภายหลังนางเพื่อบรรลุถึงจุดหมายประการหนึ่ง ไม่เสียค่ายกับการพลีร่างให้ ยามนี้คนเสเพลนี้รื้อฟื้นเอ่ยถึง ไซ้มีเจตนาหยอกล้อนางหรือไม่?

นงคราญสลายวิญญานหน้าแดงวูบ ผินยิ้มกล่าวว่า

“นั่นเพียงเป็นเรื่องล้อเล่นเท่านั้น”

แป๊ะเทียนแซ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ลูกผู้ชายมีวาจาเป็นสัจจะ ไหนเลยไม่รักษาคำพูดได้?”

กล่าวพลางแบมือต่อเคียด

เคียดเห็นดาบเจ็ดดาวเล่มนี้มีความเป็นมาไม่เที่ยงธรรม ไม่พกพาคิดตัว ดังนั้นยื่นส่งให้ทั้งดาบพร้อมฝัก

แป๊ะเทียนแซ่ประคองส่งค่อนงคราญสลายวิญญาน น้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า

“ดาบเจ็ดดาวอยู่ที่นี้ โกวเนี่ยโปรดรับไว้”

ผู้คนทั่วทั้งห้องตอนแรกยังเข้าใจว่า คนเสเพลนี้กล่าวล้อเล่น ยามนี้เห็นเรื่องล้อเล่นกลายเป็นจริง ล้วนปากอ้าตาค้างไป

หรือว่าคนเสเพลนี้เสียสติแล้ว?

ยามนี้มีคนรับซื้อดาบเจ็ดดาวด้วยเงินสิบหมื่นตำลึง เมื่อมอบดาบเจ็ดดาวเล่มนี้ออกไป เท่ากับมอบเงินขาๆ ออกไปสิบหมื่นตำลึง

อยู่ดีๆ ประกองส่งมอบเงินขาวๆ สิบหมื่นคำลึงแก่ผู้คน มิใช่เสียสติ เป็นอะไร?

นงคราญสลายวิญญานก็ตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบทำอะไรดี เป๊ะเถียนแซ่คดาบเจ็ดดาวไปในมือนาง จากนั้นหันไปกล่าวกับ ฮ้อกั่วหว่า

“ตัวเจ้าไปรจัดสุราอาหาร พวกเราจะเฉลิมฉลองกัน”

ข่าวที่ดาบเจ็ดดาวเปลี่ยนเจ้าของคนใหม่ แพร่สะบัดไปทั่วทุกซอกมุมของตัวเมืองอย่างรวดเร็วดุจไฟลามทุ่ง

ข่าวนี้ยังกรีกโครมกว่าการปรากฏกายอย่างไม่คาดหมายของ จั๊มว้อจ้ออีก

ทั้งนี้เพราะอาศัยจั๊มว้อจ้อ ไม่แน่ว่าจะได้รับของขวัญพิเศษของผู้เผ่ามหาการุณย์ ผู้ที่ได้รับดาบเจ็ดดาว เท่ากับได้รับเงินมหาศาลจำนวนหนึ่ง คนเสเพลนั้นไหนทำเช่นนั้น?

.....

คำคินนั้น ภายในห้องเก็บฟืนหอมซ้อ ที่หลังร้านเต้าหู้ของจู้ยี้ แสงตะเกียงน้ำมันเรือเหลือง ส่องต้องบุรุษสตรีที่คลอเคลียกัน เป็นเม่งเซี่ยนน้อยใจว้าใช้กับนงคราญสลายวิญญานเอี้ยอี

เม่งเซี่ยนน้อยยื่นมือลูบคลำข้อมือนงคราญสลายวิญญานเบาๆ สายตาที่นุ่มนวลมากกรก้องจับอยู่บนใบหน้าของนาง กล่าวเบาๆ ว่า

“ตอนนี้ท่านเข้าใจเจตนาของเราแล้วกระมัง?”

นงคราญสลายวิญญานผงกศีรษะรับ หาได้เอ่ยปากไม
เม่งเซี่ยนน้อยกล่าวเสียงนุ่มนวลอีกว่า

“สรุปแล้ว นี่เป็นแผนป้ายความผิดของคนเสเพลนั้น หากท่านไม่
อาจหักใจคืนดาบเจ็ดดาวไป ก็มีเพียงวิธีเดียว นั่นคือรีบไปจากที่นี่”

นงคราญสลายวิญญานผงกศีรษะรับอีกครั้ง

เม่งเซี่ยนน้อยลูบคลำมือของนาง กล่าวว่า

“เรื่องนี่ยังเร้นลับยิ่งดี เราเตรียมทุกสิ่งให้แก้ท่านแล้ว รอจน
คำกิ้นกล้อยดึก ท่านก็พกพาดาบออกเดินทาง”

นงคราญสลายวิญญานปล้นถอนใจเบาๆ กับศีรษะกล่าวว่า

“นับแต่ได้รับดาบเจ็ดดาว ในใจเราก็กังเกิดความกิดขัดแย้งตลอด
มา”

“ความกิดขัดแย้งอันใด?”

“เราเห็นว่าท่านก็สมควรฉวยโอกาสนี้จากไป ไม่จำเป็นต้องเสี่ยง
อันตรายเพราะของวิเศษของผู้เฒ่ามหาการุณย์เหล่านั่นอีก”

เม่งเซี่ยนน้อยยิ้มพลางกล่าวว่า

“น่าเสียดายที่ท่านกล่าวสาบเกินไปบ้าง”

“เพราะเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะก่อนที่ท่านจะรู้มา เราเสาะพบร่องรอยของวิเศษของ
ผู้เฒ่ามหาการุณย์แล้ว”

“ตอนนี้ของวิเศษตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ใด?”

“ทายาทของผู้เฒ่ามหาการุณย์...ดาบชั้นหนึ่งตัวจริง”

นงคราญสลายวิญญานกล่าวถามว่า

“เป็นคนเสเพลที่สมควรตายนั้น?”

“มิคิด”

“ผู้ใดว่ากัน?”

“จิมวู้จ้อ”

นางคราญสลายวิญญานคากระจ่างวูป อดนั่งตัวตรงมิได้ กล่าวว่า
“คนหน้าผีคายนั้นบอกได้อย่างไร?”

เม่งเซี่ยนน้อยยิ้มพลางกล่าวว่า

“คราครั้งนี้นับเป็นความดีความชอบของเท้าบินล่าวิญญานเก็งซัง
เผาแซ่เก็งนี้มากไหวพริบปัญญาจริงๆ”

“อ้อ?”

“เที่ยงวันนี้เผาแซ่เก็งไปหาจิมวู้จ้อที่รังร้อน ก่อนอื่นแสดงความ
เห็นใจต่อชะตากรรมของมันจากนั้นบอกต่อจิมวู้จ้อว่า เรื่องราวยังไม่ยุติให้
มันนึกทบทวนดูว่า ความเข้าใจผิดนี้เกิดขึ้นอย่างไร จะได้หาทางช่วย
เหลือ จิมวู้จ้อพอทบทวนทวนนึก ก็เข้าใจต้นสายปลายเหตุ”

“อ้อ?”

เม่งเซี่ยนน้อยกล่าวว่า

“ฟังว่าคันเหตุสืบเนื่องจากมันรับฝากเงินจำนวนหนึ่งจากคน
เสเพลนั้น คนเสเพลนั้นอ้างว่าต้องการเงินไปเล่นพนัน ใ้เสียดีไปขอเบิกเงิน
จากมัน มันยอมจ่ายให้ตามจำนวน คนเสเพลนั้นกลับกระจายข่าวว่า
จิมวู้จ้อถูกคนเสเพลนั้นจับพิรุณได้ ต้องคอยจ่ายเงินปิดปากตลอดเวลา...”

“สุดท้ายเก็งบ้อเซี่ยหลงกล เก้นถามร่องรอยของวิเศษของ
ผู้เผ่ามหาการุณย์จากจิมวู้จ้อ”

เม่งเซี่ยนน้อยทอดถอนใจกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ผู้ที่หลงกลไหนเลยเพียงจี้มั่วจ้อคนเดียว?”

มันยัดกุมมีอนางอีกครา กล่าวว่า

“ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่ นี่คือเหตุผลที่เราขึ้นกรณรังอยู่ ทางหนึ่ง เพราะสืบเนื่องจากของวิเศษของผู้เฒ่ามหาการุณย์ อีกทางหนึ่งลวยโอกาสนี้ระบายโทสะให้แก่ท่าน”

นางการุณยสลายวิญญานหน้าแดงระเรื่อ เป๊ะเทียนแซ “รังแก” นางจริง เพียงแต่เม่งเซี่ยนน้อยหมายถึงเรื่องหนึ่ง นางกลับนึกถึงอีกเรื่องหนึ่ง

นางขบคิดแล้วสิ้นศรัทธากล่าวว่า

“เรื่องนั้นเรายังเห็นว่าไม่ถูกต้อง”

“ไม่ถูกต้องที่ใด?”

“ผู้คนที่ทางหมู่ตีกเจ็ดดาวต้องไม่ยอมวางมือจากของวิเศษรายนี้ การต่อสู้ช่วงชิงคงยากหลีกเลี่ยง เรายังไม่วางใจ...”

“ประการนี้ท่านวางใจ เราหารือกับเฒ่าเซ่เก็งและลูกคิดเหล็กแล้ว ผู้คนที่ทางหมู่ตีกเจ็ดดาวเพียงต้องการกำจัดบุคคลบางคนให้พ้นทาง มีเพียงส่วนน้อยที่บังเกิดความสนใจต่อของวิเศษของผู้เฒ่ามหาการุณย์ ประการนี้ท่านคงทราบดี ครั้งก่อนพวกมันใช้ให้ท่านปลอมเป็นปัญญาชนอิงบุญเพียงต้องการให้ท่านสืบสาวว่า คนเสเพลนั้นเป็นคาบชั้นหนึ่งหรือไม่ ไม่ได้ให้ท่านค้นหาของวิเศษของผู้เฒ่ามหาการุณย์”

นางการุณยสลายวิญญานผงศรัทธารับ ครั้งก่อนนางแม่ทำงานไม่สำเร็จ แต่ฝ่ายตรงข้ามยังจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นาง พร้อมกับนั้นฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ให้นางสืบหาร่องรอยของวิเศษของผู้เฒ่ามหาการุณย์จริงๆ

1008 ดาวฟ้า ผ่านรก เล่ม 4 (จบ)

นางล้วงถามร่ำรอยของวิเศษต่อเป๊ะเทียนเซ เพราะเกิดจากความละโมภ
ส่วนตัว สุดท้ายแทบเผยพิรุณออกมา

นางผกศิระรับ จากนั้นเง้นศิระกล่าวว่า

“ยังคงไม่ถูกต้อง ความนี้มีปัญหา”

“ปัญหาอันใด?”

“หากพวกมันทราบว่าเป็นดาบชั้นหนึ่งปลอมแปลง
ขึ้น ต่อให้ไม่ต้องการของวิเศษของผู้เผ่ามหาการุณย์ ก็ไม่ปล่อยปะละ
ละเว้นคนเสเพลนั้น หากพวกมันฆ่าคนเสเพลนั้น ท่านจะทวงถามของวิเศษ
จากผู้ใด?”

เม่งเซี่ยนน้อยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ประการนี้ท่านก็วางใจ”

“เป็นอย่างไร?”

“จิมัวจื่อไม่มีโอกาสแพร่พรายความลับนี้ต่อผู้ใดอีกแล้ว”

นงคราญสลายวิญญานงงงันวูบ จากนั้นถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“คนหน้าฝิฉายที่น่าเวทนานัก ล้วนแส่หาที่ตายเอง”

“ตอนนี้ท่านวางใจแล้วกระมัง?”

นงคราญสลายวิญญานจับจ้องมันด้วยความรักอันลึกซึ้งกล่าวถามว่า

“อย่างนั้นท่านต้องรอถึงเมื่อใด ค่อยไปจากเมืองเจ็ดดาว?”

เม่งเซี่ยนน้อยโอบเอวอ่อนแอ้นของนาง จูบชอกคอของนางครา

หนึ่ง กล่าวว่า

“เราไม่ปล่อยยให้ท่านรอนานแน่นอน”

.....

นงคราญสลายวิญญานจากไปครู่หนึ่งแล้ว เม่งเซี่ยนน้อย
ยังคงนั่งอยู่ใต้เงามืดของตะเกียงน้ำมัน

ประศุไม้พลันถูกผลักเปิด เกรียงสองสายถลันเข้ามาอย่างเงียบงัน
คนนำหน้าคือเท้าบินล่าวิญญานเก็งฮัง 'คนที่ด้านหลังเป็นชายกลาง
คนสวมใส่เสื้อผ้าเลิษฐผู้หนึ่ง เท้าบินล่าวิญญานทำหน้าที่แนะนำว่า
“ท่านนี้คือโง้วกงจื้อ”

ชายกลางคนนั้นน้อมกายเรียกหาว่า

“โง้วกงจื้อ”

เม่งเซี่ยนน้อยน้อมกายเล็กน้อย กล่าวคำ “ไม่กล้ารับ” เท้าบินล่า-
วิญญานกล่าวอีกว่า

“ท่านนี้เป็นเจ้าของหอป่วนเตียงเล่า (หอหมั้นพิเศษ) แห่งเมือง
หลวงกิมคั่วตึงเก”

เม่งเซี่ยนน้อยกล่าวว่า

“เชิญนั่ง”

เท้าบินล่าวิญญานถามว่า

“กิมคั่วตึงเกคิดเรียนถามกงจื้อว่า จะส่งมอบสิ่งของให้เมื่อใด?”

“ก่อนเที่ยงวันพรุ่งนี้”

ชายกลางคนนั้นประคองส่งซองกระดาษมาใบหนึ่ง กล่าวว่า

“นี่เป็นเงินมัดจำสามหมื่นตำลึง กงจื้อโปรดตรวจนับรับไว้”

เม่งเซี่ยนน้อยไม่ได้ยื่นมือรับ เพียงบอกใบ้ให้คนผู้นั้นวางซอง
กระดาษลงบนโต๊ะ กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“การแลกเปลี่ยนนี้มีคนล่วงรู้มากน้อยเท่าใด?”

ชายกลางคนนั้นกล่าวว่า

“คนที่ล่องรู้ล้นอยู่นี่”

“กิมตัวตั้งแคะกระเตรียมกลับเมืองหลวงเมื่อใด?”

“หลังจากรับมอบสิ่งของ จะเดินทางกลับทันที”

เม่งเซี่ยนน้อยผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจ ดังนั้นทำบินล่าวิญญาน
นำคนผู้นั้นล่าถอยออกไปอย่างเงียบงัน

ทั้งสองพอลากไป เม่งเซี่ยนน้อยคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน
ยื่นมือตะปบคว้าของกระดานนั้นเอาไว้ปากพึมพำว่า

“หากไม่มีเงินจำนวนนี้ ข่างไม่ทราบว่าจะผ่านวันพรุ่งนี้ได้อย่างไร”

.....

ภายใต้แสงจันทร์เลื่อนราง รถม้าคันหนึ่งควบจับขึ้น
เหนือ มุ่งหน้าสู่เมืองอิงฮวยตั้ง

นงคราญสลายวิญญานนั่งพิงกับที่นั่งภายในรถหลับไหลไป
คาบเจ็ดดาวเล่มนั้นวางอยู่ข้างกายนาง นางน้อยครั้งจะใช้
อาวุธ ดังนั้นคาบเจ็ดดาวเล่มนี้มีความหมายค่อนาง เท่ากับสมบัติ
รายหนึ่ง

ตอนนี้ในโลกไม่มีสตรีใดโชคดีกว่านางอีก

สมบัติมหาศาลรายหนึ่ง ชายในดวงใจผู้หนึ่ง สำหรับสตรีนาง
หนึ่ง ยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?

คนจับรถคือผู้กลับกลอกถือเชี้ยอัน มันอำปากหา คล้ายบังเกิด
ความวุ่นเหงาอยู่หลายส่วน

เจ้าทวนทองฮัมปวยที่นั่งอยู่ในรถเป็นเพื่อนกับนางคราญสลายวิญญาน กลับมายังคึกคักแจ่มใส

ท่านอนของนางคราญสลายวิญญานชวนเข้าชวนใจจริงๆ

เจ้าทวนทองใช้ทางคาซำเลื่องมองร่างอ่อนแอแน่นน้อย ที่โยกไหวตามตัวรถของนาง คงตาปรากฏประกายระลือโชนขึ้นที่ละน้อย มันเล็กมันรถ มองออกไปยังเบื้องนอกแวนหนึ่ง บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันชั่วช้าลามกขึ้นวูบ

ถึงเวลาแล้ว

ที่เบื้องหน้าเป็นโป๊ยลื้ออว (แอ่งแปดลื้อ) ภายในรัศมีแปดลื้อ ไม่มีร่องรอยผู้คน นับเป็นช่วงที่เปลี่ยวร้างที่สุดบนทางหลวงสายนี้ และเป็นสถานที่ซึ่งมันตระเตรียมลงมือ

เจ้าทวนทองหดยากกลับมา พลันโถมเข้าหา โถมทับนางคราญสลายวิญญานไว้

มันความจริงสามารถจีสดักจุดของนางคราญสลายวิญญานก่อน ค่อยจัดการตามอำเภอใจ แต่มันไม่ต้องการทำเช่นนั้น

ทั้งนี้เพราะเช่นนี้ไร้รสชาติ

เช่นเดียวกับคนที่ชมชอบรับประทานปลา ก็ไม่กรังเกรงถูกครีบบปลาที่มันแทงมือ จะทุบปลาให้ตายก่อน ค่อยนำไปปรุงเป็นอาหาร

นางคราญสลายวิญญานสะท้านตื่นขึ้นมา พอเห็นชัดคาวว่าบุรุษที่โถมทับอยู่บนร่างนาง กลับเป็นเจ้าทวนทองฮัมปวย ที่ได้รับคำสั่งให้คุ้มครองส่งนาง ต้องกล่าวด้วยความตระหนกว่า

“ฮัมสี่เอี้ย (นายที่สี่แซ่ฮัม) ท่านทำอะไร?”

เจ้าทวนทองยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

“เรื่องที่อัมมี่เอี้ยคิดกระทำ ท่านดูไม่ออกหรือ?”

นงคราญสลายวิญญานขยับคิรินน กล่าวว่า

“ปล่อยมือ อัมมี่เอี้ย อย่าได้ล้อเล่นแล้ว หากถูกงงจ้อล่วงรู้ ทั้งหมด
ล้วนกระดากใจ”

เจ้าทวนทองไม่แยแสสนใจ มือหนึ่งโอบรอบคอของนาง อีกมือ
หนึ่งดึงสายรัดเอวของนาง

นงคราญสลายวิญญานหอบหายใจกล่าวว่า

“อัมมี่เอี้ย ท่านก็ทราบที่เราเป็นคนของโจ้วก่งจ้อ นี่...นี่จะได้อย่างไร?”

เจ้าทวนทองก็หอบหายใจ มือของมันข้างหนึ่งทำงานสมความมุ่ง
หมายแล้ว ขามันกำลังแก้สายรัดเอวของตัวเอง

นงคราญสลายวิญญานวิงวอนเสียงสั่นสะท้านว่า

“อัมมี่เอี้ย...”

เจ้าทวนทองหน้าแดงราวอัครี กล่าวเสียงแหบพร่า

“ดวงใจของเรา รอสักครู่ค่อยรำร้อง”

นงคราญสลายวิญญานร้องขอความช่วยเหลือว่า

“ก๊ออี้เอี้ย (นายรองแซ่ก๊อ) ท่านรีบมา อัมมี่เอี้ย...โอ๊ย”

เจ้าทวนทองหอบหายใจ กล่าวว่า

“ก๊ออี้เอี้ย...ไม่ยุ่งเกี่ยว...กับเรื่องของเรา”

นงคราญสลายวิญญานยุติการคิรินน จับจ้องมองเจ้าทวนทอง
กล่าวว่า

“พวกท่านสมคบคิดกัน?”

เจ้าทวนทองกัศกรามกรอด ใบหน้ากระดุกบิดเบี้ยว สีหน้าประหลาดพิกลอย่างบอกไม่ถูก

นางคราญสลายวิญญานกลอกตาคลบหนึ่ง พลันปิดเปลือกตาลง กรวญคราวว่า

“สี่เอ๊ย ซึ่งความจริงเราก็ชมชอบท่าน...เราเพียงกริ่งกรงไว้คงจื่อ...”

เจ้าทวนทองบังเกิดความรู้สึกเปลี่ยนแปลง กระซิบที่ข้างหูนางว่า

“ขอเพียงท่านกล้อยตามเราสี่เอ๊ย สี่เอี้ยย่อมต้องหาทางช่วยเหลือท่าน”

นางคราญสลายวิญญานคาดเดาออกแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด ชามันโอบกอดเจ้าทวนทองแนบแน่น กล่าวว่า

“สี่เอ๊ยเมื่อล้นปากต้องปฏิบัติตาม”

ความเคลื่อนไหวของเจ้าทวนทองก็นุ่มนวลขึ้นมา จูบนางคราหนึ่ง กล่าวว่า

“แน่นอน เราสี่เอี้ยไม่คล้ายกับผู้แซ่โจ้วที่ใจดำปานนั้น พอมีสตรีคนใหม่ก็ลืมคนรักเก่า...”

นางคราญสลายวิญญานแค้นเคืองยิ่ง ขบฟันจนแทบแหลกละเอียด แต่ยังกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“สี่เอี้ยพบเห็นสตรีนางนั้นหรือไม่?”

“สองวันนี้ผู้แซ่โจ้วอยู่ร่วมกับนางตลอดเวลาไหนเลยไม่พบเห็น”

“นางมีรูปโฉมอย่างไร?”

“ผิวพรรณคล้ำไปบ้าง รูปโฉมยังไม่เลว...แน่นอน หากเปรียบกับ

ท่าน ยังห่างไกลกันมากนัก”

นงคราญสลายวิญญาณทราบแล้วว่า ชู้รักคนใหม่ของเม่งเซี่ยนน้อย-
โจ้วใช้เป็นใคร

เป็นกุหลาบคำชิงนุ่นก็

นางพลันหยิกเจ้าทวนทองเบาๆ กล่าวว่า

“สี่เอ๊ย ท่าน...ข้าไว้ก่อน เรายังมีเรื่องถามท่าน”

“เรื่องอันใด?”

“ผู้แซ่โจ้วต้องการให้ท่านฆ่าคนช่วงชิงดาบ หากท่านปลดปล่อย
เรา เมื่อกลับไปจะมีคำกล่าวอย่างไร?”

“ผู้แซ่โจ้วต้องการดาบ เราสี่เอ๊ยต้องการคน รอสักครูเราให้เล่าสี่
(คนที่สอง) ถือดาบกลับไป พวกเราทั้งสองหลบหนีไปให้ไกลแสนไกล...
โอ๊ย”

“สี่เอ๊ย...โอ๊ย”

ร่างของทั้งสองบิดกระตุกโดยพร้อมเพรียง เจ้าทวนทองคิดขยันทาย
ขึ้น แต่เพียงคืนรณคราหนึ่งก็ฟูบร่างลงใหม่

เหนือร่างมันปักครึ่งด้วยดาบเล่มหนึ่ง ได้ยินคนผู้หนึ่งแก่นห้าวร่อ
กล่าวว่า

“หลบหนีไปให้ไกลแสนไกล? คิดอ่านประเสริฐนัก”

เจ้าทวนทองข่มฝืนออกว่า นี่เป็นขุมเสียงของผู้ใด ต้องกล่าวอย่าง
เจ็บปวดว่า

“เล่าสี่ พวกเราเป็นพี่น้องกันเอง...ไซ้ต้อง...ทำเช่นนี้?”

ผู้กลับกลอกมือถือด้ามดาบ มองดูโลหิตที่ไหลทะลักจากกลางหลัง

เจ้าทวนทอง สีหน้าปราศจากแวววาวเหมือนแต่ก่อน กล่าวว่

“ท่านจัดการกับสตรีนางนี้ เพราะได้รับคำสั่งมาเรากำนัลท่านดาบ
หนึ่ง ก็ได้รับคำสั่งมา”

“เราเพียงต้องการคน...ไม่ต้องการดาบ เรา...เราผิดที่ใด?”

“ผิดที่ท่านมีความสนใจในตัวสตรีเกินไป โง่เงาจนบอกว่ หาก
ปล่อยท่านอยู่สืบต่อ สักวันหนึ่งคงต้องเผด็จสวาทชิงบัลลังก์ด้วย”

เจ้าทวนทองกล่าวกระห่อนกระแต่ว่า

“ท่านมิใช่ไม่ทราบ...ความต้องการของเรา พวกเราจะอย่างไร...
เป็นพี่น้องร่วมสาบาน เล่าพี่ท่าน...ท่านใช่ต้อง...ช่วยเหลือคนนอก?”

“พี่น้อง? เมื่อปีก่อนท่านโอบกอดสตรีของเราจูบปากนาง ไฉนไม่
ได้นึกถึงข้อนี้?”

เจ้าทวนทองเบิกตากลน กล่าวคำ “เรา...” ผู้กลับกลอกก็กดด้าม
ดาบลง ตัวดาบที่ยาวสามเชียวจมหายไปในร่างเจ้าทวนทองจนหมดคลื่น
ปลายดาบของมันกลับปักใส่ผนังคราญสลายวิญญาน ที่อยู่ใต้ร่างเจ้า
ทวนทอง

.....

ราตรีอันยาวนานผ่านไป แสงอุทัยฉายกราดพสุธาอีกครั้ง

ภายในเมืองเจ็ดดาวคราคร่ำด้วยผู้คน

ตอนนี้ทั้งหมดไม่มีที่ใดให้ไปได้

ทั้งหมดคล้ายคอกที่ไม่มีงานทำ เดินพล่านไปมา สอบถามความลับ
จากผู้อื่น หรือถ่ายทอดบอกความลับต่อผู้อื่น

เพียงไม่นาน ข่าวใหม่ที่น่าตระหนกก็แพร่สะบัดออก
จัมว้อจ้อกับนางคราญสลายวิญญาณล้นหายสาบสูญอย่างลึกลับ
เพียงชั่วคำคืนเดียว หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีคู่นี้ไปยังที่ใด?

มีบ้างบางคนตระเตรียมไปจากเมืองจัตตาว เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เปลี่ยน
ความตั้งใจ

การชุมนุมวิจารณ์คาบแม้นุติลง แต่เรื่องสนุกสนานที่แท้จริงคล้าย
เพิ่งเริ่มขึ้น

หากจากไปในตอนนี้ ไยมิไชน่าเสียดายยิ่ง?

.....

เจ้าเล่าป้งที่หยุดงานไปสองวัน เริ่ม่วนวายอีกครา

แต่ตอนนี้ที่มันเร่งจัดทำมิใช่โง่ หากแต่เป็นเครื่องเรื้อน

เมื่อคืนฮ่อแก้วหุหยิกใส่มันอย่างดุคันอีกครา กล่าวว่า “คนตาย
ท่านตระเตรียมเรียบร้อยแล้วหรือ?”

นี่เป็นผลจากการที่มันตะกุกตะกัก กล่าววกววนอ้อมค้อมอยู่ครึ่ง
ก่อนวัน

เพียงนี้ก็พอแล้ว

แป๊ะเทียนแซยยืนอยู่หน้าร้าน มองดูอย่างพิณิจพิเคราะห์ คล้ายชื่นชม
ต่อฝีมือช่างของเจ้าเล่าป้งยิ่ง

โอวไผ่พลันเดินมาจากทางหัวเมือง ประสานมือทักทายแต่ไกลว่า
“แป๊ะเฮียสบาย?”

แป๊ะเทียนแซยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ใคร่สบาย”

“นี่...นี่เป็นวาจาใด?”

“นี่หมายความว่า ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงว่าวันนี้ยังพบเห็นโอวเอียท่าน”

โอวโปิยหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“แป๊ะเอีย ท่านไหนกล่าววาจากระดากหูตั้งแต่เช้า?”

แป๊ะเอียเห็นแซะอีกกายไปหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านมอบตัวผู้คนออกมามาก่อน ข้าพเจ้าจะบ่งบอกสาเหตุต่อท่าน”

“มอบตัวผู้ใด?”

“คนที่ใช้สอยท่านมาติดคอขอซื้อคาบเจ็ดควา”

โอวโปิยหน้าเผือดขาวลง ตะกุกตะกักว่า

“เรา...เรา...เป็นคนที่เดินมาจากทางด้านนั้นเอง”

ผู้ที่เดินมาเป็นคนคัดฟันไ้แป๊ะ

แป๊ะเอียเห็นแซะกล่าวเบาๆ ว่า

“ประเสริฐ คอนันท์ท่านหนีเอาชีวิตรอดไปเถอะ ท่านไปที่ท้ายเมือง
อ้อมเป็นวงไปยังร้านรถของอั้งสี่ ขอเสื้อผ้าจากอั้งสี่ซ้อชุดหนึ่ง ปลอมเป็น
สตรีชนบท อาศัยทางน้อยที่ท้ายเมืองหลบลิ้นหนีหน้า หากชักช้าก็ไม่ทัน-
การณ์แล้ว”

ยามนั้น คนคัดฟันไ้แป๊ะเอียเดินเข้าร้านสุราของเตี้ยเล่าบั้งไป

โอวโปิยค่อยรู้ซึ่งถึงอันตราย ลากผีเท้าจากไปราวคนสูญเสียบ

วิญญาณ

แป๊ะเอียเห็นแซะหันกายไป ผงกศีรษะต่อเตี้ยดีชักชวนกันไปยังร้านสุรา
ของเตี้ยเล่าบั้ง

คนตัดฟันไม้แป๊ะกำลังสนทนากับเตี้ยเล่าบั้งอยู่ภายในร้าน
แป๊ะเทียนแซ่หยดยั้งที่หน้าประตู ขณะจะทักทายเป็นเตี้ยเล่าบั้ง
แต่แล้วอุจกิด หันกายกวาดตาไปที่หัวเมือง
ที่หัวเมืองปรากฏผู้คนสองคนเดินช้าๆ มา
คนทั้งสองดูไปไม่มีที่สะดุดตา ไม่ว่ารูปร่างหน้าตา การแต่งกาย
ไม่ต่างกับคนธรรมดาทั่วไป หากบอกว่าทั้งสองมีที่ใดพิเศษพิสดาร อาจบาง
ที่เป็นดาบที่สะพายอยู่หว่างเอวของทั้งสอง

นับแต่การชุมนุมวิจารณ์ดาบเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนพทพา
ดาบอย่างเปิดเผย

แป๊ะเทียนแซ่พลันหันไปตามเตี้ยคิดว่า

“เมื่อคืนท่านหลับสบายดีหรือไม่?”

เตี้ยดีตอบว่า

“ยังดีอยู่”

“อย่างนั้นเข้าร้านไป ขนย้ายม้านั่งออกมาตัวหนึ่ง พวกเราจะนั่ง
ตากแดดในที่นี้”

เตี้ยดีเข้าร้านสุรา ขอยืมม้านั่งตัวหนึ่ง ทั้งสองทรุดนั่งลงที่หน้าร้าน
สุรา

คนสะพายดาบทั้งสองเดินใกล้เข้ามาแล้ว

หนึ่งในสองสวมเสื้อสีคราม มีอายุสามสิบเศษ ร่างไม่สูงนัก
ใบหน้าซีดเขียว แต่ดวงตาทั้งคู่สอดประกายเจิดจ้าดุจดาวเย็น

อีกผู้หนึ่งมีอายุห้าสิบเศษ สวมเสื้อกางเกงนวมสีเทา หลังงอแง
เล็กน้อย ใบหน้ามีริ้วรอยเหี่ยวย่น ตั้งแต่หางตาถึงใบหูขวามีรอยแผลดาบ

สายหนึ่ง มองปราดเดียวก็ดูออกว่าเป็นนักแสดงเก่าที่คร่ำโลก

เห็นชายชราที่มีรอยแผลดำนั่น ใช้ศอกกระทบร่างชายฉกรรจ์
เสื้อสีครามนั้น กล่าวเบาๆ ว่า

“เห็นหรือไม่ ผู้ที่ได้รับดาบเจ็ดดาว และมอบต่อผู้อื่นคือเล่าดีทาง
ด้านนั้น”

ชายฉกรรจ์เสื้อครามกวาดมองเตี้ยดีแวบหนึ่ง แถ่นเสียงดังเฮอะ
กล่าวว่า

“ตัวโง่งม”

บนถนนความจริงไม่กว้างขวางนัก กอปรกับคนทั้งสองเดินผ่าน
ข้างกายแป๊ะเทียนแซ่กับเตี้ยดีค่อยๆ ถอยออกมา แป๊ะเทียนแซ่กับเตี้ยดียอม
ได้ยืนอย่างชัดเจน

แป๊ะเทียนแซ่ยิ้มไม่กล่าวอะไร แต่เตี้ยดีอดผลุกขึ้นมิได้
กล่าวว่า

“พี่ท่านนี้บอกว่า ผู้ใดเป็นตัวโง่งม?”

คนทั้งสองพากันชะงักทำหันกายมา ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามเชิด
หน้ากล่าวว่า

“หมายถึงเล่าดีท่าน เป็นอย่างไร?”

เตี้ยดีสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ผงกศีรษะเล็กน้อยกล่าวว่า

“ประเสริฐ พี่ท่านยังนับเป็นคนที่รวบรวมชัดเจน”

ขุมเสียงของเขาเย็นชาเย็บลง กล่าวอีกว่า

“วิธีการทำสู้ของพี่ท่านประสบความสำเร็จแล้ว โฉนยังไม่ซัก
ดาบ?”

ด้านตรงข้ามกับร้านสุรา เป็นร้านขายเนื้อของฉั่วตัวเอี้ย

ภายในร้านของฉั่วตัวเอี้ย ก็ชุมนุมไว้ด้วยผู้คนจำนวนมาก ผู้คนภายในร้านพอได้ยินว่าที่เบื้องนอกมีคนกล่าววาจาด้วยเสียงอันดัง ก็พากันฮือออกจากร้าน คิดชมคว่าเกิดเรื่องใด

ตามร้านรวงเล็กๆ ตะแวงใกล้เคียง ก็มีคนชะโงกศีรษะออกมาชมดู

เป๊อะเทียนแซยังนั่งบนม้านั่ง มองดูผู้ที่มุงดูอยู่สองฟากข้างถนน แวบหนึ่ง จากนั้นนกสายตามาที่ชายชราหน้ามีรอยแผลคานนั้น

เห็นชายฉกรรจ์เสื้อสีครามหันหน้าไปยังชายชราหน้ามีรอยแผลคาน หัวเราะเฮอะเฮอะกล่าวว่า

“ปึงเหลา (ผู้เฒ่าแซปึง) ท่านคุณเล่าดีผู้นี้ล้าพองป่วนใด”

ชายชราหน้ามีรอยแผลคานกล่าวว่า

“ตอนนี้ผู้นี้เป็นจอมคานอันดับหนึ่ง ประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย ย่อมทนทานคำวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้”

เป๊อะเทียนแซยิ้มพลางสอดคำขึ้น

“ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับคำพูดนี้”

เขารอนชายชราหน้ามีรอยแผลคานเหลียวหน้ามา เพ่งตามวาวราวอาวุธจับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม ปากยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“หากเปลี่ยนเป็นจิ้งจอกเฒ่าเช่นเราท่าน ก็จะหลีกเลี่ยงการชว่งชิงด้วยทิวโคโดยไม่จำเป็นนี้ ไช้หรือไม่?”

ชายชราหน้ามีรอยแผลคานคล้ายยิ้ม คล้ายไม่เชิงยิ้ม มองดูเป๊อะเทียนแซแวบหนึ่ง ค่อยหันไปทางชายฉกรรจ์เสื้อสีครามนั้น กระแอมเบาๆ

กล่าวว่า

“สหายทางด้านนั้นกล่าวไม่ผิด นี่เป็นเรื่องของพวกเขาท่านเหล่าคน
หนุ่ม เล่าดีกระทำได้ตามที่เห็นสมควรเถอะ”

กล่าวพลางล่าถอยไปที่ใต้ชายคาร้านรวงทางด้านหลัง

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล่วงดูออกว่า นอกจากเป๊ะเทียนแซ่เสนอน้ำ
ออกห้ามปรามเสียดี ไม่เช่นนั้นการประลองดาบพิสุจน์ความเป็นตายยาก
จะหลีกเลี่ยงได้

เป๊ะเทียนแซ่กลับหันไปฟังกสิรีระทึกทักทายคนที่รู้จัก กล้ายลึมเลื่อน
ว่าสหายสนิทที่สุดของเขากำลังจะต่อสู้ขึ้นแตกหัก

ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามเลื่อนมือขวาไปยังด้ามดาบซ้าย เดียดี
ก็เลื่อนมือขวาไปที่ด้ามดาบ

สายดาทั้งสองข้างของคนทั้งสองประสานสบกัน ดาบทั้งสองเล่ม
ถูกดึงจากฝักอย่างแซ่มซ่า

ประกายดาบแวววับได้แสงอาทิตย์

บนท้องถนนช่วงสั้นๆ พลันปกคลุมด้วยรังสีการฆ่าฟัน

ทุกคนรู้สึกกลมหายใจกระชั้นเร้งร้อนขึ้นมา

ทั้งหมดทราบแน่แท้ใจว่า การประลองดาบครั้งนี้ต้องใช้เวลาไม่
นาน ดังนั้นทุกคนเบิกตาโปน ไม่กล้ากะพริบตาแม้แต่บ่อย กริ่งเกรง
พลาดโอกาสชมคู่ชัวพริบตาที่ระทึกขวัญนั้น

มีคนเริ่มหลังเหงื่อออกมา

มีคนบีตคอไปเบื้องหน้า แต่กลับหกดัวไปด้านหลัง

ในที่สุดการต่อสู้ปะทุขึ้น

เห็นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เกร่างสองสายโถมไปเบื้องหน้า
คู่จระด่ายเปรี้ยว

ไม่มีผู้ใดจำแนกออกว่า ทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ใดก้าวทำออกก่อน
ตลอดจนทั้งสองใช้กระบวณท่าใด ที่ได้เห็นได้ยินคือ เกร่างสองสายรวม
ตัวเป็นหนึ่ง จากนั้นแยกจากหนึ่งเป็นสอง รวมทั้งสะบัดไฟสีครามกลุ่ม
หนึ่ง และเสียงปะทะอาวุธดังสะท้านแก้วหู

รอนจเกร่างทั้งสองสายแยกย้ายผละจากกัน ทั้งตัวลงยืนหยัดมัน
ทั้งหมดค่อยเห็นชัดตาว่า ทั้งสองสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งที่ยืนหยัดกัน
ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามยืนอยู่ตำแหน่งที่เคยยืนอยู่ก่อน เคยดีก็ยืน
อยู่ทิศทางตรงกันข้าม

เสื้อผ้าของทั้งสองยังคงเดิม กระบวนท่าแรกที่ประมือ ทั้งสองฝ่าย
กลับไม่ได้รับความเสียหายอันใด

ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงคือสีหน้าของทั้งสอง

ดวงตาเคยดีทอแววคั่นเด่นสงสัข ในประกายตาของชายฉกรรจ์
เสื้อสีคราม กลับปรากฏรอยยิ้มอันกลอกกลิ้งวูบหนึ่ง

เคยดีคั่นเด่นสงสัขอันใด?

เป็นเพราะเขาเข้าใจว่ากระบวณทำนี้น่าซัยเป็นมันเหมาะ สุดท่าย
เมื่อจะมีเปรียบก่อน? หรือว่าจากกระบวณท่าร่างของศัตรู พบเห็นสิ่งที่
คาดคิดไม่ถึงอันใด?

ยังมี รอยยิ้มในดวงตาของชายฉกรรจ์เสื้อสีครามเป็นเรื่องราวใด?

เป็นมันพบว่าจอมดาบอายุเขาว์นี้จัดการได้ไม่ยากนัก? หรือว่าจาก
ระบวนท่าทดสอบหยั่งเมื่อครู่ ค้นพบจุดอ่อนของจอมดาบอายุเขาว์นี้

แล้ว?

แป๊ะเทียนแซงเขยหน้ามองดวงอาทิตย์ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป
นี่เป็นถนนยาวที่ยืนขยายไปทางเหนือจรดใต้ ยามนี้แดดดีกับชาย
ฉกรรจ์เสื้อสีครามแยกย้ายขึ้นหยัคอยู่ทางทิศตะวันออกและตก อยู่ในช่วง
เวลาระหว่างยามซึ่งชนกับยามจี (ประมาณเก้านาฬิกา) ตำแหน่งดวงอา-
ทิตย์พอดีอยู่เหนือไหล่ซ้ายด้านหลังของเตี้ยดี

แป๊ะเทียนแซหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะร้องเตือนต่อเตี้ยดี ก็ชักช้า
ไปก้าวหนึ่ง

ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามยกดาบกวัดแกว่งหลอกหล่อ ลำแสงอันเจิดจ้า
สายหนึ่งสะท้อนออกจากตัวดาบ ซอนไซเข้าสู่คลองจักษุของเตี้ยดี

เบื้องหน้าสายตาเตี้ยดีกลับกลายเป็นขาวว่างเปล่า ต้องใจหายวาบ
ขณะจะสับเปลี่ยนตำแหน่ง ดาบของชายฉกรรจ์เสื้อสีครามก็ม้วนจุโจม
มาจุจพายุร้าย

มีคนส่งเสียงอุทานออกมา มีคนหลับตาลง ไม่อาจหักใจชมคู่ต่อไป
ทันใด เกรว้างสีเทาสายหนึ่งลอยขวามาจากร้านสุรา พอถึงตัวลง
พอดีถึงลงยังไหล่ขวาของชายฉกรรจ์เสื้อสีคราม

ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามฟาดฟันดาบออก พลันรู้สึกริ้วตัวถูกดทับ
ลงยังไหล่ขวา เข้าใจว่ามีคนลอบทำร้ายจากทางด้านหลัง ยามรีบร้อน
คำรามก้อง รีบชะงักเท้าหมุนตัว พร้อมกับพับแขนกระทุ้งสอกมายังด้าน
หลัง

เหตุเปลี่ยนแปลงไม่คาดหมายนี้ เท่ากับช่วยชีวิตเตี้ยดีครั้งหนึ่ง
เตี้ยดีความจริงมีนิสัยสัจย์ซื่อ ไม่ต้องการฉวยโอกาสซ้ำเติมคน

แต่ยามนี้เห็นชายฉกรรจ์เสื้อสีคราม ใช้แสงแดดซ่อนไซสายดาของเข
จูโจมดาบเข้าใส่ สร้างความขุ่นแค้นสุดระงับ สะบัดดาบตอบโต้ออกไป
ขณะที่เดียตีจูโจมดาบใส่ชายฉกรรจ์เสื้อสีคราม ชายชราหน้ามีรอย
แผลดาบ ซึ่งยืนอยู่ในกลุ่มคนทางด้านหลัง ดาบทอประกายอำมหิตวูบขึ้น
มือหมายชักดาบ

แต่มือของมันเพิ่งกระทบถูกด้ามดาบ พลันพบว่ามิใช่ดาบที่
เกรี้ยวกราดคู่หนึ่งจับจ้องมองมันแน่นิ่ง
ผู้ที่จับจ้องมองมันคือเป๊าะเทียนแซ
ชายชราหน้ามีรอยแผลดาบกลอกดาตลบหนึ่ง พลันแค้นหัวร่อห
ดัว ชั่วพริบตาที่หายลับไปในกลุ่มคน

.....

การประลองดาบที่สิ้นขวัญสะท้านวิญญาณ ปิดฉากลง
อย่างไม่คาดหมาย

คนชุดเทาที่พุ่งตัวออกจากร้านสุรา ถูกชายฉกรรจ์เสื้อสีคราม
กระแทกตายคามือ ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามก็จับชีวิตได้คมดาบของเดียตี
ซากศพทั้งสองซากนอนจมกองเลือด เสียชีวิตอยู่กลางถนน
ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามดาบอย่างเหนือความคาดหมาย และกล่าว
ได้ว่าเกิดจากการแส่หาเอง

ทั้งนี้เพราะมันหากไม่ใช่แผนอุบายคิดเอาชัย ขอเพียงยื่นใน
ตำแหน่งที่ผิดเพี้ยนเล็กน้อย หรือไม่ชิงจูโจม คนชุดเทาที่ลี้วออกจากร้าน
สุรา ก็ไม่ตกลงบนไหล่ขวาของมันแล้ว

รองจนทุกผู้คนเห็นสภาพการตายของคนชุดเทาที่ลอยลือออกจากร้านสุรา ก็แสดงความเห็นใจต่อมันไม่มากนัก

ที่แท้คนชุดเทาที่ลอยตัวออกมาชนใส่ไหล่ขวาของชายฉกรรจ์เสื้อสีครามมิใช่ใครอื่น กลับเป็นคนตัดฟันไ้ไ้เป๊ะ

ในมือของคนตัดฟันไ้ไ้เป๊ะ ยังกำกระบอกจากแท้น้ำตาลคลาด ที่มีกำลังยิ่งกล้าแข็งกระบอกหนึ่ง

แสดงแน่ชัด คนผู้นี้ฉวยโอกาสที่ผู้อื่นชมคุณจนเคลิบเคลิ้มคิดลอบทำร้ายคนใดคนหนึ่ง สุดท้ายถูกผู้คนพบเห็น ค่อยใส่มันหมัดหนึ่ง

บุคคลที่ถนัดตัดฟันไ้ไ้เป๊ะคิดลอบทำร้ายเป็นใคร? และบุคคลที่ค่อยมันลอยลือออกจากร้านสุราเป็นใคร?

ทั้งหมดทราบในบัดดลว่าเป็นสองคนใด

ทั้งนี้เพราะพวกมันเพิ่งซ่อนตัวขึ้นจากซอกศพคนตัดฟันไ้ไ้เป๊ะก็เห็นเป๊ะเทียบแซ่ประสานมือต่อชายฉกรรจ์ร่างสันทัด ที่อยู่ในร้านสุราของเตี้ยเล่าบั้งผู้หนึ่ง

“เป็นหมัดพิเศษไรเงา”

“เป็นหัวหน้าหน่วยใหญ่ของพรรคเหยี่ยวดำ?”

“ถูกต้อง”

“มิน่าเล่าหมัดนี้จึงทรงพลังถึงเพียงนี้”

ขณะที่ทุกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน เป๊ะเทียบแซ่พลันกวักมือต่อกลุ่มคนที่ด้านตรงข้าม กล่าวว่า

“กวนเฮีย ท่านออกมาสักครา”

ทุกผู้คนกวาดตามองตาม พบว่าบุคคลที่เป๊ะเทียบแซ่เรียกหา

เป็นจอมดาบที่ยังมีชีวิตอยู่ ฉายาดาบประหลาดกวนแป๊ะเซ่ง

ดาบประหลาดมีสีหน้าไม่สู้เป็นปรกติ หลังจากลึงเลเล็กน้อย
ยังคงเดินช้าๆ ออกจากกลุ่มคน

มันคล้ายบังเกิดความระแวงระวังต่อแป๊ะเทียนแซ หยุดขึ้นแต่ไกล
กล่าวว่า

“แป๊ะเฮียมีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

แป๊ะเทียนแซยิ้มพลางกล่าวว่า

“เมื่อคืนก่อนได้รับการดูแลจากกวนเฮีย เพื่อเป็นการตอบแทน
ผู้น้องคิดแจ้งข่าวดีต่อท่านประการหนึ่ง”

ดาบประหลาดหน้าแปรเปลี่ยนไป ขึ้นมือแตะด้านดาบอย่างลึมตัว
แป๊ะเทียนแซแสวงเป็นมองไม่เห็น กวาดตามองเที่ยวหนึ่ง พลัน
กวักมือต่อกลุ่มคนด้านทิศใต้ กล่าวว่า

“ฮวยเฮีย ท่านก็ออกมา”

ที่เขาเรียกหา เป็นจอมดาบอีกคนหนึ่ง...ดาบปีศาจฮวยเกียก
ทุกผู้คนตื่นตื่นตึงเครียดขึ้นมา หรือคนเสเพลนี้คิดทำสู้กับจอมดาบ
สองคนในคราเดียว

ดาบปีศาจขมวดคิ้ว เดินออกจากกลุ่มคนเช่นกัน

แป๊ะเทียนแซยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านทั้งสองอย่าได้เข้าใจความหมายของข้าพเจ้าผิดไป ผู้น้อง
ทราบว่ามีเรื่องมากหลาย เกิดจากความจำเป็นที่บีบคั้นบังคับ ตอนนี้ผู้น้อง
เชิญท่านทั้งสองออกมา เพื่อแก้ปัญหาพื้นฐานข้อหนึ่ง”

ดาบประหลาดและดาบปีศาจล้วนไม่เอ่ยปาก แป๊ะเทียนแซขีมือไป

ยังซากศพของชายฉกรรจ์เสื้อสีครามนั้น กล่าวว่า

“พร้อมกับการตายของท่านนี้ เครื่องข่มขู่ต่อพวกท่านได้กลืนกลาย
เท่าที่ผู้น้องทราบ ในจอมดาบที่เสียชีวิตทั้งสิบเอ็ดคน มีอยู่เจ็ดคนตายได้
เงื้อมมือของท่านนี้”

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง สีหน้าปรากฏแววยากจะ
ยอมเชื่อถือ

ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามนี้ เป็นฆาตกรทำร้ายจอมดาบทั้งหลาย?
นี่มีหลักฐานอันใด?

สีหน้าของดาบประหลาดค่อยดีขึ้น มาตราว่ามันก็เคลือบแคลง
สงสัยต่อคำพูดของแป๊ะเทียนแซเช่นเดียวกับคนอื่น แต่อย่างน้อยมัน
พิสูจน์ยืนยันเรื่องหนึ่งว่า แป๊ะเทียนแซไม่มีความประสงค์ร้ายต่อมัน

ดาบปีศาจอดถามมิได้ว่า

“แป๊ะเฮียรู้จักคนผู้นี้?”

แป๊ะเทียนแซขำพลางกล่าวว่า

“ถูกแล้ว พวกเรารู้จัก”

ทุกผู้คนรับฟังจนงงันอีกครั้ง

ดาบประหลาดฉุนใจคิด พลันเดินถึงข้างซากศพของชายฉกรรจ์
เสื้อสีคราม ล้วงผ้าเช็ดหน้าที่มีกลิ่นยาจากอกเสื้อผืนหนึ่ง ก้มหน้าลงใช้
ผ้าเช็ดหน้าเช็ดใบหน้าชายฉกรรจ์เสื้อสีครามนั้น ตำแหน่งที่เช็ดผ่าน
สีผิว และแก้มใบหน้าเกิดการเปลี่ยนแปลงในบัดดล

ทุกผู้คนอุทานดังอาอออกมา

ดาบประหลาดเช็ดดูต่อไป แก้มใบหน้าของคนตายเกิดการเปลี่ยน

แปลงไม่หยุดยั้ง สีหน้าของคนเป็นก็เกิดการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

“สวรรค์ เป็นดาบไวเบิ้ล”

มิผิดแม้แต่น้อย ชายฉกรรจ์เสื้อสีครามนี่คือดาบไวเบิ้ล
ดาบไวเบิ้ลที่ตายไปครั้งหนึ่งแล้ว!

.....

ซึ่งความจริงชายฉกรรจ์เสื้อสีครามไม่เพียงเป็นดาบไวเบิ้ล
เบิ้ลเบิ้ล เป๊ะเทียนแซยังดูออกว่า คนผู้นี้เป็นชายฉกรรจ์คลุมหน้า
ชุดดำ ที่ฆ่าคนของพรรคเหยี่ยวดำชิงตัวจิ้งมั่วจ้อจากร้านขายเกี้ยว
ของปิงตัวเนี้ย

ตอนนั้นเม่งเซี่ยนน้อยนำกำลังออกสกัดขัดขวางดาบไวเบิ้ล กลับ
ถูกดาบไวเบิ้ลฆ่าคนไปสองคน เป๊ะเทียนแซที่ซ่อนตัวอยู่ ก็ดูออกแต่
แรกว่าเพลงดาบที่มันใช้ออกเป็นเพลงดาบพายุสนี่ แต่เห็นว่ายังไม่ถึง
เวลา จึงไม่แพร่งพรายต่อเสียทีเดียว

เป๊ะเทียนแซเดินช้าๆ เข้ามา กล่าวว่า

“ความจริงพอถูกเปิดโปง ก็ไม่มีราคาค่างวดแม้แต่น้อย ซึ่งความ
จริง ท่านทั้งหลายสมควรได้คิดแต่แรกว่าดาบไวเบิ้ลถูกฆ่าไม่น่าประ-
หลาด แต่ไม่มีผู้ใดสามารถใช้ท่วงท่าที่แปลกประหลาดปานนั้นฟันใส่
เบิ้ลเบิ้ลดาบหนึ่ง สภาพการตายที่แปลกประหลาดเช่นนั้น มีคำอธิบายเพียง
หนึ่งเดียวคือ ผู้ตายมิใช่เบิ้ลเบิ้ล”

เขายิ้มพลางกล่าวสืบท่อ

“ผู้ตายมิใช่เบิ้ลเบิ้ล และไม่เห็นเบิ้ลเบิ้ลเสนอหน้าออกอธิบาย อย่างนั้น

มีคำอธิบายเพียงหนึ่งเดียว...เบ็ลิบคือฆาตกรนั้น”

ดาบปีศาจอดชมวดก็ว่าได้ กล่าวว่

“แป๊ะเฮียเมื่อได้คิดถึงข้อนี้แต่แรก โฉนรจนบัคนี้ค่อยบอกออกมา?”

“ช่วยเฮียคำหนักคนผิดไปแล้ว ซึ่งความจริง ผู้น้องหาได้ชาญฉลาดดังที่ท่านคาดคิดไว้ไม่”

“หมายความว่าท่านเพ็งนึกออก?”

แป๊ะเทียนแซยิมพลางกล่าวว่

“นั่นก็มีใช่ แต่ช่วยเฮียสมควรคว่อกว่ สองวันนี้ท่านก็วุ่นวายยิ่ง”

“ท่านวุ่นวายอันใด?”

“วุ่นวายกับการรักษาชีวิต”

“ท่านเข้าใจว่ เจ้าผู้นี้ก็คิดแะต้องแป๊ะเฮียท่าน?”

“ท่านทั้งสองสมควรเห็นเหตุการณ์เมื่อครู่แล้ว”

ดาบประหลาดกล่าวราวพึมพำกับตัวเองว่

“เรายังขบคิดไม่เข้าใจ พวกเราสิบแปดจอมดาบอยู่ด้วยกันโดยไร้เรื่องราว เบ็ลิบโฉนรังควานต่อทั้งหมด...

แป๊ะเทียนแซยิมพลางกล่าวว่

“นี่ก็มีคำอธิบายเพียงหนึ่งเดียว...ผู้แซ่ เบ็เพียงเป็นมือเพชรฆาตคนวางแผนเป็นบุคลลอื่น”

ดาบปีศาจร้องโพล่งว่

“ใช่แล้ว ชายชราที่มีรอยแผลดาบนใบหน้าต้องมีใช่ตัวดี พวกเรา

ไปเสาะหาเผ่าผู้นั้น”

แป๊ะเทียนแซกล่าว่า

“เกรงว่ายากหาพบได้”

“เพราะเหตุใด?”

แป๊ะเทียนแซกล่าว่า

“ทั้งนี้เพราะโฉมหน้าเผ่าผู้นี้ก็ผ่านการปลอมแปลงโฉม ใบหน้านั้นคงไม่ปรากฏขึ้นอีก”

เขากระแอมเบาๆ แล้วกล่าว

“ซึ่งความจริงพวกท่านสามารถไปเสาะหาอีกคนหนึ่ง”

คาบปีศาจถามว่า

“เสาะหาผู้ใด?”

“เลี้ยวซาเอี้ย”

“โฉนไปเสาะหาเลี้ยวซาเอี้ย?”

“เพื่อสอบถามมันว่า โฉนจัดการชุมนุมวิจารณ์คาบขึ้น ยังมีหลังจากที่จอมคาบประสบอุบัติเหตุไม่คาดหมายติดต่อกัน การชุมนุมวิจารณ์คาบโฉนยังดำเนินต่อไป?”

คาบประหลาดผงกศีรษะกล่าวว่า

“ใช่แล้ว หากไม่มีการชุมนุมวิจารณ์คาบ พวกเราทั้งสิบแปดคนต้องไปชุมนุมรวมกัน ผู้แซ่เลี้ยววางแผนเช่นนี้ จิตเจตนาเป็นที่น่าสนใจจริงๆ ”

แป๊ะเทียนแซกระแอมอีกครา กล่าวว่

“ผู้น้องยังมีข้อเสนอประการหนึ่ง สิบแปดจอมคาบหลงเหลืออีก

เจ็ดคน นับแต่เส้นทางที่ดีเคลื่อนไหวพร้อมกัน มาคร่าวๆบีบคั้นไปคน
หนึ่ง ขากจะรับรองว่าไม่มีบีบคั้นคนที่สองขึ้น”

ในกลุ่มคนพลันบังเกิดซุ่มเสียงทู่หนักเสียงหนึ่งดังว่า

“ใช่แล้ว กวนเฮีย ฮวยเฮีย พวกเราไป”

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังต้นเสียง พบว่าคนกล่าววาจาเป็นดาบขุนพล
ก๊วยอ้วย

ดาบขุนพลพอกกล่าวจบ ในกลุ่มคนปรากฏผู้คนที่อีกสี่คนทยอยเดิน
ออกมา กลับเป็นดาบเบิกกุหา ดาบไล่ลม ดาบพิศواس และดาบไร้ไม้ตรี
ดังนั้นภายใต้การนำของจอมดาบทั้งเจ็ด กลิ่นมนุษย์หนูเนืองไปยัง
หมู่ตึกเจ็ดดาว

เตี้ยตึกกล่าวเบาๆ ว่า

“พวกเราไปหรือไม่?”

แป๊ะเทียนแซ่ฮิมพลางกล่าวว่า

“พวกเราไปทำอะไร?”

“ในความเห็นท่าน จอมดาบทั้งเจ็ดนี้มีพวกห้องของบีบคั้นอยู่หรือไม่?”

“คล้ายกับไม่มี”

“ดาบประหลาดเล่า?”

“ผู้ที่กระดุนขลุ่ยให้ดาบประหลาดจับดาบพวกเรา อาจเป็นเลี้ยว-
ซาเอี้ย ขามนี้บีบคั้นเสียชีวิต ความจริงล้วนเปิดโปง ดาบประหลาดย่อมไม่
ถูกหลอให้”

เตี้ยตึกมองดูซากศพที่กลางถนนทั้งสองซาก ขมวดคิ้วแน่นแน่น

กล้ายกรุ่นคิดถึงเรื่องราวใด

เป๊อะเทียนแซพลันถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“ท่านนับว่าสะตางปนิธานให้แก่เบ๊เล่าซิงแซประการหนึ่ง วิญญาณ
ในปรภพของท่านผู้เฒ่าสมควรนอนตาหลับแล้ว”

เตี้ยตึงงันวูบ เหลียวหน้ามากล่าวว่า

“ท่านว่าอะไร?”

เป๊อะเทียนแซฝันยิ้มกล่าวว่า

“เรื่องราวถึงขั้นนี้ ท่านยังไม่เข้าใจว่าข้าพเจ้ากล่าวว่าอะไร
ข้าพเจ้าช่างไม่ทราบว่ ระหว่างพวกเราทั้งสอง ผู้ใดสมควรบังเกิด
ความละอาย?”

“ท่าน...ท่านหมายความว่า เบ๊เล่าซิงแซถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่
ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าจัดการกับคาบไวเบิ้ลิบผู้นี้?”

“หรือท่านคุไม่ออกว่า เพลงคาบของเบิ้ลิบเป็นแนวทางเดียวกับ
เพลงคาบของท่าน?”

“ถูกแล้ว ประการนี้ข้าพเจ้าย่อมรู้สึกละใจ หรือว่า...เบิ้ลิบ
เป็นศิษย์ของเบ๊เล่าซิงแซด้วย?”

เป๊อะเทียนแซทอดตาไปที่ไกลตา กล่าวว่า

“ความสัมพันธ์อาจลึกซึ้งกว่านี้”

“เป็นพ่อลูก?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าคาดคิดเช่นนั้น”

“นี่เพียงเป็นการคาดคิดของท่าน”

“ข้าพเจ้าคาดคิดเช่นนั้น โดยมีหลักฐานสองประการ หนึ่งคือแซ่ที่

ใช้และพลังฝีมือ สองคือคำพูดของเบ๊เล่าซึ่งแซกล่าวดอนที่ถ่ายทอดพลังฝีมือของท่าน”

เดี๋ยงมีจิตใจว่าวุ่น ขามกะทันหันนึกไม่ออกว่าเป๊ะเทียนแซกหมายถึงคำพูดใด

เป๊ะเทียนแซกล่าวสืบทอด

“ท่านมิใช่บอกว่า ตอนที่เบ๊เล่าซึ่งแซถ่ายทอดพลังฝีมือแก่ท่าน เคยทอดถอนใจรำพึงว่า เขาไม่ทราบว่สมควรถ่ายทอดพลังฝีมือแก่ท่านหรือไม่หรือ?”

“ใช่แล้ว ท่านผู้เฒ่าเคยกล่าวมากกว่าหนึ่งครั้ง”

“ตอนนี้ท่านสมควรคาดคิดได้ว่า ชายชราวัยไม่ไถ่ฝั่มผู้หนึ่ง กล่าวคำพูดเช่นนี้ ในใจสมควรบังเกิดความรู้สึกขัดแย้งและอาครถึงเพียงไหน อย่างนั้นเป็นเรื่องราวใด ทำให้ชายชราผู้หนึ่งบังเกิดความรู้สึกขัดแย้งและอาครถึงเพียงนี้ แสดงว่าเขาไม่แน่ใจว่า สมควรเพาะสร้างคนนอกผู้หนึ่ง เพื่อนำบุตรชายของตัวเองหรือไม่?”

เดี๋ยงร้องโพล่งว่า

“แต่ท่านผู้เฒ่าไม่เคยเอ่ยถึงชื่อเบ๊ลิบมาก่อน ท่านผู้เฒ่าทราบได้ อย่างไรว่า หลังจากที่ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดพลังฝีมือแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสะสางปณิธานนี้ให้แก่ท่านผู้เฒ่า?”

“คำพังเพยว่าไว้ ผู้รู้ใจบุตรไม่มีใครเกินบิดา ท่านผู้เฒ่าเชื่อว่าท่านไม่จำเป็นต้องรู้จักเบ๊ลิบ และไม่จำเป็นต้องไปเสาะหาเบ๊ลิบผู้นี้ รอจนท่านออกท่องเที่ยว เบ๊ลิบจะสืบเสาะมาเอง”

เดี๋ยงกล่าวว่

“รอนเบ็ลิบทราบว่ ข้าพเจ้าเรียนรู้เพลงดาบสนีฟ้าด้วยหรือ?”

“มิผิด”

“อย่างนั้นท่านทราบหรือไม่ว่า เบ็เล่ชิงแซ่โจนเคียดจึงบุตรชาย
ของตัวเองเพียงนี้?”

เบ็เซ่เทียนแซ่กล่าวว่

“ข้อมสืบเนื่องจากบุตรชายประพตชั่วช้า ไม่ต้องการเป็นภัยแก่
ชาวโลก”

เขาทอดถอนใจแล้วกล่าวอีกว่

“ยังจำได้หรือไม่ว่า วันก่อนท่านเคยถามข้าพเจ้า โจนไม่หาทางยุติ
คดีฆาตกรรม ตอนนั้นข้าพเจ้าตอบท่านว่าอย่างไร?”

เตี้ยตีตอบว่

“ท่านคล้ายบอกว่า สิบแปดจอมดาบสมควรตาย โดยเฉพาะเบ็ลิบ
สมควรตายที่สุด แต่ตอนนั้นท่านบ่งบอกสาเหตุ ตอนนั้นไม่สนทนมาถึงผู้
อื่น เพียงสนทนมาถึงเบ็ลิบ เบ็ลิบประพตคิดอันใด พวกท่านจึงเห็นว่ามัน
สมควรตาย?”

“กล่าวโดยรวบรัด พฤติการณ์ของเบ็ลิบไม่ต่างกับข้าพเจ้าเท่าใด”

เตี้ยตีกล่าวอย่างงุนงงว่

“ไม่ต่างกับท่าน? คำนใดไม่ต่างกับท่าน?”

“เปลือกนอกเป็นคนดี แท้ที่จริงเป็นมารร้ายฆ่าคน”

“นั่นต้องคว่าคนที่ฆ่าเป็นใคร?”

“นั่นอาจเป็นข้อแตกต่างเพียงหนึ่งเดียวระหว่างข้าพเจ้ากับเบ็ลิบ”

เตี้ยตีก้มสายตาลง มองดูดาบในมือ บนดาบแปดเป็นคราบโลหิต

โลหิตของเบ็ลลิบ

โลหิตของบุตรโทนของซือแป๋ผู้มีพระคุณ

สำหรับกับบุตรจักรส่วนรวม การปลิดชีวิตเบ็ลลิบนับเป็นการประกอบบุญกุศลประการหนึ่ง แต่โดยส่วนตัวของเขา ความรู้สึกของเขาต้องรอถึงเมื่อใดจึงสงบลง?

แป๊ะเทียนแซพลันยิ้มออกมา กล่าวว่า

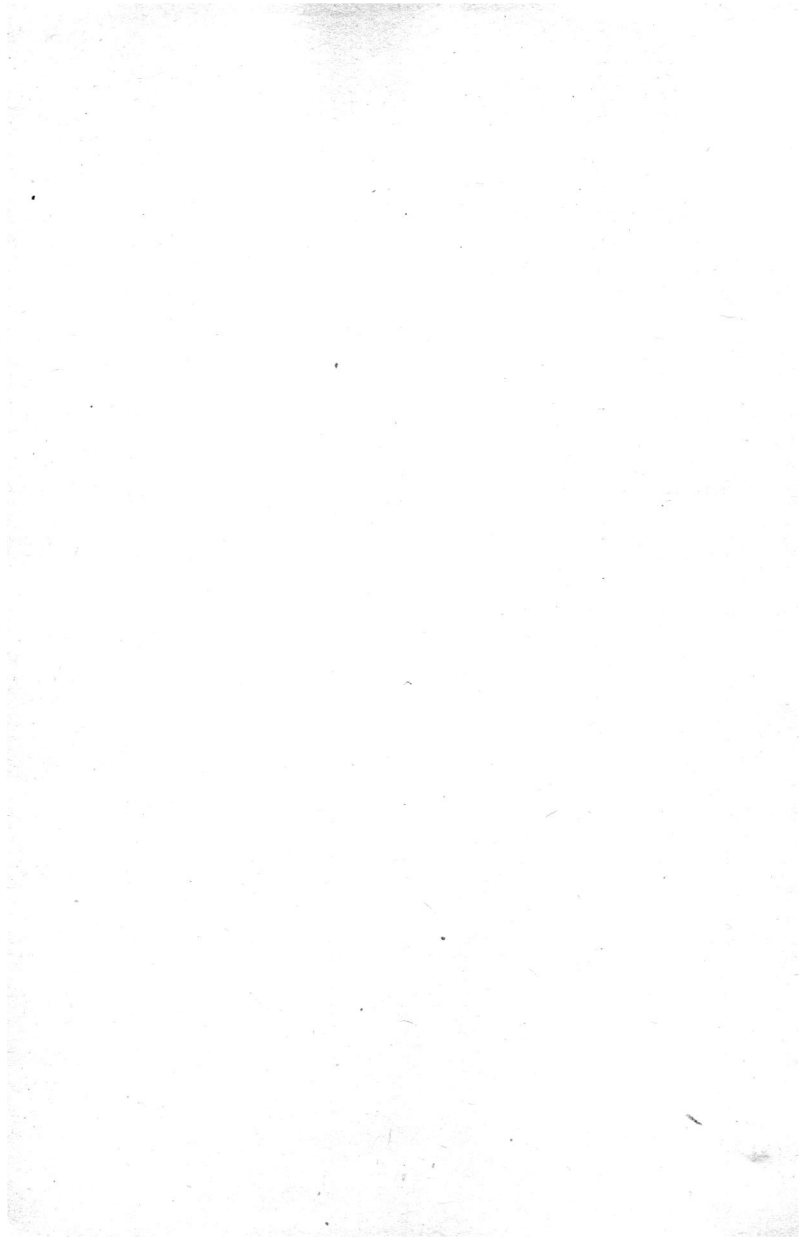
“เข้มแข็งไว้ หนทางของพวกเรายังอีกยาวไกล หากในใจบังเกิดเงื่อนปม คนต่อไปที่ล้มลง เกรงว่ามีใช้ผู้อื่นแล้ว”

เตี้ยดีเงยหน้าขึ้นช้าๆ กล่าวว่า

“ซากศพทั้งสองซากนี้จะทำอย่างไร?”

“ย่อมต้องเสาะหาเจ้าเล้าบั้ง”

บทที่ 28

ดาวฟ้ากำจัดมาร

ในรังร้อนไม่มีแขกแม่สักคนเดียว

เมื่อเป๊ะเทียนแซกับเตยดีเดินเข้าห้องโถง เล่าเชียวอยู่ที่คอกเสมียน
กำลังสนทนากับพนักงานรับใช้อีกสองคน

ทั้งสองพอทรุดนั่งลง เล่าเชียวก็ส่งเหล้าและเนื้อมาสองชุดดุจเดิม
มันคล้ายยังไม่ล่วงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทางเบื้องนอก

เป๊ะเทียนแซถามว่า

“จิมว้าจ้อเล่า?”

เล่าเชียวกลอกตาตลบหนึ่ง พลันกล่าวเบาๆ ว่า

“ผู้ดำด้อยกำลังคิดบอกต่อเป๊ะเท้าขี้ว่า เล่าบั้ง (เล่าแก่) พวกเรามี

ปัญหาอีกแล้ว”

“อ้อ?”

“เมื่อคืนมีเฒ่าผู้หนึ่งมายังคิกหลัง สนทนากับเล่าปings พวกเราภายในห้อง ไม่ทราบกล่าวว่าอะไร ภายหลังคนทั้งสองล้วยหายสาบสูญพร้อมกัน ท่านว่าน่าประหลาดหรือไม่?”

“เป็นเฒ่าชราเยี่ยงไร?”

“มันมีอายุหกสิบเศษ ใบหน้ายับย่นราวเปลือกส้มที่ตากแห้ง สวมเสื้อผ้าไหมเอี่ยม มือถือกล้องยาเส้น คุไปไม่คล้ายเป็นตัวดี”

แป๊ะเทียนแซอดสะท้านใจมิได้

เป็นทำบิบล่าวิญญาณเก็งฮั่ง

ข้อสันนิษฐานในตอนแรกของเขา โชคร้ายที่กลายเป็นความจริง ในที่สุดจี้มั่วจ้อตกไปในเงื้อมมือจึงจอกเฒ่าตัวนี้แล้ว

เล่าเซียวกล่าวว่า

“แป๊ะทำยี้รู้จักเฒ่าผู้นี้หรือไม่?”

“มันแซ่เก็งนามฮั่ง เป็นคนของเม่งเซี่ยนน้อยไ้วไ้”

ซึ่งความจริง เล่าเซียวไหนเลยไม่ล่วงรู้เรื่องเหล่านี้

ทั้งสองเพียงแต่แสรังแสดงละคร ประพฤติคนเลอะเลือนงมาย

เท่านั้น

แป๊ะเทียนแซพลันเพ่งตากล่าวกับเล่าเซียวว่า

“พวกเราก็กไปสนทนาที่ค้ำนหลัง เป็นอย่างไร?”

เล่าเซียวหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อยกล่าวว่า

“ทางที่ดีเปลี่ยนเวลา เกรงว่าลูกกำจะมาแล้ว”

แป๊ะเทียนแซลุกขึ้นยืนซ้าๆ กล่าวว่า

“ลูกกำในวันนี้ไม่มาเร็วปานนี้ ข้าพเจ้าจะไปรอท่านที่ห้องของ

เชียวгимฮวย ทางที่ค้อย่าให้ข้าพเจ้ารอนานเกินไป”

.....

เล่าเชียวไม่ได้ให้แป๊ะเทียนแซรอนานจริงๆ

แป๊ะเทียนแซเพียงหยอกเข้าเชียวгимฮวยอยู่ไม่กี่ประโยค เล่าเชียว
ก็เลิกม่านมู่ลี่ไฟเดินเข้ามา

เล่าเชียวเดินเข้ามา เชียวгимฮวยก็ล่าถอยออกไป

แป๊ะเทียนแซมองดูเล่าเชียว กล่าวว่า

“เชียวเฮียทราบหรือไม่ว่าเบิ้ลิบตายแล้ว”

เล่าเชียวงงงันวูบจึงกล่าว

“เบิ้ลิบ?”

“มิผิด คาบไวเบิ้ลิบ”

“คาบไวเบิ้ลิบมิใช่เสียชีวิตแต่แรกแล้วหรือ?”

“ผู้ตายครั้งก่อนมิใช่เบิ้ลิบ ผู้ตายครั้งนี้เป็นตัวเบิ้ลิบเอง”

เล่าเชียวผงกศีรษะพึมพำว่า

“ในโลกกลับมีเรื่องเช่นนี้ ช่างคิดไม่ถึงจริงๆ”

“ยังมีเรื่องหนึ่ง เชียวเฮียท่านต้องคิดไม่ถึงยิ่งกว่า”

“อ้อ?”

“คนตัดฟืนไท้แป๊ะก็ตายแล้ว”

เล่าเชียวแม้คิดรักษาความเยือกเย็นไว้ แต่ใบหน้ากลับเผือดขาว
ตะกุกตะกักว่า

“คน...คนตัดฟืนไท้แป๊ะ เป็น...เป็นคนที่ได้รับประทานจุนั้น?”

แป๊ะเทียนแซกล่าวกำ “มิจิด” เพิ่งคาถามว่า

“คาบกำราบมังกรปราบเสือ คาบอสูร เฒ่าแซ่ฮั่ว คาบนุฬาทิน
คาบไวยีลิบ คนคัดฟันไท้แป๊ะ พวกท่านเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมากแล้ว
ตอนนี้เซียวเอี้ยสามารถบอกต่อข้าพเจ้าหรือไม่ว่า พวกพ้องของท่านที่ยังมี
ชีวิตอยู่ ยังมีมากน้อยเท่าใด?”

เล่าเซียวถอยกายไปอย่างลึบตัวหนึ่งก้าว สีหน้าปรากฏแว่แตก
ดินถนลาน กล่าวว่า

“แป๊ะเท้ายี่ ท่าน...คำพูดของท่านนี้หมายความว่าอย่างไร?”

“ท่านฟังไม่เข้าใจ?”

เล่าเซียวหน้านิ่วปานจะรำไห้ กล่าวว่า

“แป๊ะเท้ายี่ ท่านคงได้ขึ้นผู้นั่งกล่าวคำครหาเรา ค่อยบังเกิดความ
เข้าใจผิดขึ้น ลองนึกดู เราเล่าเซียวเพียงเป็นพนักงานรับใช้ที่ไร้ความ
กล้าหาญ ไหนเลยมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนเหล่านั้น?”

“ตกลง พวกเราไม่สนทนาถึงเรื่องนี้ มีเรื่องสองประการ เซียวเอี้ย
สามารถอธิบายต่อข้าพเจ้าหรือไม่?”

เล่าเซียวรีบกล่าวว่า

“ขอเพียงเป็นเรื่องที่เราทรวบ แป๊ะเท้ายี่ถามได้อย่างเต็มที่”

“หนึ่ง ลองสนทนาถึงความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับคนคัดฟันไท้-
แป๊ะ วันนั้นภมรโศดษกัณคนคัดฟันไท้แป๊ะมาอยู่ที่นี้ ภายหลังภมรโศดดู
ง่า ขอดามพนักงานรับใช้ที่ไร้ความกล้าหาญเช่นท่านร่วมมือกับคนคัดฟัน
ไท้แป๊ะอย่างไร?”

เล่าเซียวงงจันวูบ ถอยกายไปอย่างลึบตัวอีกหนึ่งก้าว

แป๊ะเทียนแซยังนั่งแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว ถามเสียงเย็นชาว่า

“เรื่องประการสองที่ข้าพเจ้าคิดถามเซียวเฮียท่านคือเราแป๊ะเทียนแซกับท่านมีความแค้นอันใด วันที่ผู้เฒ่าเจ็ดก้าวถูกฆ่า ท่านกลับแพร่พิษในสุราของเราสองชื่อเฮียดี หากว่าเป็นผู้เฒ่าออกคำสั่ง ขอให้ระบุนชื่อคนผู้นั้นออกมา”

เท้าของเล่าเซียวสั่นระริก พลันคุกเข่าโครมลงโขกศีรษะเป็นพัลวัน กล่าวว่

“แป๊ะเฮีย (นายแซแป๊ะ) โปรดละเว้นชีวิต...”

“ละเว้นชีวิตก็ได้ เพียงแต่มือซ้ายของท่านเรียบร้อยกว่านี้ ของเล่นที่ซ่อนอยู่ในซองรองเท้าของท่าน ต่อให้ชักออกมา ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด”

เล่าเซียวร่างแข็งทื่อ งอตัวคุกเข่ากับพื้น เนินนานไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

แป๊ะเทียนแซกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เซียวเฮียกล่าวไม่ผิด ลูกกำลังจะมาแล้ว พวกเราอย่าได้เสียเวลาไป”

เล่าเซียวพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

“แป๊ะเฮียยินยอมอมภัยละเว้น?”

น้ำเสียงมันสงบราบเรียบ ท่าทีก็สงบราบเรียบ กล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน

แป๊ะเทียนแซกล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ข้าพเจ้าเป็นใคร?”

“ทราบดี”

“เมื่อทราบดี โฉนยังไม่วางใจ?”

เล่าเชียวกล่าวคำ “ผู้ต่ำต้อยสมควรตาย” โขกสีระชะอีกคราก่อยผุด
ลุกขึ้น ทรวดนั่งลงบนม้านั่งอีกตัวหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ผู้ต่ำต้อยบังเกิดความท้อแท้ใจแต่แรก เพียงแต่ไม่
อาจปลุกปลอบกำลังขวัญถอนตัวไป...”

เป๊าะเทียนแซไม่ไ้เร่งรัด รอให้มันกล่าวสืบท่อ

เล่าเชียวกล่าวว่า

“พวกเรามีทั้งสิบสิบสองคน ที่แล้วมาเรียกขานตามหมายเลข
หมายเลขสิบสองและหมายเลขสิบเอ็ดคือสองพี่น้องวงศ์แห่งเมืองลกเอียง”

“วงศ์ซึ่งกับวงศ์เจี๋ย?”

“ถูกแล้ว”

“หมายหนึ่งถึงสิบเล่า?”

“หมายสิบคือเผ่าแซโอ้ว หมายเลขเก้าคือคนคัดฟันไก่เป๊าะ หมายเลข
แปดคือผู้ต่ำต้อย”

“บอกต่อไป”

เล่าเชียวกล่าวว่า

“หมายเลขเจ็ดคือดาบบุผาบินจ้ออู้ หมายเลขหกคือดาบอสุรเหล้ง-
ฮู้เอี้ยง หมายเลขห้าคือดาบกำราบมังกรปราบเสือกนั้งเข้า”

“หมายเลขสี่เป็นใคร?”

“ทิเท้า (หัวเหล็ก) ฮาชีวแห่งเมืองจกเอียง”

“เป็นเผ่าโสโครกที่ปลอมเป็นพ่อบ้านตระกูลอึ้ง ติดตามอึ้งบุ้นจู่

มาหาข้าพเจ้านั้นกระมัง?”

แป๊ะเทียนแซถามว่า

“เบ็ลิบจัดอยู่หมายเลขเท่าใด?”

“หมายเลขสาม”

“อย่างนั้นหมายเลขหนึ่งและสองเป็นใคร?”

“หมายเลขหนึ่งเราไม่ทราบ หมายเลขสองคือดาบชั้นหนึ่งตัวปลอม
ที่สวมรอยแทนแป๊ะเอี้ยท่าน”

แป๊ะเทียนแซซักถามว่า

“โฉมหน้าคนผู้นี้ผ่านการปลอมแปลงโฉมมา?”

“ถูกแล้ว”

“นามที่แท้จริงของเจ้าผู้นี้เรียกว่าอะไร?”

“ฮ้วยเล้งค้อ (ดาบมังกรหวน) ลือแซฮุ้น”

แป๊ะเทียนแซงงันวูบ กล่าวว่า

“ดาบมังกรหวนลือแซฮุ้น? เจ้าผู้นี้มีไข่ถูกจินปักเล่านี้ (ผู้เฒ่าจินปัก)

ฆ่าทั้ง ที่ภูเขาจ้อเมี่ยชั่วเมื่อสามปีก่อนหรือ?”

“ตรงกันข้าม ผู้ตายครั้งนั้นคือผู้เฒ่าจินปัก หาใช่ดาบมังกรหวนไม่”

แป๊ะเทียนแซถามย้าว่า

“ท่านบอกว่าไม่ทราบว่าหมายเลขหนึ่งเป็นใคร?”

“ผู้ต่ำค้อยไม่ทราบเป็นความสัตย์ ตอนนั้นผู้ต่ำค้อยถูกเบ็ลิบฉุดลาก
เข้ามา วันนั้นบอกว่าหลังจากทำงานใหญ่สำเร็จ ค่อยบอกต่อพวกเราว่าหมาย
เลขหนึ่งเป็นใคร”

“อันใดเรียกว่าทำงานใหญ่สำเร็จ?”

“กำจัดส่วนที่แข็งข้อในสิบแปดจอมดาบ รวมทั้งเป๊ะเอี้ยท่าน”

เป๊ะเทียนแซกล่าถามว่า

“นี่มีผลดีต่อพวกท่านอันใด?”

“เบ๊ลิบรับปากว่า หลังจากเสร็จเรื่อง จะให้เราดูแลบ่อนพนันโรงยาสูบประจำเมืองเอี้ยงจิ๋ว”

“ที่แท้แหล่งอบายมุขที่มอมเมาคนทั้งเหนือจรดใต้เป็นของเบ๊ลิบ?”

“มิใช่ เป็นของหมายเลขหนึ่ง”

เป๊ะเทียนแซขบคิดแล้วกล่าวว่า

“ท่านเห็นว่าหมายเลขหนึ่งใช่เป็นเลี้ยวชาเอี้ยหรือไม่?”

“มิใช่เด็ดขาด”

“เห็นได้อย่างไร?”

“ทั้งนี้เพราะ...”

ประกายสีเงินสายหนึ่งพลันวูบขึ้น ดับบทของมันไป

เล่าเชียวล้มลงซ้ำๆ

ดาบใบหลิวที่เคบยาวคมกล้าเล่มหนึ่ง ร้อยทะลุใบหูซ้ายขวาของมัน ทำให้เล่าเชียวไม่มีวันบ่งบอกว่า หมายเลขหนึ่งโจนมิใช่เลี้ยวชาเอี้ยแล้ว

เป๊ะเทียนแซกระทบเท้า ลอยตัวโถมออกไป ที่ลานคึกกาศทึบเจิดจ้า ลมเฉื่อยฉิว ไหนเลยมีร่องรอยของคนร้ายแม้แต่เงา

เป๊ะเทียนแซกวาดมองรอบข้างที่ขาวหนึ่ง พลันฉุดใจคิด ร้องโพล่งว่า

“ผิดท่า เตียนน้อยไม่ตื่นตัวเพียงพอ หากถูกลอบทำร้ายก็แย่แล้ว”

.....

ในห้องโถงบังเกิดเสียงโกธาลหุ่นวาย เตียนน้อยยังคงนั่งอยู่

ตำแหน่งเดิม

หนึ่งเดียวที่แตกต่างคือ ด้านตรงข้ามกับเดิมดีเพิ่มชายชราชุดเทาที่
แปลกหน้าไม่รู้จักคนหนึ่ง

แป๊ะเทียนแหระบาสลงจากปากยาวๆ ที่ใจกลางฝ่ามือเขาความ
จริงปรากฏเหนือเอ็นเย็บไหลซึม ขามนี้หลังจากกลอกตาหลบหนึ่ง มุม
ปากพลันปรากฏรอยยิ้มขึ้น

ลูกค้าในห้องโถงฮือเข้ามาในคราเดียว เนื่องด้วยขาดเล่าเชียวที่สัน-
ทัดจัดเจนไปคนหนึ่ง พนักงานรับใช้อีกหลายคนแม้วุ่นวายจนหลังเหนือ
โซมหน้า ยังต้อนรับไม่ทั่วถึง

แป๊ะเทียนแหระเดินเข้าไป ท रुคนั่งทางขวางกล่าวถามชายชราชุดเทา
นั้นว่า

“ท่านผู้เฒ่าเพิ่งมาจากหมู่ตึกเจ็ดดาว?”

ชายชราชุดเทาผงกศีรษะกล่าวว่า

“ถูกแล้ว”

“ทั้งหมดเสาะหาเลี้ยวชาเอี้ยพบหรือไม่?”

“หาไม่พบ”

“เลี้ยวชาเอี้ยใช้กระทำความผิด แดกดันจนซ่อนตัวไว้หรือไม่?”

“คาดว่างงไซ้”

น้ำเสียงของมันแสดงว่า ไม่กระตือรือร้นต่อเรื่องนี้เท่าใด

แป๊ะเทียนแหระกลอกตาหลบหนึ่ง พลันลดจุ่มเสียงแผ่วเบาถามกล่าวว่า

“มีจิ้งเหียงจู้ (หัวหน้าหน่วยใหญ่) ท่านหนึ่งคอยอารักขาก็พอแล้ว

ไยต้องรบกวนปึงจู้ (หัวหน้าพรรค) ด้วย?”

ชายชราชุดเท่างงันวูบ จากนั้นสิ้นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า
“คิดตกเล่าดี นับว่าไม่ยากคายจริงๆ”

ผู้ที่⁴ต้นตระหนก ยังคงเป็นเตี้ยดี ทั้งนี้เพราะชายชราชุดเทานั่งอยู่
ด้านตรงข้ามกับเขาเป็นเวลานาน เขายังดูไม่ออกว่า ชายชราผู้นี้เป็น
หัวหน้าพรรคเหยี่ยวคำปลอมแปลงมา

แป๊ะเทียนแซยืมพลางกล่าวว่า

“บั้งจู้รูดมาด้วยตัวเอง ไม่ทราบคิดใช้สอยข้าพเจ้าอันใด?”

หัวหน้าพรรคเหยี่ยวคำล้วงซองกระดาษจากในแขนเสื้อใบหนึ่ง
วางลงตรงหน้าแป๊ะเทียนแซ

แป๊ะเทียนแซเปิดซองออก ที่บรรจุอยู่ภายใน กลับเป็นตั๋วแลกเงิน
มูลค่าห้าพันตำลึงสองฉบับ รวมเป็นเงินหนึ่งหมื่นตำลึง

เป็นตั๋วแลกเงินที่เขาจ่ายให้แก่หัวหน้าพรรคเหยี่ยวคำ เพื่อขอให้
พรรคเหยี่ยวคำคุ้มครองพวกเขาสองชื่อเสียดีเอง

แป๊ะเทียนแซเงยหน้าขึ้น ถามโพล่งว่า

“ตั๋วแลกเงินมีปัญหา?”

“ไม่มีปัญหา”

“อย่างนั้นพรรคท่านคิดยกเลิกข้อตกลง?”

“มิใช่ เพียงแต่คิดซื้อข้าวจากเล่าดีข้าวหนึ่ง”

แป๊ะเทียนแซฉุนใจคิด ยิ้มอย่างกลอกกลิ้งกล่าวว่า

“บั้งจู้ต้องการทราบร่องรอยของจี้มั่วจือ?”

“ถูกแล้ว”

จี้มั่วจือถูกพรรคเหยี่ยวคำปล่อยตัวออกมา ขามนี้พรรคเหยี่ยวคำคิด

เสาะหาจี้มั่วจ้อทำอะไร?

แป๊ะเทียนแซไม่ถามไถ่สาเหตุ เพียงหยิบฉวยตัวแลกเงินมาฉบับหนึ่ง พับเก็บซุกไว้ในอกเสื้อ ผลักตัวแลกเงินอีกฉบับหนึ่งคืนให้แก่หัวหน้าพรรคเหี้ยวดำ

หัวหน้าพรรคเหี้ยวดำกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เล่าดี โฉนรับเพียงครึ่งหนึ่ง?”

“ทัวนี้เป็นเพราะข่าวของข้าพเจ้ามีราคาค่างวดเพียงครึ่งหนึ่ง”

“คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซโน้มตัวไปเบื้องหน้า ลดข่มเสียงแผ่วเบา ลง กล่าว

ว่า

“จี้มั่วจ้อตกไปในเงื้อมมือเท้าบินล่าวิญญานเก็งฮัง แต่พวกท่านไม่ต้องทวงถามคนจากเผ่าแซ่เก็งโดยตรง”

“ไม่เช่นนั้นจะทวงถามจากผู้ใด?”

แป๊ะเทียนแซบู่ปากไปยังมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ กล่าวว่า

“ทวงถามจากพวกมันทั้งสามเถอะ พวกมันกับเผ่าแซ่เก็งล้วนเป็นคนของเม่งเซี่ยนน้อยโง้วไช้”

หัวหน้าพรรคเหี้ยวดำกวาดตาไปยังมุมนั้นแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“เป็นสื่อปลักษณ์เทียนซัว?”

“ถูกแล้ว ยามนี้คล้ายสมควรเปลี่ยนเป็นสามอปลักษณ์เทียนซัวจึงถูกต้อง”

หัวหน้าพรรคเหี้ยวดำผงกศีรษะรับ เก็บตัวแลกเงิน คล้ายเตรียมจากไป แป๊ะเทียนแซกล่าวอีกว่า

“เกี่ยวกับข้อตกลงของพวกเรา บังจู้โปรดแจ้งให้จั่งเฮียงจู้จับ
คาตูกกลสองคนเป็นพิเศษ”

“บุคคลสองคนใด?”

“คาบม้งกรหวนลือแซฮุ้น กับหัวเหล็กฮาชีว”

หัวหน้าพรรคเหยี่ยวคางงันวูปจึงกล่าว

“คาบม้งกรหวนลือแซฮุ้นยังมีชีวิตอยู่?”

“ถูกแล้ว ข้าว่าการตายเมื่อกาลก่อนเป็นข่าวลวง”

“ตอนนี้คนทั้งสองอยู่ที่ใด?”

“ไม่ทราบชัด เพียงทราบว่าคนทั้งสองล้วนปลอมแปลงโฉม
ขอให้จั่งเฮียงจู้และพวกคอยจับคาตูก เจ้าใบหน้าที่แปลกหน้าให้มากไว้”

หัวหน้าพรรคเหยี่ยวคำผงกสีระรับ ผุดลุกขึ้นจากไป

แป๊ะเทียนแซหันไปกล่าวกับเตี้ยตีว่า

“ท่านนั่งรออยู่ที่นี้ ระมัดระวังตัวให้มากไว้ก่อนฟ้ามีดคำ ให้ไปรอ
ข้าพเจ้าที่บ้านของฮั่งสี่”

เตี้ยตีถามว่า

“ท่านคิดไปที่ใด?”

“โรงเคี่ยมเจ็ดดาว”

“ไปหาผู้ใด?”

“เฒ่าเงาพิษ”

.....

เฒ่าเงาพิษนั่งตากแดดอยู่หน้าประตู ปลอดภัยสบาย

ราวกับประมงตกปลาคนหนึ่ง

กลองชาเส้นในมือมันคุไปคล้ายเป็นคันเบ็ดอันหนึ่ง
สิ่งสำคัญของการตกปลาอยู่ที่ความอดทนและความเชื่อมั่น โดย
เฉพาะการตกปลาใหญ่

การชุมนุมวิจารณ์คาบสิ้นสุดลงแล้ว เฒ่าเงาพิษยังไม่เคลื่อนไหว
ทั้งไม่มีความคิดจากไป และไม่ไปมาหาสู่กับผู้คน ไซ้เป็นเพราะมัน
คำนวณแล้วว่า ปลาใหญ่ตัวนั้นต้องสุขเหยื่อของมันหรือไม่?

แป๊ะเทียนแซ่ไม่ว่าพบกับผู้ใด ล้วนปล่อยตัวตามสบาย มีแต่ตอน
พบกับเฒ่าเงาพิษ ในใจบังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียดอย่างบอกไม่ถูก
ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดสามารถบ่งระบุว่า เฒ่าเงาพิษจะแพร่พิษด้วย
วิธีใด

มีคนถึงกับบ่งบอกว่า เฒ่าเงาพิษพอเข้าพักยังสถานที่หนึ่ง ในรัศมี
หลายวา แม้กระทั่งดินโคลนยังเต็มไปด้วยพิษร้าย

ดังนั้นไม่ว่าเวลาใด สถานที่ไหน ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงเดินเข้าใกล้เฒ่า
เงาพิษ เท่ากับเดินเข้าหาความตาย

หากมีคนเดินเข้าใกล้เฒ่าเงาพิษ หลังจากเหตุการณ์ผ่านพ้น ยัง
ปลอดภัยไร้อันตราย ก็อย่าได้ยินดีเร็วเกินไป ปัญหาอยู่ที่เฒ่าเงาพิษ
ต้องการชีวิตของท่านหรือไม่

ทั้งนี้เพราะท่านอาจถูกพิษกำเริบซ้ำ อาจบางที่ต้องรอคอยสิบวันครึ่ง
เดือน หรืออาจรอนานกว่านี้อาการค่อยกำเริบขึ้น

ต่อให้ท่านเป็นวีรบุรุษผู้กล้า เมื่ออยู่เบื้องหน้าเฒ่าเงาพิษ ก็อย่าคิด
หมายแข็งข้อ ทั้งนี้เพราะมันนั่งอยู่ที่นั่น อาจยังยิ้มให้แก่ท่าน ท่านกลับ

ล้มลง แม้แต่ยมบาลยังไม่อาจบ่งบอกสาเหตุการตายของท่านได้

เมื่อเผชิญหน้ากับบุคคลเช่นนี้ ท่านยังอดันอามหิตได้หรือไม่?

เป๊อะเทียนแซเดินเข้าหาอย่างระมัดระวัง ทุกฝีเท้าคล้ายเหยียบใส่ไข่ไก่ที่ตั้งเรียงอยู่แถวหนึ่ง

เฒ่าเงาพิษยิ้มพลางกล่าวว่า

“เล่าสู่รับทราบเรื่องที่เกิดขึ้นทางเบื้องนอกแล้ว”

เป๊อะเทียนแซห้อยมือสำรวม รับคำว่า

“ถูกแล้ว”

เฒ่าเงาพิษพลันหันเหหัวเรื่องว่า

“พวกมันบอกว่า เจ้ามอบดาบเจ็ดดาวแก่นางคราญสลายวิญญาณหลานเรา?”

“ถูกแล้ว”

“เจ้าโฉนอมอบของมีค่าเช่นนั้นแก่นาง?”

“เรียนผู้อาวุโส นี่เป็นสิ่งที่ทำความตกลงไว้ก่อน ตอนนั้นแม้เพียงเป็นการล้อเล่น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คาดคิดว่าจะได้รับดาบเจ็ดดาว แต่เมื่อโชคได้มาต้องปฏิบัติตามที่ลั่นปากไว้”

เฒ่าเงาพิษผงกศีรษะกล่าวว่า

“ประเสริฐ คนไร้ศีลจะไม่อาจยืนหยัด ลูกผู้ชายสมควรเป็นเช่นนั้น”

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

“เอียบเท่านั้นเล่า?”

เป๊อะเทียนแซกล่าวว่า

“เมื่อคืนหลังจากแยกจากกัน ก็ไม่พบเห็นนางอีก”

เผ่าเงาพิษผงกศีรษะอย่างครุ่นคิด ชั่วครู่ค่อยเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

“เรื่องของพวกเรา ดำเนินการถึงขั้นใดแล้ว?”

“ข้าพเจ้ามาเพราะเรื่องนี้เอง”

“อ้อ?”

แป๊ะเทียนแซกล่าวเบาๆ ว่า

“ฟังว่าจี๋มั่วจ้อกลับถึงรังร้อนไม่นาน ก็ถูกทำบินล่าวิญญาน
แก๊งซังนำตัวไป”

“เป็นความจริง?”

“ไม่แปลกปลอมแม้แต่น้อย ข้าคราวเป็นพนักงานรับใช้ในรังร้อน
ผู้หนึ่งแพร่พรายให้ทราบ มันไม่ทันกล่าวจบ ก็ถูกคาบที่ซัดจากนอกหน้า
ต่างปลิดชีวิตไป”

แป๊ะเทียนแซดำเนินแผนตอนค่อบุปผาอีก

เผ่าเงาพิษผงกศีรษะกล่าวว่า

“เผ่าแซ่แก๊งไม่เคยกระทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจมาก่อน เมื่อ
สอดมือเข้ามา คาดว่าเป็นไปได้เสียเก้าส่วน”

มันเหลียวหน้าไปในห้องพักกล่าวว่า

“ควนน้อย เจ้าไปเชิญไ้วกงจ้อมาสักครา”

แป๊ะเทียนแซใจหายวูบ รีบกล่าวว่า

“นี่ไม่เหมาะสมกระมัง?”

เผ่าเงาพิษยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่เป็นไร เล่าสู่ยอมมีวิธี เล่าดีค่อยดูเถอะ”

ลูกดอกปีศาจควนอยู่เง็กที่เล่นหมากรุกกับหมัดเฮ้งอ้ออยู่ภายในห้อง

พอฟัง ก็ผุดลุกขึ้นตามเสียง ออกจากห้องพัก ตัดผ่านลานตึก เดินไปยังที่
พักของเม่งเซี่ยน้อย

เป๊ะเทียนแซใจเด่นระทึก ลอบร้องพิศพา

เท้าบินล่าวินญาณกงล้งถามข้อเท็จจริงจากปากคำจี้มั่วจ้อได้ไม่
ยากนัก ยามนั้นเฒ่าเงาพิชเชียวเม่งเซี่ยน้อยมา เม่งเซี่ยน้อยไม่กล้าไม่มา
เม่งเซี่ยน้อยพอมารู้ กงต้องเปิดเผยความจริงออกมาว่า จี้มั่วจ้อ
เพียงแบกหม้อก้นดำ เขาจึงเป็นผู้ครอบครองของวิเศษของผู้เฒ่ามหา
การุณย์ที่แท้จริง เมื่อถึงเวลาเฒ่าเงาพิชต้องหันเป้าหมายมาที่เขา เขาจะ
หนีรอดจากเงื้อมมือเฒ่าเงาพิชได้หรือไม่?

ลูกดอกปีศาจออกจากห้องพักของเม่งเซี่ยน้อยโดยเร็ว

เป๊ะเทียนแซลอบระบายนลมหายใจโล่งอก ทั้งนี้เพราะผู้ที่เดินออก
มามีเพียงลูกดอกปีศาจคนเดียว

เฒ่าเงาพิชถามลูกดอกปีศาจว่า

“โจ้วกงจ้อบอกว่าอย่างไร?”

“โจ้วกงจ้อไม่อยู่”

“เฒ่าแซเก็งเล่า?”

“ไม่อยู่เช่นกัน”

เฒ่าเงาพิชทำท่าครุ่นคิด เป๊ะเทียนแซฉวยโอกาสขานอาสาว่า

“ผู้เขี้ยวลองไปค้นหาดู...”

เฒ่าเงาพิชสั่นศีรษะช้าๆ กล่าวคำ “ไม่ต้อง” หันไปสั่งต่อหมัดแข็ง-
อีภายในห้องว่า

“เล่าโจ้ว (คนแซโจ้ว) เจ้าไปตามอ้วเล่าซือ (มุสิกน้ำมัน) และ

พวกเขา เม่งเซี่ยนน้อยไปยังที่ใด?”

หมัดเฮ้งอี โกวี้เต็กรับคำ ออกจากโรงเตี๊ยมไปอย่างรีบร้อน
แป๊ะเทียนแซ่สิ้นหวังแล้ว

เขาคิดไม่ถึงว่าเผ่าเงาพิษนอกจากมีผู้ช่วยเช่นหมัดเฮ้งอีแล
ถูกคอกปีศาจ ยังวางหูคาอื่นไว้

มุสิกน้ำมันอะไรนั่น ไซ้จะเสาะพบเม่งเซี่ยนน้อย หรือทำบิณฑ
วิญญานหรือไม่?

แป๊ะเทียนแซ่ทวนว่าหาไม่พบ

.....

แป๊ะเทียนแซ่อาศัยประคูลังของรังร้อนออกจากรังร้อน
ตอนที่สามอัปลักษณ์เทียนซำคิดตามออกมา ก็เป็นเช่นเคย

กัน

พวกมันทั้งสามได้รับตัวแลกเงินจากเม่งเซี่ยนน้อยคนละหนึ่งหมื่น
ตำลึง นี่เป็นค่าตอบแทนจากการที่พวกมันขายเจ้าทวนทองที่เป็นเล่าสี่แล
ช่วงชิงดาบเจ็ดดาวจากมือองคราญสลายวิญญาน

เม่งเซี่ยนน้อยยังแจ้งต่อพวกมันว่า เงินสามหมื่นตำลึงนี้เพียงเป็นสิน
ใจเล็กน้อย รอจนเกินตามร่องรอยของวิเศษของผู้เผ่ามหากาฬรุษย์จา
แป๊ะเทียนแซ่ พวกมันจะได้รับแบ่งผลประโยชน์เศษสามส่วนสิบ

ดังนั้นพวกมันทั้งสามมีงานเพียงหนึ่งเดียวให้กระทำ นั่นคือ
สะกดรอยคนเสเพลผู้นี้ หาโอกาสลงมือ

ขณะที่พวกมันทั้งสามลอบออกจากประคูลังของรังร้อนราวมุสิก

มดว ที่ด้านหลังคนทั้งสามพลันบังเกิดเสียงกระแอมดังขึ้น

คนทั้งสามเหลียวหน้าไป พบว่าชายฉกรรจ์หน้าฝาดายคนหนึ่งกำลัง
กศีรษะยืมให้แก่พวกมัน

ชายฉกรรจ์หน้าฝาดายผู้นี้ ย่อมมิใช่จิ้งมั่วจื้อ (หน้าฝาดายแซ่จี้)

คนใจดำใช้แววดาที่เคลือบเกลสงสัยสำรวจมองชายฉกรรจ์หน้า
ลายนั้น กล่าวด้วยน้ำเสียงระแวดระวังอยู่หลายส่วนว่า

“สหายมีคำแนะนำสั่งสอนใด?”

ชายฉกรรจ์หน้าฝาดายประสานมือกล่าวว่า

“เราเตี้ยโงว กิดขอสนทนากับท่านทั้งสามสักครา”

คนใจดำเหลียวหน้าไปยังเล่าอี้ผู้กลับกลอกและเล่าซานกัรบประทาน
จึง กลายเป็นความหมายว่า “พวกท่านรู้จักคนหน้าฝาดายนี้หรือไม่?”

ผู้กลับกลอกกับนักัรบประทานพากันสิ้นศีรษะ

ดังนั้นคนใจดำวกสายตากลับไปยังเตี้ยโงว ถลึงตากกล่าวว่า

“ระหว่างพวกเราไม่รู้จักมักคุ้น มีอันใดน่าสนทนา?”

เตี้ยโงวยืมพลาถกล่าวว่า

“เราได้รับใ้วานจากผู้คนให้หาเงินทองจากตัวเด็กน้อยที่เพิ่งเดิน
านไปสู่้นั้น”

“หาเงินทองอันใด?”

“มีคนจ่ายเงินแก่เราแปดร้อยตำลึง ต้องการซื้อแขนข้างหนึ่งของ
เด็กน้อยนั้น”

สีหน้าของคนใจดำก่อยผ่อนคลาย ส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

“ผู้ซื้อเป็นใคร?”

หวนนึกถึงคนเสเพลนั้นคือดาบชั้นหนึ่งตัวจริง คาดว่าคงดี
มือยิ่ง ไยไม่ปล่อยให้คนหน้าฝ้ายนี้เป็นทัพน้าลงมือก่อน
เดียโหวงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ประการนี้พวกท่านอย่าได้ถาม เราคาดว่าพวกท่านสะกดรอยได้
น้อยนั้น อาจบางที่มีจุดหมายเดียวกัน ดังนั้นพวกเราสามารถกำหนดเงื่อนไข
ไขร่วมมือกัน”

“เงื่อนไขอันใด?”

เดียโหวงเดินเข้ามา ชูนิ้วมือนิ้วหนึ่งขึ้นช้าๆ กล่าวว่า
“หนึ่ง”

คนทั้งสามพากันมองคู่มือคู่นั้น รอให้เดียโหวงกล่าวสื
ต่อ

แต่เดียโหวงไม่ได้กล่าวสืบต่อ มันฉวยโอกาสที่คนทั้งสองมอง
คู่มือคู่นั้น พลันเอี้ยวตัวควักเท้าเตะใส่ตำแหน่งหัวใจของนักรับประทา
นักรับประทานไม่ทันระวัง ถูกเตะใส่จุดชีวิตต้องครางหนัก
งอตัวไปเบื้องหน้า คนลอยลี้วไปด้านหลัง อ้าปากกระอักโลหิต พอรู
ฟาดลงก็ไม่ไหวดิ้งอีก

ที่แท่นหน้าฝ้ายที่เรียกตัวเองเป็นเดียโหวงมิใช่ใครอื่น เป็น
บุคคลที่มีฝีมือคู่กันอำมหิตในเจ็ดศึกพรกเหยี่ยวดำ นามเดียตัวมั่วจี้
(หน้าฝ้ายแซ่เดีย)

เดียตัวมั่วจี้พอควักเท้าเตะใส่นักรับประทาน ก็พับแขนขาตัว
ขวาง กระทุ้งสอกใส่ท้องน้อยของคนใจดำ กระบวนเพลงเดียวมีสองท่วง
ท่า ทั้งรวดเร็วทั้งคู่กัน

คนใจดำก็ไม่สามารถหลบรอดจากท่ากระทุ้งนี้ แต่ไม่เลวร้ายเท่ากับ
ประทาน เพียงโซซัดโซเซถอยไปสองก้าว ก็ทรงกายมัน

คนใจดำตาทอประกายคร่ำย ขณะจะล้วงอาวุธออกมา, ในตรอก
ๆ ที่อยู่ข้างเคียง พลันปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งตัวออกมาโดยไร้เสียง
ชิดถึงด้านหลังคนใจดำ ตวัดดาบฟันใส่

ประกายโลหิตสาดกระเจา คนใจดำหนึ่งคนแยกออกเป็นสองร่าง
ผู้กลับกลอกเห็นผิดท่า ขณะจะหลบถีนีหน้า เดี่ยวตัวมั่วจื้อก็พุ่งตัว
บ่อน้ำ ค่อยหมัดใส่ศีรษะด้านหลังของมัน

ผู้กลับกลอกถูกค่อยจนปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า จากนั้น
ตัวมั่วจื้อยื่นเท้าเกี่ยววูบ ปากกล่าวว่า

“นอนลงเถอะ”

ผู้กลับกลอกนอนลงอย่างว่าง่าย บริวารพรรคเหยี่ยวดำที่ใช้ดาบ
เข้ามา เตะซ้ำอีกเท้าหนึ่ง ผู้กลับกลอกเจ็บปวดสุดทนทาน สิ้น
ประดีไป

เดี่ยวตัวมั่วจื้อโบกมือสั่งว่า

“มัดพันธนาการมันคุมตัวไป เรายังจะสอบปากถามมัน”

.....

หมัดเอ็งอีไว้วเต็กเสาะพบมุสิกน้ำมัน ตลอดจนเพื่อน
พ้องของมุสิกน้ำมันโดยเร็ว

คนทั้งสามนอนเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ใต้ต้นไม้ริมแม่น้ำ ท่ามกลาง
กลิ่นสุราคละคลุ้ง

คนทั้งสามล้วนไม่มีลมหายใจ บนร่างไม่มีคราบโลหิต และปรา
จากรอยบาดแผล

หากมิใช่เข้ามาตรวจดูโดยละเอียด ยังเข้าใจว่าพวกมันนอน
ผ่อนอยู่ได้ดั่งไม้

สภาพการตายเช่นนี้ ย่อมไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของหมัดเอ๋
หมัดเอ๋เองไม่เพียงมองปราดเดียวก็ดูออกว่าคนทั้งสามตายได้ท
ฝ่ามือยุ่นเยียบชนิดหนึ่ง พร้อมกับนั้นยังดูออกว่า คนทั้งสามไม่ได้
ชีวิตในที่เกิดเหตุ หากแต่เสียชีวิตจากสถานที่อื่น

แสดงแน่ชัด คนทั้งสามกำลังสะกดรอยตามบุคคลใดบุคคล
สุดท้ายถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็น เนื่องด้วยทั้งสองฝ่ายมีพลังฝีมือห่างไ
เกินไป เป็นเหตุให้ถูกฝ่ายตรงข้ามปลิดชีวิตโดยพร้อมเพรียง

บุคคลที่คนทั้งสามสะกดรอยตาม ไซ้เป็นเม่งเซี่ยนน้อย หรือว่
บิณล่าวิญญาณหรือไม่?

หมัดเอ๋เองก็ละลังเลชั่วขณะ ได้แต่รีบรุดกลับโรงเตี๊ยมไปรายงาน
ตามความสัคัญ

แป๊ะเทียนเชนิกชมเชยวาสนาตัวเอง ทั้งเข้าใจว่าเผ่าเงาพิษค
เคียดคาลเป็นการใหญ่ มิคาดเผ่าเงาพิษพอพึงจบ ไม่มีการแสดงออกอ
ถูกคอกปีศาจมีสีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง กล่าวว่า

“มุสิกน้ำมันและพวกเกลื่อนไหวด้วยความระมัดระวังคล
มา คนธรรมดาทั่วไป ยากจะพบเห็นร่องรอยพวกมัน ดังนั้นเราคาดว่านี่
เป็นการลงมือของเผ่าแซ่เก็ง”

เผ่าเงาพิษคล้ายไม่ได้ยินว่าถูกคอกปีศาจกล่าวว่าอะไร

1058 ดาวฟ้า ผ่านรก เล่ม 4 (จบ)

หน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่ง ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“พวกเจ้าล้วนถามเรามา”

.....

ยามนี้ที่รังร้อนอีกทีก็อุ่นกว่าเดิม

ทั้งนี้เพราะซากศพของเล่าเชียว ตลอดจนคนใจดำและนักรับประ-
ทานในสื่อปลักษ์เถียนซัว ถูกผู้ค้นพบเห็นที่ตึกหลังและนอกประตูหลัง
ทั้งหมดล้วนวิพากษ์วิจารณ์ถึงคดีฆาตกรรมทั้งสองราย

การชุมนุมวิจารณ์ดาบสิ้นสุดลงแล้ว ยังคงเกิดคดีฆาตกรรม
ขึ้น มีหน้าจั่วผู้ตายล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง นี่หมายความว่าอะไร
เคยตีคังไม่อาจทนทานรับความวุ่นวายเช่นนี้ได้ จึงปลีกตัวไปก่อน
กำหนด

ดังนั้นโต๊ะตัวนั้นปล่อยว่างไว้

เผ่าเงาพิษเดินเข้ามาทรุดนั่งลง นัยปากค่อหมัดเฮ้งอี่ ตั้งว่า

“ไปเชิญจี้ไต้เฮียบทางค่านันมา”

จี้ไต้เฮียบคือลูกคิดเหล็กจี้ยูเมื่อย

ลูกคิดเหล็กนั่งอยู่ที่มีมห้องเพียงลำพัง เหม่อมองบ้านสุราที่วาง
อยู่ตรงหน้าอย่างซึมเซา

ลูกคิดเหล็กพอฟังว่า เผ่าเงาพิษถามตัวมัน ก็คิดตามหมัดเฮ้งอี่เดิน
เข้ามา แต่ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า บนใบหน้าลูกคิดเหล็กแม้ประทับด้วย
รอยยิ้ม แต่แสดงว่าไม่ยินดีต่อคำเชิญเช่นนี้เท่าใด

เผ่าเงาพิษบอกให้ลูกคิดเหล็กทรุดนั่งลง ค่อยกล่าวว่า

“ตอนนี้ในห้องโถงใหญ่ ไซม์มีบุคคลที่จี๊เฮียเชื่อถือหรือไม่?”

ลูกคิดเหลืกกงจันวูบ รอยยิ้มบนใบหน้าพลันสลายกลายเป็น

มันไม่ว่าอย่างไอก็คิดไม่ถึงว่า ในเวลาและสถานที่เช่นนี้ เฒ่าเงา

จะถามคำถามนี้

เฒ่าเงาพินถามเช่นนี้ด้วยเจตนาใด

ลูกคิดเหลืกกะพริบตา ขามกะทันหันไม่ทราบตอบอย่างไรดี

เฒ่าเงาพินกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“จี๊เฮียไม่ต้องคาดเดาจิตเจตนาของเล่าฮู เพียงตอบคำถามของเล่า

มาเถอะ”

ลูกคิดเหลืกกระบังสติ ค่อยซ้่มือไปยังแป๊ะเทียนแซ กล่าวว่า

“อื่นๆ ไม่กล่าวถึง เพียงแป๊ะเล่าดีผู้นี้...”

เฒ่าเงาพินสันสีระกะกล่าวว่า

“ท่านทางที่ดีอย่าได้นับมันเข้าไป”

ลูกคิดเหลืกกล่าวอย่างประหวั่นพรั่นกลัวว่า

“ผู้อาวุโสไซ้ต้องการให้เราหาตัวคนผู้หนึ่งออกมา เพื่อใช้สอยหรือไม่?”

“ไซ้แล้ว”

ลูกคิดเหลืกกวาดตาไปทั่วห้องโถง พลันกวักมือต่อชายฉกรร
ชุดเหลืองซึ่งอยู่ที่โต๊ะพนันผู้หนึ่ง กล่าวว่า

“ไ้วฮก เจ้าเข้ามา”

ชายฉกรรจ์ชุดเหลืองไ้วฮกเป็นหนึ่งในบ่าวไพร่ของเม่งเซี่ยนน้อย-
ไ้วไซ้ ตอนนี้มันปลีกตัวจากผู้อื่น อย่างนั้นผู้อื่นมันกำลังวุ่นวายอันใน

โจ้วชกเดินเข้ามาบอกว่า

“จีตัวเอี้ยมีคำสั่งใด?”

เผ่าเงาพิษจึงกล่าวว่า

“เจ้าไปยังห้องครัวด้านหลัง หยิบฉวยแผ่นจึงมาด้วยหนึ่ง”

โจ้วชกมองดูลูกคิดเหล็ก ลูกคิดเหล็กผกคีรีชะรับโจ้วชกจึง
นกายไปยังตึกหลัง

ไม่นานให้หลัง แผ่นจึงนำมาถึง เผ่าเงาพิษจับโลโจ้วชกไป
ออกกล่าวกับลูกคิดเหล็กว่า

“จีเสียดต้องการรับประทานสักสองชิ้นหรือไม่?”

ลูกคิดเหล็กหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

“ผู้อาวุโส...หมายความว่าอย่างไร?”

เผ่าเงาพิษยกกล้องยาเส้นขึ้นสูบซ้ำๆ กล่าวว่า

“หลังจากรับประทานลงไป ลองโคจรพลังดูว่าตามชีพจรมีสภาพ
ใดผิดปกติหรือไม่ ถ้าดูจากสีหน้าของท่านในวันนี้ คล้ายไม่ถูกต้อง”

ลูกคิดเหล็กตะลึงลานชั่วขณะ พลันหยิบฉวยจึงหยิบสองชิ้นกลืน
มันลงไป จากนั้นสุดลมหายใจคำหนึ่งโคจรพลังดู แต่แล้วหน้าซีดเผือด
หือเย็นเยียบไหลหลังออกมา

แป๊ะเทียนแซ่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ที่แท้ลูกคิดเหล็กถูกเผ่าเงาพิษ
แพร่พิษแต่แรก

ผู้ที่ถูกเผ่าเงาพิษแพร่พิษ ไซ้มีเพียงลูกคิดเหล็กคนเดียวหรือไม่?

โจกกลางฝ่ามือแป๊ะเทียนแซ่ปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เผ่าเงาพิษพน់คว้นซ้ำๆ กล่าวว่า

“ดูจากสีหน้าจี้เฮีย แสดงว่าเล่าสู่คาดเดาไม่ผิด แต่จี้เฮียวางใจ
อาการเล็กน้อยเพียงนี้ เล่าสู่ยังช่วยเหลือได้”

มันเงยหน้าขึ้น กล่าวสืบท่อ

“ตอนนี้สามารถรบกวนจี้เฮียไปพบไ้ว่กงจื้อก่อนหรือไม่?”

.....

ภายใต้การนำของลูกคิดหลักจี้ยูเมีย เฒ่าเงาพิชไม่เพียง
ได้พบกับเม่งเซี่ยนน้อยไ้ว่ไ้ ทั้งยังพบพานบุคคลที่ไม่คาด
หมายอีกสองคน...ทำบิบล่าวิญญานถึงอั้งกับกุหลาบดำชิงบุ๋นก็

ทั้งนี้เพราะร้านเต้าหู้ของจู๋อยู่ติดกับรังร้อนเอง

ทั้งหมดพอผลึกประตูห้องเก็บพื้นที่หลังร้านออก ก็เห็นบุรุษสตรี
ชราฉกรรจ์ทั้งสามนั่งล้อมโต๊ะไม้เล็กๆ ภายในห้องตัวหนึ่ง ทางหนึ่งคืบ
สุรา ทางหนึ่งสนทนากันเบาๆ

เฒ่าเงาพิชหยุดยืนที่นอกประตูแต่ไกล บรรจยาเส้นชุดใหม่ซ้ำๆ

ลูกคิดหลักพอผลึกประตูออก ก็ล่าถอยไปซ้ำๆ หยุดยืนอยู่ข้างกาย

เฒ่าเงาพิช

เม่งเซี่ยนน้อยและพวกทั้งสามได้แต่ตั้งใจเดินออกจากห้อง

ตอนแรกคนทั้งสามถลึงมองลูกคิดหลัก คล้ายกับจะกลืนกินลูกคิด-
หลักลงไปทั้งเป็น รอนจเห็นสีหน้าที่ซีดขาวดุจคนตายของลูกคิด-
หลัก ค่อยเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด

เมฆคำห่อหมกหนึ่งบดบังอาทิตย์ ท้องฟ้าพลันมืดครึ้มลง

ที่หน้าห้อง บุรุษสตรีทั้งแปดแบ่งเป็นสองฝ่ายยืนเผชิญหน้ากัน

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าวาทา

นี่เป็นสภาพการเผชิญหน้าที่ทั้งหวาดเสียวอันตราย ทั้งประหลาดพิสดาร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถจำแนกว่า ผู้ใดเป็นสหายที่ไว้วางใจได้ ผู้ใดเป็นศัตรูที่แท้จริง

สมมุติเช่นลูกคิดเหล็ก มันความจริงเป็นคนของเม่งเจียนน้อย แต่ตอนนี้เพื่อความอยู่รอด ได้แต่เข้าร่วมกับเผ่าเงาพิช

ตรงกันข้าม หมัดฮั่งอี่และลูกดอกปีศาจตอนนี้เป็นคนของเผ่าเงาพิช แต่ทั้งสองไม่แน่ว่าจะเป็นสมุนคู่ใจของเผ่าเงาพิช

ภายใต้ผลประโยชน์เข้าล่อ หรือว่าสถานการณ์พลิกกลับกลาย ทั้งสองก็จะกลับกลายเป็นลูกคิดเหล็กอีกคนหนึ่ง

แน่นอน คิดให้คนทั้งสองหันอาวุธใส่เผ่าเงาพิช มิใช่เรื่องง่ายคาย ดังนั้นเท่าบินล่าวิญญานได้แค่ฝากความหวังอยู่ที่เป๊ะเทียนแซ มั่นปราชดาบอกใบ้คือเป๊ะเทียนแซ ให้เป๊ะเทียนแซลงมือต่อเผ่าเงาพิช

ขอเพียงเป๊ะเทียนแซลงมือ พวกมันทางด้านนี้ทั้งสามจะฉนิทกำลัง จัดการกับหมัดฮั่งอี่และลูกดอกปีศาจได้ไม่ยากนัก

น่าเสียดายที่เป๊ะเทียนแซสร้างเป็นมองไม่เห็น ไม่มีปฏิกิริยาใด คนเสเพลนี้คล้ายไม่ได้ถูกพิช โฉนเข้าข้างเผ่าเงาพิช?

หรือว่าคนเสเพลนี้ล่วงรู้ว่ พวกมันเค้นถามความจริงจากจี๋มั่วจื่อ ว่า คนเสเพลนี้เป็นผู้รับสืบทอดสมบัติของผู้เผ่ามหากาญย์ หากคนเสเพลนี้ฆ่าเผ่าเงาพิช ตัวเองจะประสบผลร้ายกว่าเดิม?

หากมันเป็นเช่นนั้น มันได้แค่ชิงลงมือก่อน

ทำบิณฑลวิญญานพอดกลใจ ก็ประสานมือต่อเฒ่าเงาพิษ กล่าวว่า
“เรื่องราวคล้ายเกิดการเข้าใจผิด...”

นี่เป็นการขัดก่อนหินถามทาง หากว่าฝ่ายตรงข้ามมาด้วยเรื่อง
อื่น ยังสามารถเจรจากันได้

เฒ่าเงาพิษกล่าวอย่างเข้มขำว่า

“ไม่ถือเป็นการเข้าใจผิดอันใด พวกเราเพียงต้องการพบจิมวู้จ็อน
เท่านั้น”

ทำบิณฑลวิญญานผงกศีรษะ กวาดตาไปยังเป๊ะเทียนแซอีก
ครา กลายเป็นความหมายว่า

“เลาดี ตอนนี้เป็นโอกาสสุดท้ายของท่านแล้ว”

เป๊ะเทียนแซยังแสวงเป็นมองไม่เห็น

ทำบิณฑลวิญญานแค้นเสียงเบาๆ มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันลึกซึ้ง
วูบหนึ่ง มองดูเฒ่าเงาพิษ ผงกศีรษะยอมรับว่า

“มิผิด จิมวู้จ็อนเปิดเผยร่องรอยของวิเศษของผู้เฒ่ามหาการุณย์ออก
มาแล้ว”

เฒ่าเงาพิษพนกว้นออกมาช้าๆ รอให้มันกล่าวสืบท่อ

ทำบิณฑลวิญญานกล่าวว่า

“เราก็คบปฏิบัติตามกฎของบู๊ลิ้ม เสนอให้แบ่งของวิเศษเป็นสาม
ส่วน โก้วเหลา (ผู้เฒ่าแซโก้ว) เห็นด้วยหรือไม่?”

เฒ่าเงาพิษส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“แบ่งเป็นสามส่วน?”

“ถูกแล้ว”

“อีกส่วนหนึ่งแบ่งให้แก่ผู้ใด?”

ทำบิณล่ำวิญญาณขีมือไปยังเป๊ะเทียนแซ กล่าวว่า

“เป็นเป๊ะเล่าผู้นี้”

เผ่าเงาพิษรู้สึกเห็นความคาดหมายอยู่บ้าง มองดูเป๊ะเทียนแซ
แวนหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ขอเพียงเป๊ะเล่าดีมีเหตุผลในการรับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน เล่าชื่อย่อม
ไม่กัลด้าน”

ทำบิณล่ำวิญญาณหันมาทางเป๊ะเทียนแซ กล่าวว่า

“ตอนนี้ถึงเวลาที่เล่าดีท่านจะอธิบายต่อโก้วเหลาแล้ว”

เป๊ะเทียนแซกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่คิดอธิบาย เพียงคิดเสนอวิธีการแบ่งสันปันส่วน”

“อ้อ?”

“ข้าพเจ้าต้องการได้หนึ่งในสองส่วน”

ทำบิณล่ำวิญญาณงงงันวูบ กลอกตาคลบหนึ่งแล้วกล่าว

“ตกลง ขอเพียงโก้วเหลารับปาก เรากับโจ้วกงจื่อไม่มีความเห็น
เป็นอื่น”

นี่เป็นโอกาสจตุคนวนอันประเสริฐ มันยอมไม่ปล่อยปละละเว้น

เผ่าเงาพิษก็มีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย กล่าวว่า

“เล่าดีหมายความว่า เจ้าต้องการได้หนึ่งในสองส่วน อีกส่วนหนึ่ง
ให้เล่าชู่กับฝายโจ้วกงจื่อแบ่งเฉลี่ยกัน?”

เป๊ะเทียนแซกล่าวว่า

“มิใช่”

“ไม่เช่นนั้นเป็นอย่างไร?”

“อีกส่วนหนึ่งเป็นของท่านผู้เฒ่าทั้งสิ้น”

เจ้าบิณล่ำวิญญาณและเม่งเจี้ยนน้อยล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป
ยามนี้ไม่ต้องอธิบาย เฒ่าเงาพิศก็ทราบว่าเป็นเรื่องราวใดแล้ว
ที่แท้ของวิเศษของผู้เฒ่ามหากาธณย์ตกเป็นของคนเสเพลผู้นี้
เฒ่าเงาพิศผงกศีรษะด้วยความหมายอันลึกซึ้ง ไม่ได้แสดงความ
เห็นอันใด

เป๊ะเทียชนแซกล่าวอย่างเข้มขว่า

“เราเป๊ะเทียชนแซเป็นใคร คาดว่าทุกท่านในที่นี้ล้วนทราบดี ดังนั้น
ทั้งหมดสมควรเข้าใจเรื่องหนึ่ง นั่นคือเราเป๊ะเทียชนแซไม่ให้ความสำคัญ
ต่อของวิเศษรายนี้เท่าใด”

หากเป็นผู้อื่นกล่าวเช่นนี้ ผู้รับฟังคงต้องแค้นเสียดอย่างเหี้ยม
หยาม แต่คำพูดนี้หากกล่าวจากปากดาบชั้นหนึ่ง ก็ไม่มีผู้ใดแสดงความ
เคลือบแคลงสงสัย

ทั้งนี้เพราะดาบชั้นหนึ่งหากเป็นคนละโมภสมบัติ คงเป็นเศรษฐี
ร่ำรวยนับตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว

เป๊ะเทียชนแซกล่าวอีกว่า

“ดังนั้นขอเพียงผู้อาวุโสรับปากข้อขอร้องของผู้เยาว์ประการ
หนึ่ง ผู้อาวุโสจะได้รับของวิเศษหนึ่งในสองส่วน”

คำพูดหลายประโยคนี้ ย่อมกล่าวกับเฒ่าเงาพิศ เฒ่าเงาพิศอุกใจคิด
ถามว่า

“ข้อขอร้องอันใด?”

แป๊ะเทียนแซกล่าวย้ำทีละคำว่า

“ล้างแค้นให้แก่นงคราญสลายวิญญาณผู้เป็นหลานสาวท่าน”

ทำบิบล่าวิญญาณกับเม่งเซี่ยนน้อยหน้าบ้านยากกว่าเดิม

เฒ่าเงาพิษก็หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่

“เจ้าบอกว่าอีเอี้ยทำถูกผู้อื่นทำร้ายถึงแก่ชีวิตแล้ว?”

แป๊ะเทียนแซแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจำได้ว่า ผู้อาวุโสเคยบอกต่อผู้เยาว์ว่า ใจวังจืดท่านนี้มี
ฐานะไม่สู้ดี นงคราญสลายวิญญาณพอได้รับดาบเจ็ดดาว กำคั้นนั้นก็หาย
สาบสูญ ยามนี้ที่ข้างกายของใจวังจืดกลับเพิ่มโกวเนี้ยอีกนางหนึ่ง
สภาพความจริงเป็นอย่างไร ผู้เยาว์เฒ่าไม่บังบอก ผู้อาวุโสสมควรคาดเดาได้”

เฒ่าเงาพิษหันขวับไปยังเม่งเซี่ยนน้อย ตามเสียงกริ้วกราดว่า

“อีเอี้ยทำไปที่ใดแล้ว?”

เม่งเซี่ยนน้อยทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล รีบกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสอย่าได้หลงเชื่อมั่น เด็กน้อยนี้ปรักปรำให้ร้ายคน”

เฒ่าเงาพิษหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่

“เล่าสู่เพียงต้องการให้เจ้ามอบตัวอีเอี้ยทำออกมา”

เม่งเซี่ยนน้อยระงับสติแล้วกล่าว

“ผู้เยาว์ไม่ได้พบหน้าเอี้ยอีโกวเนี้ยหลายวันแล้ว ไม่ทราบว่
เอี้ยอีโกวเนี้ยไปยังที่ใด ไม่แน่ว่าเด็กน้อยนี้เปลือกนอกกำนันลดาบให้
แท้ที่จริง...”

แป๊ะเทียนแซสอ่อกำเสียงเย็นชาว่า

“เมื่อคืนเอี้ยอีโกวเนี้ยมาขังที่นี้หรือไม่ พวกเราตามตัวรู้ขึ้นมา

สอบถามดูจะทราบเอง”

เผ่าเงาพิษโบกมือต่อหมัดแข็งอี สั่งว่า

“เล่าโงัว เจ้าไป...”

ไม่ทันกล่าวจบ เม่งเซี่ยนน้อยจึงขยับกายวูบ ลอยตัวขึ้นอย่าง
ไม่คาดหมาย

คนผู้นี้สมกับเป็นหนึ่งในสี่กิ้งจอกใหญ่บู๊ลิ้ม เห็นเงาคนถลันวูบหนึ่ง
ก็ขึ้นถึงบนหลังคาห้อง

น่าเสียดายที่มันยังชักช้ากว่าลูกดอกปีศาจวูบหนึ่ง

เสียงขวับคราหนึ่ง ประกายสีเงินวูบขึ้น ร่างของเม่งเซี่ยนน้อย

ชะงักงันวูบ ถูกลูกดอกซัดทำร้ายร่วงหล่นลงมา

เท้าบินล่ำวิญญาณยอมไม่อาจนิ่งดูคายสืบไป

เม่งเซี่ยนน้อยพอถูกลูกดอกซัดทำร้ายร่วงลงสู่พื้น เท้าบินล่ำวิญญาณ
ก็ลอยตัวขึ้นควัดเท้าเตะใส่ตำแหน่งหัวใจของเผ่าเงาพิษ

เท่านั้นแปลกพิสดารยิ่ง หากมิใช่เห็นกับตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อว่าเป็น
เพลงเท้ามีกระบวณท่าเช่นนี้

ขณะที่มันลอยตัวขึ้น ตลอดทั้งร่างขดตัวเข้าหากันคล้ายกับลูกหนั่ง
ใบหนึ่ง ดูไม่ออกว่าเท้าของมันจะเตะออกจากส่วนใด

จากนั้นเท่านั้นคล้ายดีดพุ่งออกจากลูกหนั่ง ทั้งแรงร้อนรุนแรง ลีลับ
เกรี้ยวกราดถึงที่สุด

เผ่าเงาพิษขยับกายวูบ ถลันหลบไปได้

หมัดแข็งอีควัดก้อง เข้าเสริมแทนที่ สกัดขวางทางของเท้าบิน
ล่ำวิญญาณไว้

เท้าบินล่ำวิญญาณหมุนคว้างคุดหอยทาก เตะออกอีกเท้าหนึ่ง
หมัดแข็งอีไม่หลบหลีก ชกแขนซ้ายปิดป้องปะทะ พร้อมกับสับเท้า

สะอึกกาย ค่อยหมัดใส่ใบหน้าเท้าบินล่ำวิญญาณ

คนทั้งสองหนึ่งใช้เพลงเท้า หนึ่งใช้เพลงหมัด ไม่ยอมอ่อนข้อ
แก่กัน ทุกกระบวนท่าล้วนจู่โจมใส่จุดชีวิตของฝ่ายตรงข้าม

ลูกคอกปีศาจกล้ายต้องการให้หมัดแข็งอีแสดงฝีมืออย่างเต็มที่
กลับนิ่งดูดาบ ไม่ซัดลูกคอกเข้าช่วยเหลือ

ลูกคิดเหล็กเคลื่อนไหวถึงข้างกายแป๊ะเทียนแซ กล่าวเสียง
ละห้อยว่า

“เล่าดี ท่านช่วยเหลือเราสักครา”

แป๊ะเทียนแซกล่าวว่า

“ช่วยเหลือเราอย่างไร?”

“ด้วยฝีมือของเล่าดีท่าน สมควรสยบเผ่าเงาพิษได้ ขอเพียง
สยบเผ่าเงาพิษไว้ เรื่องราวก็รวบง่ายกว่าเดิมแล้ว”

แป๊ะเทียนแซกล่าวถามว่า

“ลูกคอกปีศาจให้ผู้ใดจัดการ?”

ลูกคิดเหล็กกำหมัดแน่น หลังเหวี่ยงเป็นเหยียบคุดท่าฝน

มันความจริงไม่เห็นลูกคอกปีศาจอยู่ในสายตา แต่ยามนี้มันไม่อาจ

ใช้เร็วแรงใดๆ จะให้มันจัดการกับลูกคอกปีศาจอย่างไร?

แป๊ะเทียนแซถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าก็ไม่ประเสริฐเลิศกว่าจีเฮียบเท่าใด หาก
สามารถลงมือ ก็ลงมือแต่แรกแล้ว”

ลูกคิดเหล็กงงจวนจึงกล่าว

“ท่าน...ท่านก็พลาดทำเสียที่แก้เผ่งพิษ?”

แป๊ะเทียนแซ่ฝิ่นอึ้งกล่าวว่า

“เพียงแต่ยังไม่ถึงเวลากำเริบเท่านั้น”

“เมื่อยังไม่กำเริบ เล่าตีโยไม่ทดลองเสี่ยงดู ไม่เช่นนั้นหาก
ปีศาจเผ่าได้รับของวิเศษ ต้องไม่ปล่อยปลละละเว้นท่าน”

“แต่อย่างน้อยพวกเราตอนนี้ยังไม่สิ้นหวัง หากแม่นลงมือ
จะจบสิ้นแน่นอน”

“เพราะเหตุใด?”

ตอนนี้มีตัวอย่างประการหนึ่ง ท่านลองดูเผ่าแซ่เก็งเถอะ”

ลูกคิดเหล็กเหลียวหน้าไปยังวงต่อสู้ ถึงกับลืมหูลืมตาโพลง แทบไม่
เชื่อว่าภาพที่เห็นจะเป็นความจริง

ที่ทำการต่อสู้บนพื้นที่ว่าง ไม่ทราบแปรเปลี่ยนจากการต่อสู้
เสี่ยงชีวิต เป็นการละเล่นที่น่าขบขันตั้งแต่เมื่อใด

เห็นเท้าทั้งสองของเท้าบินล่าวิญญาน กล้ายถูกถ่วงด้วยคินุก
แต่ละเท้าเตะออกอย่างเชื่องช้า กล้ายกำลังแสดงให้เห็นหลายชมดู

สภาพการณ์ขัดแย้งยิ่ง เท้าบินล่าวิญญานก็เสียที่แก้เผ่งเงาพิษ
เนื่องจากใช้กำลังอย่างหักโหม สะกิดให้พิษร้ายกำเริบขึ้น

หมัดฮังอีกกล้ายมีเจตนาหยอกเข้าเผ่าผู้นี้ ความจริงสามารถคอยคน
ล้มลงในหมัดเดียว แต่พานไม่รุกรูโจม เท้าบินล่าวิญญานเตะออกอย่าง
เชื่องช้า มันก็กลิ้งกลายอย่างเชื่องช้า ทางหนึ่งหัวร่อคักคักตลอดเวลา

สีหน้าเท้าบินล่าวิญญานกลับกลายจากซีดขาวเป็นเขียวคล้ำ

ในที่สุดไม่สามารถทรงกายสืบไป ล้มโครมลงกับพื้น

ขามนี้เพียงหลงเหลือกุหลาบคำชิงบั่นก็คนเดียว

กล่าวไปประหลาดนัก ตอนที่เม่งเซี่ยน้อยร่วงลี้ลงจากหลังคาห้อง
นางกระหนกจนหน้าถอดสี ขามนี้เท่าบินล่าวินญานถูกโค่นล้มลงอีก
คนหนึ่ง นางกลับเขือกเย็นลง

สตรีนางนี้โดนขวัญกล้ำแข็งขึ้นมา?

ทั้งหมดพลันเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด

ลูกดอกปีศาจควนอยู่เง็กเดินช้าๆ เข้าหา ชิงบั่นก็หน้าแดงระเรื่อ
พลันก้มศีรษะหมุนตัวเข้าห้องเก็บฝัน

เผ่าเงาพิษข่มพลาถผดกศีรษะต่อแป๊ะเทียนแซและหมัดเฮ้งอี่ กล่าว
ว่า

“พวกเราไปกันเถอะ”

แป๊ะเทียนแซถามว่า

“ไม่รอกอยควนเฮียหรือ?”

เผ่าเงาพิษข่มพลาถกล่าวว่า

“ไม่ต้องรอกอยแล้ว นี่เรียกว่าคนต่างมีปณิธาน มันก็ไม่มี
ความสนใจต่อของวิเศษของผู้เผ่ามหาการุณย์เท่าใด”

ถูกคิดเหลือที่ด้านข้างกล่าวเสียงตั่นสะท้านว่า

“ผู้อาวุโส...”

เผ่าเงาพิษโบกมือกล่าวว่า

“เราจะใช้คนจัดส่งยาขจัดพิษไปให้แก่เจ้า เจ้ากลับโรงเตี๊ยม
ไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

.....

ครั้งนี้คนนำทางคือเป๊ะเทียนแซ

นำทางไปยังร้านรถของอั้งสี่

เตี้ยดีกำลังเดินไปมาอยู่ภายในร้าน กล้ายรอกอยจนชุ่มซ้องรำคาญ พอเงยหน้าเห็นเป๊ะเทียนแซเดินเข้ามา สีหน้าค่อยผ่อนคลาย ขณะจะเอ่ยปาก สายตายามกวาดมอง ต้องตะลึงลานกับที่

ทั้งนี้เพราะเตี้ยดีพบว่า ที่ด้านหลังเป๊ะเทียนแซยังตามติดด้วยผู้คนสองคน

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า เป๊ะเทียนแซสูญเสียอิสรภาพ ถูกคนทั้งสองกุมตัวมา

เตี้ยดีหน้าแปรเปลี่ยนไป เลื่อนมือขวาแตะด้ามดาบ เป๊ะเทียนแซจึงผลักไสเตี้ยดีไปด้านข้าง กล่าวว่า

“ท่านถอยห่างไป ไม่มีเรื่องราวใด”

เตี้ยดีล่าถอยไปด้านข้าง เบิกตาโปนโต มือขวายังจับด้ามดาบไม่ผ่อนคลาย

เผ่าเงาพิชไม้มแยแสเหลือบแลเตี้ยดี เดินไปทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่ง หมัดเฮ้งอีเดินตามไป ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ด้านข้าง

เป๊ะเทียนแซหันไปส่งค่ออั้งสี่ที่ยืนตะลึงลานอยู่ด้านข้างว่า

“เล่าอั้ง ขนย้ายหีบไม้แดงใบนั้นมา”

อั้งสี่ยืนแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว เป๊ะเทียนแซต้องบั่นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

“ท่านได้ยินคำพูดของข้าพเจ้าหรือไม่?”

อึ้งสั่ค่อยหันกายไปอย่างขุ่นข้องใจ

ชั่วครู่ให้หลัง หีบไม้ยมมาถึง เป็นหีบไม้แดงที่มีขนาดไม่ต่างกับหีบ
เสื้อผ้า เพียงแต่เก็บไว้นานปี รักแดงบนหีบถูกฝุ่นละอองกลบไปสิ้น
เป๊าะเทียนแซเดินเข้าไป ย่อกายลงหมายเปิดหีบออก เผ่าเงาพิช
พลันกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“เล่าดี ช้าก่อน”

เป๊าะเทียนแซเหลียวหน้าไปอย่างงุนงง กล่าวว่า

“ผู้อาวุโสระวางสงสัยว่า ผู้เขว้าขุกซ่อนอาวุธลับอยู่ภายใน?”

เผ่าเงาพิชลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวว่า

“หามิได้ เล่าสู่เพียงแต่นิยมเลื่อมใสในผลงานของบรรพชน คิด
หีบจวขมาชมดูด้วยตัวเอง”

เป๊าะเทียนแซได้แต่หัดมือกลับลุกขึ้น ถอยห่างออกไป

บนหีบคล่องญูแจดอกหนึ่ง สนิมจับเกรอะกรัง เผ่าเงาพิชเพียง
ขึ้นมือบิดเบาๆ ญูแจบนหีบก็ถูกดึงหลุดออกมา

ฝ่าหีบพอเปิดออก หมอกควันกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้น

หมอกควันกลุ่มนี้มีไซ้ฝุ่นละอองบนฝ่าหีบ หากแต่พวยพุ่งจาก
ภายในหีบ พุ่งใส่หน้าเผ่าเงาพิช

“ช่วยสู้นชั่ว (ผงละลายวิญญาณ)!”

เผ่าเงาพิชร้องโพล่งออกมาตามคำ คนก็ล้มลง

หมัดเฮ้งอีเห็นเผ่าเงาพิชเฉกเช่นเรือล่มในหนองตื้น กลับถูก
หมอกพิษกลุ่มหนึ่งมอมทำร้ายล้มลง นึกคิดว่าผิดทำ ไม่สนใจว่าเผ่าเงาพิช
เป็นตายร้ายดีอย่างไร พุ่งตัวไปยังหน้าร้าน

เคี้ยวดีตระเตรียมพร้อมแต่แรก พลันชักดาบจากฝัก

ประกาศดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ก็ฟันใส่กลางหลังหมัดแข็งอื้อ หมัด
แข็งอืดลาไปเบื้องหน้าหลายก้าว ค่อยล้มฟุบลงจบชีวิตไป

ภายในห้องพลันเงียบสงบลง

เฒ่าเงาพิษนอนแข็งที่อยู่อข้างหีบไม้แดง ใบหน้าบวมฉุ กลับกลายเป็น
สีม่วง แต่กลายมีสติสัมปชัญญะอันแจ่มใส

ผงละลายวิญญาณแสดงว่ามีชีพิษร้ายคร่าชีวิตผู้คนในบัดดล

เป๊ะเทียนแซเดินช้าๆ ถึงข้างกายเฒ่าเงาพิษหยุดยั้งลง ก้มศีรษะ
กล่าวว่า

“ผู้อาวุโสพลวโอกาสที่ยังมีชีวิตอยู่ ใม่มีความสนใจรับฟังตำนาน
สั้นๆ เรื่องหนึ่งหรือไม่?”

เฒ่าเงาพิษกะพริบตาคราหนึ่ง หากมิใช่ส่วนล้าคอกกลับกลายเป็น
ชาด้น กงผงกศีรษะรับ

มันไหนเลยไม่สนใจได้

หากเป๊ะเทียนแซไม่บอกกล่าวให้กระจ่างชัด ค่อให้มันสิ้นลมปราณ
ก็ยากจะตายดาหลับได้

เป๊ะเทียนแซยิ้มพลางกล่าวว่า

“วันแรกที่พวกเราพบหน้า ข้าพเจ้าพบว่าท่านคอนสุบยา ควันที่
พ้นออกมามีเลศนัยอยู่บ้าง ตอนนั้นข้าพเจ้าสามารถชิงลงมือ สยบท่านโดย
ไม่คาดหมาย แต่สุดท้ายข้าพเจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้น ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็น
เพราะเหตุใด?”

เฒ่าเงาพิษกะพริบตาคอีกครา แสดงว่ามันต้องการให้เป๊ะเทียนแซ

บ่งบอกสาเหตุออกมา

แป๊ะเทียนแซยิมพลางกล่าวว่า

“นั่นเป็นเพราะข้าพเจ้าพบเห็นในเวลาต่อมาว่า ท่านยังทำความเข้าใจกับลักษณะนิสัยของผู้เฒ่ามหาการุณย์ไม่เพียงพอ ไม่เช่นนั้นท่านจะทราบว่ ผู้เฒ่ามหาการุณย์นอกจากชมชอบสะสมของเล่นมีค่าแล้วยังมีรสนิยมอีกประการหนึ่ง”

ดวงตาเฒ่าเงาพิษทอแววถามได้ คล้ายเป็นความหมายว่า...
รสนิยมอันใด?

แป๊ะเทียนแซกล่าวว่

“รสนิยมอีกประการหนึ่งของท่านผู้เฒ่าคือ ชมชอบรวบรวม
ตำรับยาพิสดารนับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน”

เฒ่าเงาพิษเบิกตาก้าง คล้ายรับฟังจนตะลึงลาน แป๊ะเทียนแซกล่าว
อีกว่

“ดังนั้นข้าพเจ้าแม้ไม่เคยใช้พิษทำร้ายคน แต่ความรู้ของข้าพเจ้า
ทางด้านนี้ ไม่เป็นรองท่านเท่าใด”

แววสีม่วงของเฒ่าเงาพิษยิ่งเข้มขึ้นกว่าเดิม แป๊ะเทียนแซกล่าว
สืบท่อ

“ไม่เช่นนั้นมันต้องให้ท่านลงมือ เพียงเหล่าขาวของบริวารพรรค
เหยี่ยวดำขามหนึ่ง ก็สามารถโค่นข้าพเจ้าล้มลงบนลานกว้างเจ็ดดาว
ตั้งแต่สืบท่อว่าวันก่อนแล้ว”

ลมหายใจของเฒ่าเงาพิษหนักหน่วงขึ้นมา มันใช่สำนึกเสียใจที่ไม่
ทันคาดคิดว่า บุคคลที่ถนัดจัดเจนในการใช้พิษ ไม่เพียงมีแต่มันคนเดียว

หรือไม่

แป๊ะเทียนแซผงกสิระะกล่าวว้า

“เวลาของท่านใกล้มาถึงแล้ว คำนานของข้าพเจ้าก็เล่าจบ สุดท้าย
ขอบคุณท่านที่ช่วยจัดการกับจิ้งจอกเผ่าทำบิบล่าวิญญาณ ตลอดจน
จิ้งจอกน้อยเม่งเซี่ยนน้อย พร้อมกันนั้นขอน้อมเตือนว่า ซาติหน้าท่านถือ
กำเนิดใหม่ ให้ประพฤติเที่ยงธรรมกว่านี้ และจดจำบทเรียนในวันนี้ไว้
หากมิใช่ท่านเอาแต่แพร่พิษทำร้ายคน วันนี้คงไม่มีผลบันปลายที่อนาถ
ปานนี้”

ดวงตาของเผ่าเงาพิษถลนออกมา มุมปากปรากฏน้ำเลือดสีม่วง
สายหนึ่งไหลซึม นั่นเป็นการใช้ลมปราณเหือกสุดท้ายรีดเร้นออกมา...มัน
โหนเลยทนทานรับคำสั่งสอนของผู้เฒ่ารุ่นหลังคนหนึ่งได้

ในที่สุดมันใช้ลมหายใจเหือกสุดท้าย แลกกับความสงบสุข
ตลอดกาล

แป๊ะเทียนแซสลาขรอยยิ้ม ขึ้นอย่างเงิบงันชั่วขณะ ค่อยหันกาย
ไปยังอั้งสี่ กล่าวว่า

“เคลื่อนย้ายซากศพทั้งสองซากนี้ไปกลบฝังที่ด้านหลังเถอะ”

หลังจากที่อั้งสี่เคลื่อนย้ายซากศพของเผ่าเงาพิษกับหมัดเฮ้งฮื่อไป
เรียบร้อยแล้วเดินเข้ามาถามว่า

“คำพูดของท่านเมื่อครู่ล้วนเป็นความจริง?”

แป๊ะเทียนแซทอดถอนใจกล่าวว่า

“สำหรับคนใกล้ตายผู้หนึ่ง ย่อมต้องบอกความจริง”

“ท่านเมื่อไม่กี่ครั้งเกรงฝีมือแพร่พิษของปีศาจเผ่า ทุกครั้งที่พบพาน

มัน โฉนหวาดกลัวถึงเพียงนั้น?”

แป๊ะเทียนแซ่ยกไห่ล่กล่าว่า

“นี่เป็นการเล่นละคร ไม่เช่นนั้นจะสร้างความเชื่อถือแก่ปีศาจเผ่า
ได้อย่างไร?”

“อย่างนั้นท่านโยไม่บอกต่อข้าพเจ้าตั้งแต่แรก เมื่อเพียงเป็นการ
เล่นละคร โฉนให้ข้าพเจ้าออกสั้นขวัญแขวนไปกับท่านด้วย?”

แป๊ะเทียนแซ่ยกไห่มออกมากล่าวว่า

“ซึ่งความจริง บุคคลแรกที่ข้าพเจ้าคิดปิดบังคือท่าน”

“เพราะเหตุใด?”

“เพื่อความสมจริง. หากมิใช่ท่านติดตามหลังด้วยความตื่นเต้น
ดังเกรียด ปีศาจเผ่าคงจับพิรุณของข้าพเจ้าออกแล้ว”

.....

อาทิตย์ใกล้ลับฟ้า ท้องฟ้ามีดครึ้มที่ละน้อย

สายลมโชยพัดจากท้องทุ่ง คล้ายใบมีดที่เพิ่งฝนใหม่ ชูดจนผู้คน
ปวดแปลบ

ร้านค้าโลงของเจ้าเล่าบั้งปราศจากเงาร่างผู้คน ภายในร้านน้ำเต้าหู้
ของฮ้อกั่วหูที่อยู่ติดกัน กลับบังเกิดเสียงหัวร่อหยอกล้อดังลอดมาไม่
หยุดยั้ง

แป๊ะเทียนแซ่หยุดยั้งที่หน้าร้านค้าโลง สอดสายสายตามองหา
คล้ายตรวจสอบว่ายังมีเนื้อไม้ใดใช้การได้หรือไม่

ที่ร้านข้างเคียง พลันปรากฏผู้คนชะงักศีรษะออกมา ทักทายเป็น

“แป๊ะเท้ายี้กำลังเสาะหาเล่าแฉ่ (คนแซ่แฉ่) หรือไม่ มันอยู่ทาง
ด้านนี้”

คนตกทายคือฉั่วตัวเอี้ย ฉั่วตัวเอี้ยความจริงสมควรอยู่ที่รังร้อน
โฉนอยู่ในร้านของฮ้อกั่วหู

แป๊ะเทียนแซ่เดินเข้าไป ยืมพลางถามว่า

“พวกท่านรวบรวมขาไฟได้แล้วหรือ?”

ฉั่วตัวเอี้ยยืมพลางกล่าวว่า

“มิใช่เล่นไฟ พวกเรากำลังรอต้มสุรามงคลของเล่าแฉ่”

แป๊ะเทียนแซ่งงันวูบ กวาดตาเข้าไปภายในร้าน พลันเข้าใจว่าเป็น
เรื่องราวใด

ภายในร้านนั่งเต็มไปด้วยผู้คน แทบเป็นคนก้นเกยที่หัวเมืองและ
ท้ายเมืองทั้งสิ้น

เล่าบั้งสวมเสื้อผ้าตัวใหม่ที่เพิ่งตัดเย็บขึ้น พกพาสีหน้าที่ทั้ง
ลึงโลดทั้งลำบากใจ นั่งสำรวจอยู่มุมร้าน ดูไปคล้ายเจ้าบ่าวจริงๆ

ใบหน้าฮ้อกั่วหูแดงราวเคลือบชาคบางเบาชั้นหนึ่ง กำลังสนทนา
อยู่กับเตียบเล่าบั้งและเส็งพ้อจ้อ ซึ่งอยู่อีกมุมหนึ่ง พอเหลียวหน้ามาเห็น
แป๊ะเทียนแซ่กับเตียบเตีเดินเข้ามา อดหน้าแดงวูบมิได้

แป๊ะเทียนแซ่เดินเข้าไป กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ยินดีด้วย ตัวแฉ่”

ฮ้อกั่วหูฝืนยิ้มกล่าวว่า

“เราตัวแฉ่ไม่มีบุตรธิดา หากไม่ฉวยโอกาสในตอนนี้หาที่พึ่ง รอต้อ
ไปคงไม่มีผู้คนที่ต้องการแล้ว”

แป๊ะเทียนแซกระแอมเบาๆ แสร้งเป็นขี้วน้ำลาย หันกายเดินออกไปอย่างเงียบงัน

แป๊ะเทียนแซหันไปทางแจ้เล่าบั้ง ถามว่า

“เล่าแจ้มีบุญวาสนานัก ไม่ทราบจะเลี้ยงสุรามงคลเมื่อใด?”

แจ้เล่าบั้งตะกุกตะกักว่า

“กิน...นี่”

แป๊ะเทียนแซยิ้มพลางกล่าวว่า

“ดาบมังกรหวนล้อแซ่ฮุ้นจะมาหรือไม่?”

“ท่านว่าผู้ใด?”

“หมายเลขสอง”

แจ้เล่าบั้งมีสีหน้ามึนงงสงสัย คล้ายรับฟังจนเลอะเลือน

แป๊ะเทียนแซกล่าวอีกว่า

“แน่นอน ยังมีสองพี่น้องแซ่ก่งตี้ และหัวเหล็กฮาจิ่ว ไช้หรือไม่?”

แจ้เล่าบั้งเบิกตาก้าง ไม่ทราบตอบว่าอย่างไร ช็อกหัวหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เหลียวหน้าไปยังฉั่วตัวเอี้ย คล้ายเป็นความหมายว่า

“คนเสเพลนี้เสียสติแล้วหรือไม่?”

ฉั่วตัวเอี้ยกลอกตาหลบหนึ่ง พลันก้มเอวลงพุงศีรษะชนใต้กลางหลังแป๊ะเทียนแซ

มันคิดตามอยู่ด้านหลังแป๊ะเทียนแซตลอดเวลา ขามนี้แป๊ะเทียนแซหันหน้าหาแจ้เล่าบั้ง ย่อมไม่พบเห็นฉั่วตัวเอี้ยจู่โจมทำร้ายอย่างกะทันหัน

แต่กล่าวไปประหลาดนัก ฉั่วตัวเอี้ยพองพุงศีรษะชนใต้ ร่างแป๊ะเทียนแซคล้ายกลับกลายเป็นกระดานล้มใบหนึ่ง เพียงเอี้ยวตัวตาม

สภาวะ ศีรษะของฉั่วตัวเอี้ยก็โผล่พ้นออกจากใต้ซอกแขนของเขา

เป๊ยะเทียนแซกัมศีรษะ อิมพลางกล่าวว่า

“ที่แท้ท่านคือหัวเหล็กฮาจิ่ว”

ฉั่วตัวเอี้ยเหลือกตาขึ้น กระดุกลำคอบังเกิดเสียงราวคว่ำแก้วแตก

โลหิตไหลหลั่งออกจากมุมปาก ศีรษะห้อยพับไปด้านข้างไม่ไหวตึงอีก

หัวเหล็กฮาจิ่วมีศีรษะแข็งแรงประคองเหล็ก น่าเสียดายที่กระดุก

ลำคอไม่แข็งแรงเท่าใด

โตะเก้าอีภายในร้านล้มระเนระนาด ทุกผู้คนเคล็ดหนีไปยังประตู

ร้าน

ฉั่วตัวเอี้ยโดนกลบกลายเป็นหัวเหล็กฮาจิ่ว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีกะใจ

สืบสาวราวเรื่องแล้ว

เป๊ยะเทียนแซกหนีบซากศพของฉั่วตัวเอี้ยไปที่หน้าประตูร้านอย่าง

แหล่มซ่า

ฮ้อกั่วหนูน้าดอกสี ลำถอยไปยังหลังร้านเช่นกัน เป๊ยะเทียนแซกมอง

ศีรษะค่อนาง กล่าวว่า

“เห็นแก่หน้าเสียดี ท่านหนีเอาชีวิตรอดไปเถอะ”

แจ้เล่าบั้งงงันวูบ พลันถลึงตาใส่ฮ้อกั่วหนู กล่าวว่า

“นางแพศยา เจ้า...”

ฮ้อกั่วหนูน้าซัดเผือก หดร่างอำปากขึ้นคล้ายคิดโต้แย้ง แต่ไม่อาจ

กล่าววาจาแม้สักคำเดียว

แจ้เล่าบั้งขบเขี้ยวเกี้ยวพิน กล่าวว่า

“รอให้บิดามารเด็กน้อยนี้ ก่อขคิดบัญชีกับเจ้า”

มันไม่กล้าเป็นเจ้าบ่าวอีก พอกล่าวจบคำสองคาสาตประกาย
อำมหิต ไชวส์ลับสองมือสาตพุ่งร่างออกไปราวกระสวยตัวหนึ่ง

แป๊ะเทียนแซ่ล่าถอยออกนอกร้านแล้ว ซากศพของฉั่วตัวเอี้ย
ยังหนีบอยู่ที่ใต้ชอกแขน

กระแสดลมหอบหนึ่งกระโชกมา แจ้เล่าบึงกนถึงฝ่ามือถึง

แป๊ะเทียนแซ่หมุนตัวรอบหนึ่ง ซากศพของฉั่วตัวเอี้ยก็ลอยหวิว
ขึ้น เสียงโครมเมื่อฝ่ามือของแจ้เล่าบึงฟันถูกกระดูกหน้าแข้งของฉั่วตัวเอี้ย
ทุกผู้คนชมดูจนตะลึงลาน แจ้เล่าบึงฝึกปรือวิชาฝีมือได้ดั่งแต่เมื่อ
ใด?

แป๊ะเทียนแซ่พลันหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“ท่านก็หมายเลขหนึ่ง คำว่าไม่ผิดพลาดแล้ว”

เตี้ยตีชักดาบจากฝักแล้ว พอฟังลูกใจคิด ขณะจะโลดเล่นเข้าไป
หมายช่วยเหลือ แป๊ะเทียนแซ่ดวาคว่า

“อยู่ร่วมกับจิ้งเหียงจู้ (หัวหน้าหน่วยใหญ่) มิต้องให้ท่านช่วย
เหลือ”

ผู้ดื่มกินที่รังร้อนก็ทราบข่าว ทอยแรงรุดมาถึง ในจำนวนนี้
มีจอมดาบทั้งเจ็ด นำโดยดาบขุนพลรวมอยู่ด้วย

พวกมันพอเห็นชัดตาว่า ผู้ที่ต่อสู้กับแป๊ะเทียนแซ่กลับเป็นเจ้าของ
ร้านขายโลงแจ้เล่าบึง ล้วนรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก

รองนพวกมันเห็นสภาพการต่อสู้ของทั้งสองฝ่าย ยิ่งคั่นเด่นสงสย
กว่าเดิม

นับตั้งแต่เตี้ยตีปลิดชีวิตดาบไวเบิ้ลิบ จากนั้นแป๊ะเทียนแซ่ให้

พวกมันไปเสาะหาเลี้ยวซาเอี้ย เลี้ยวซาเอี้ยกลับหลบหน้า พวกมันลั่น
ทราบว่า คนเสเพลแซ่เป๊าะนี้เป็นดาบชั้นหนึ่งตัวจริง

แต่ที่เหลือเชื่อคือ ดาบชั้นหนึ่งที่ชาวพุทธจักรพอได้ยื่นซื้อ^๔ก็ขวญฝ่อ
กลับถูกแจ้เล่าปั้งคุกคามดอยร่น หลบซ้ายเฉียงขวาเป็นพัลวัน คุไปมิใช่คู่มือ
ของเจ้าของร้านขายโลง

คนที่อยู่ในกราบแจ้เล่าปั้งผู้^๕นี้ที่แท้เป็นใคร?

เหล่าจอมดาบหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง สภาพการต่อสู้ก็เกิด
การเปลี่ยนแปลงอีก และกล่าวได้ว่าเลวร้ายลง

เห็นแจ้เล่าปั้งหมุนตัววัดเท้า ละทิ้งเพลงฝ่ามือที่ใช้ เปลี่ยนเป็นใช้
เพลงเท้าต่อเนื่องตามกันอันลึกลับชุดหนึ่ง คุกคามเป๊าะเทียนแซ่ไปยังเชิง
กำแพงด้านตรงข้าม

แต่ละเท้าบังเกิดกระแสดมหัวัดหือ ทุกเท้าที่เตะออก ล้วนเป็นจุด
สำคัญบนร่างเป๊าะเทียนแซ่

เพลงเท้าต่อเนื่องไม่ขาดตอน ปราศจากช่องโหว่ให้ฉกฉวย ขอ
เพียงเป็นเรือนร่างเลือดเนื้อ ไม่มีผู้^๖ได้รับเท่าใดเท่าหนึ่งนี้ได้

เป๊าะเทียนแซ่ไม่มีหนทางดอย ยามกะทันหันไม่มีวิธีคลี่คลาย
ได้แต่เกร็งลมปราณโผพุ่งกายขึ้น พุ่งโอบไปยังเบื้องบนศีรษะของกลุ่มคน
ที่มุงดูอยู่ที่หัวเมือง

ผู้คน^๗ที่หัวเมืองกริ่งเกรงประสพภัยลาม พากันส่งเสียงอุทาน
หลบหลีกลี้เป็นพัลวัน

ชายฉกรรจ์ชุดดำแถวหน้าสุดมีปฏิกิริยาเชื่องช้ากว่าเล็กน้อย
เป๊าะเทียนแซ่ก็ทิ้งเท้าลง เห็นแน่ชัดว่าจะเหยียบถูกศีรษะมันแล้ว

ชายฉกรรจ์ชุดดำชมคุณลืมตัว จวบกระทั่งเท้าทั้งสองของเป๊ะ-
เทียนแซ่ห่างจากเบื่องบนศีรษะมันแปลเคียะ มันค่อยรู้สึกตัว

เป๊ะเทียนแซ่ทวาดว่า

“รีบหลบไป”

ชายฉกรรจ์ชุดดำร้องโอยคำหนึ่ง หดคอหมุนตัวหายจากไป
ยามนั้นเรื่องประหลาดพลันอุบัติขึ้น

ตอนที่ชายฉกรรจ์ชุดดำก้าวเท้าออก หมุนตัวไปทางขวา แต่พอสับ
เท้าออกไปหนึ่งก้าว พลันหมุนกลับมาทางซ้าย เท่ากับหมุนตัวกลับที่เดิม
รอบหนึ่ง

ทันใด ประกายสีเงินสายหนึ่งวูบขึ้น ที่แท่งขณะที่ชายฉกรรจ์ชุดดำ
หมุนตัว ในมือเพิ่มดาบเย็นเยียบเล่มหนึ่ง

ยามนี้ดาบคมกล้าเล่มนี้ฟันใส่เท้าทั้งสองของเป๊ะเทียนแซ่อย่างไม่
คาดหมาย

คนที่ขวัญอ่อนถึงกับหลับตาลง ไม่อาจทนดูสับไป

พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งชมเชยว่า

“เพลงดาบมังกรหวนอันยอดเยี่ยม”

คนที่ร้องชมเชยกลับเป็นเป๊ะเทียนแซ่

พร้อมทั้งนั้นเท้าทั้งสองของเป๊ะเทียนแซ่พลันหดหายไปราวกับ

ปาฏิหาริย์

ที่กลางอากาศคล้ายมีไม้คานพาดขวางอยู่ลำหนึ่ง เป๊ะเทียนแซ่
อาศัยคานที่ไร้สภาพนี้ ยืมพลังใช้พลัง คีลึงกาทอดหนึ่ง ประกายดาบก็
ฟันใส่อากาศธาตุ

แป๊ะเทียนแซะบัดฟาดฝ่ามือลงหา ฟาดใส่ขม่อมของชายฉกรรจ์
ชุดดำอย่างถนัดคณีนี

หยาดโลหิตสาครกระจาย กล้ายกับบุปผาแดงที่ขัดดาดอกหนึ่งบาน
ขยายออก

ชายฉกรรจ์ชุดดำนี่คือจอมดาบมังกรหวนลือแซฮุ้น ซึ่งปลอมเป็น
ดาบชั้นหนึ่ง ทำหน้าที่เป็นสักขีพยานในการชุมนุมวิจารณ์ดาบ ในที่สุดมัน
ต้องจบชีวิตได้เงื้อมมือดาบชั้นหนึ่งตัวจริง

เดียดหลังเหงอโซมกาย ตื่นเต้นตึงเครียดจนแทบสิ้นสติไป
จนบัดนี้จอมดาบทั้งหลายค่อยเข้าใจในบัดคล

ตอนแรกดาบชั้นหนึ่งถอยร่นเป็นพัลวัน จุดประสงค์เพื่อสร้าง
โอกาส พาตัวไปอีกด้านหนึ่ง เพื่อจัดการกับดาบมังกรหวนลือแซฮุ้น

มุขปากของ “แจ้เล่าปั้ง” เพิ่งปรากฏรอยยิ้มวูบขึ้น รอยยิ้มก็
กลับกลายเป็นการกระตุกของกล้ามเนื้อ พร้อมกับนั้นดวงดาทอแว
หวาดหวั่นพริ้วพริ้วขึ้น

แป๊ะเทียนแซะทั้งร่างลง จากนั้นลอยตัวขึ้นใหม่ หัวรูดังกังวาน
กล่าวว่า

“ท่านลองใช้เพลงทำให้ข้าพเจ้าชมคู่อีกครา”

“แจ้เล่าปั้ง” ขบกรามกรอด กระโดดปราดขึ้นมา ตะออกอีก
เท้าหนึ่งจริงๆ

ครั้งนี้แป๊ะเทียนแซะไม่ถลันหลบหลีก พันมือเข้าหาเท้าที่เตะมา

หากบอกว่าเพลงเท้าของ “แจ้เล่าปั้ง” ลีลับพิสดาร ท่าฝ่ามือของ
แป๊ะเทียนแซะนี้ยังพิสดารยิ่งกว่า

วิชาฝีมือของเป๊าะเทียนแซ ก็เป็นเช่นเดียวกับพฤติกรรมของเขา
ที่พลิกแพลงสุดหยั่งคาด

วิชาฝีมือที่แท้จริงรวบรัดได้ผล เพียงกระบวนทำเดีวก็พอแล้ว
เสียงโครมคราหนึ่ง เกรว้างสองสาขิตกลงสู่พื้นโดยพร้อมเพรียง
คนหนึ่งยืนหยัดอย่างมั่นคง คนหนึ่งนอนขวางกับพื้น
คนที่ยืนอยู่คือเป๊าะเทียนแซ คนที่นอนอยู่คือ “แจ้เล่าปัง”

“แจ้เล่าปัง” ดันรนคราหนึ่ง คิดลูกขึ้นนั่ง แต่หลังเหงอจุท่าฝน
ในที่สุดล้มลงนอนใหม่

เป๊าะเทียนแซหันไปทางดาบขุนพลและพวก ผงกศีรษะกล่าวว่า
“ท่านนี้เป็นคนริเริ่มจัดการชุมนุมวิจารณ์ดาบ พวกท่านเข้ามา
ชมดูว่ามันเป็นไกรเถอะ”

จอมดาบทั้งเจ็ดเดินเข้ามาโดยพร้อมเพรียง “แจ้เล่าปัง” ที่ถูก
เป๊าะเทียนแซฟันขาหัก ได้แค่หลับตาลงยอมรับชะตากรรม

หลังจากที่ลบลครามปลอมแปลงโฉมบนใบหน้าออก จอมดาบทั้ง
เจ็ดล้วนตะลึงลานกับที่

ทั้งหมดไม่ว่าจะรังไรก็คาดคิดไม่ถึงว่า บุคคลที่ปลอมเป็นแจ้เล่าปัง
กลับเป็นผู้สั่นโดยคำฟ้าไ้จับวันชิงแห่งฮั่วซัว!

ผู้สั่นโดยคำฟ้าไ้จับวันชิงที่เป็นสักขีพยานของการชุมนุมดาบครั้งนี้
เป๊าะเทียนแซละทั้งจอมดาบที่ยืนตะลึงลานทั้งเจ็ด หันกายไปยัง
เตี้ยตี

เตี้ยตียืนคู่กับหัวหน้าหน่วยใหญ่พรรคเหี้ยวดำ ฉายาหมัดพิเศษไร้
เงา ก้วงไ้ไ้

แป๊ะเทียนแซ่ล้วงกระดาษแผ่นหนึ่ง ยื่นส่งต่อหมัดวิเศษไร้เงา
กล่าวว่า

“รบกวนกว้างเยียมอบของนี้ต่อกังปั้งจู้ (หัวหน้าพรรคแซ่กัง)”

หมัดวิเศษไร้เงาถามว่า

“นี่เป็นอะไร?”

“ท่านคลี่ออกดูจะทราบแล้ว”

หมัดวิเศษไร้เงาคลี่กระดาษออก อ่านดูเพียงสองแถว ก็ยกหน้าขึ้น

กล่าวว่า

“แป๊ะเฮีย นี่...หมายความว่าอย่างไร?”

แป๊ะเทียนแซ่ล้วงกล่าว

“หมายความว่าขอให้กังปั้งจู้บอกต่อเบื้องสูงเบื้องต่ำของพรรค
ท่านว่า ในของวิเศษของผู้เฒ่ามหาการุณย์ มีแต่ภาพเหมือนของพระสนม
อันเม้งฮุย ที่ข้าพเจ้าใช้เป็นเครื่องล่อหลุมารรุดมาช่วงชิง ที่หลงเหลือข้าพ-
เจ้าล้วนนำออกจำหน่ายให้แก่ผู้ที่รักชอบโบราณวัตถุ รายได้ที่ได้จากการ
จำหน่าย ล้วนแจกจ่ายให้กับสถานสงเคราะห์โรงพยาบาลที่แจ้งไว้ พวก
ท่านสามารถตรวจสอบจากสถานสงเคราะห์โรงพยาบาลเหล่านั้น หากไม่ตรง
กับความจริง พวกท่านค่อยมาเสาะหาข้าพเจ้า”

หยูเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“ส่วนร่องรอยของภาพเหมือนพระสนมอันเม้งฮุย ให้สอบถาม
จากลูกกิดเหล็กจี๋ยูเมี่ย ซึ่งพักอยู่ที่โรงเคี่ยมเจ็ดดาว”

หมัดวิเศษไร้เงาตะกุกตะกักว่า

“เรา...เรายังไม่เข้าใจจิตเจตนาของแป๊ะเฮีย”

แป๊ะเทียนแซกกล่าวว่า

“คนไร้ความผิด ผิดที่ครอบครองยก ก้วงเฮียไม่เข้าใจความหมาย
ของคำนี้ ย่อมมีคนเข้าใจเอง”

กล่าวจบ จู๊ดดึงมือเตี้ยตี กล่าวว่

“ไม่มีเรื่องใดแล้ว พวกเราไปกันเถอะ”

เตี้ยตีเดินพลางถามพลางว่า

“หัวเหล็กฮาซิวกลับกลายเป็นจั่วตัวเอี้ยตั้งแต่เมื่อใด?”

“ไม่ทราบชัด คาดว่าไล่เลี่ยกับตอนที่เฒ่าแซไ้อ้วถูกทำร้าย”

“แจ้เล่าป้งเล่า?”

“นั่นย่อมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้”

เตี้ยตีกล่าวถามว่า

“ท่านพอเข้าร้านน้ำเต้าฮู้ ก็พบว่าแจ้เล่าป้งเปลี่ยนเป็นผู้คนอีกคน
หนึ่งแล้ว?”

“ข้าพเจ้าพบเห็นก่อนหน้านี้อีก พบเห็นตั้งแต่ตอนที่หัวเหล็กฮาซิว
ร้องทักทาย”

“หัวเหล็กฮาซิวบอกว่า พวกมันกระเตรียมคิมสุรามงคลของแจ้เล่า
ป้ง นั่นเศษพิรุณใด?”

แป๊ะเทียนแซยืมพลางกล่าวว่า

“ท่านเห็นว่าฮ่อกั๋วฮินยอมแต่งให้กับคนหยาบกร้านเช่นแจ้เล่าป้ง
หรือไม่?”

“ยอมไม่”

“นั่นก็ใช่แล้ว ฮ่อกั๋วหาความจริงไม่ยอมแต่งให้กับแจ้เล่าป้ง ตอน

นี่กลับรับปาก คนที่นางคิดแต่งงานด้วย ย่อมเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง”

“ดังนั้นท่านนึกถึงผู้สันโดษคำฟ้า?”

แป๊ะเทียนแซททอดถอนใจกล่าวว่า

“ซึ่งความจริงข้าพเจ้าสมควรนึกถึงแต่แรกจึงถูกต้อง”

“เพราะเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือของผู้สันโดษคำฟ้าไม่นับเป็นอย่างไร แต่วิชาปลอมแปลงโฉมไม่เป็นสองรองผู้ใด นงคราญสลายวิญญานปลอมเป็นปัญญาชนยิ่งบุ๋นจ๋ง กลับปลอมแปลงได้อย่างแนบเนียนถึงเพียงนั้น แสดงว่าเป็นฝีมือของผู้สันโดษคำฟ้า ตามเหตุผลข้าพเจ้าในตอนนั้นสมควรถูกคิดถึงมัน น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกับจอมดาบทั้งหลายหลงเชื่อถือต่อชื่อเสียงของสำนักฮั่วซัว ไม่ทันนึกถึงผู้สันโดษคำฟ้า”

เตี้ยตึกกล่าวถามว่า

“เช่นนี้เป็นว่า แม้แต่แป๊ะเทียนเสียได้ชื่อและซาเงาะเต้าเจี้ยงที่เป็นสักขีพยานอีกสองคน ก็มีปัญหาลแล้ว?”

“มีปัญหายู้อย่าง ไม่แน่ว่าเป็นสองพี่น้องแข่งดีปลอมแปลงขึ้น”

เตี้ยตึกล้ายได้คิดอันใด รีบกล่าวว่า

“อย่างนั้นพวกเราไซ้จะหาตัวสองพี่น้องแข่งดี เลี้ยวซาเอี้ยตลอดจนลูกคอกปีศาจควนยู้งเก็ก เพื่อขุครากถอนโคนให้สิ้นซากหรือไม่?”

“ไม่ต้องวุ่นวายแล้ว คนเหล่านี้เป็นชนชั้นอันต่ำช้าหวังพึ่งผู้อื่นสักวันหนึ่งต้องเคราะห์ร้าย ตอนนี้ปล่อยให้พวกมันอกสั่นขวัญแขวนรับโทษทัณฑ์ทางจิตใจเถอะ”

เตี้ยตึกเดินอย่างเจี๊ยบงันไปหลายก้าว พลันถามอีกว่า

“เรื่องราวในที่นี้เสร็จสิ้นลงแล้ว ท่านคิดไปยังที่ใด?”

“ไปยังเมืองหลวงประจักษ์ศิลปาคม”

“ไปทำอะไร?”

“ซ่อมแซมบ้านเรือนของข้าพเจ้าเหล่านั้น เพื่อให้เป็นที่อยู่ของมก-
ฮักจื้อ (ดาบอดแหม่มก) สองพ่อลูก”

เดียดี้กะพริบตา ยังไม่ทันขบคิดเข้าใจ เป๊ะเทียนแซ่เบือนหน้ามา
ยิ้มพลางกล่าวว่า

“นอกจากนั้นยังใช้เป็นห้องหอครองรักระหว่างท่านกับมกแซ่แซ่”

เดียดี้หน้าแดงวูบ หัวงสมองอดปรากฏภาพใบหน้าอันสวยซึ่ง
บริสุทธิ์ของมกแซ่แซ่ขึ้นมิได้

จบบริบูรณ์

義之頓首喪亂之極
先墓再離荼毒退
惟慙甚備募措絕
痛費心肝病者責